

KNJIGA 27

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=27>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 521/872

Tema: [Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?](#)

04-07-2015 03:45#521

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Odgovor Pere Tutavca na pismo generala Drinjanina. (Vidi opis br. #520)

Buenos Aires, 6. svibnja 1962.

(Ovo pismo se ne nalazi u knjigi "[PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA](#)". Šteta, jer će mnogi čitatelji Maksova pisma Peri Tutavcu odmah - po logici i logično - tražiti i odgovor Pere Tutavca na ovo pismo, što ja sada činim. Mo. Otporaš.)

Bratu

VJEKOSLAVU LUBURIĆU

Generalu HRVATSKE VOJSKE

Apartado 32

CARCAGENTE (Valencia)

ESPANA

DRAGI MOJ GENERALE,

Primio sam obavijest od 13. IV. 1962. - i zadržavam je kao tajnu. Veselim se, da je bojnik Fištrović imenovan zapovjednikom stožera "S". Vjerujem da bi teško moglo boljeg izbora biti. Ja gospodina Fištrovića osobno ne poznajem. Čitao sam njegovu knjigu "...y manana que sera ..." ([najblaže prevedeno na hrvatski "...i šta će sutra biti ..."](#), mo) iz koje se može zaključiti, da je njezin autor ČOVIK: Čovjek- Hrvat - i za mene je osobita čast s takvima surađivati.

Međuvrjemeni primio sam i njegov list u kome mi javlja o imenovanju, kao i o primitku kopije pisma, kojeg si za mene uputio. Bojnik Fištrović je već započeo radom na svojoj novoj dužnosti. Kaže, da preuzima vojničku stranu u svoje ruke - a "Drina" i moj odnos sa njom, da ostaju netaknuti. Za mene je ovo veliko olakšanje. Predstavlja početak urednog rada, t.j. svaki na svoje mesto. Do danas sam se osjećao vrlo neugodno, budući je kod stotina hr. časnika i dočasnika u Središnjoj i Južnoj Americi izgledalo, kao da sam ja nekakvi "predstavnik" Hrvatske Vojske - što ne može biti, jer ne samo, da nisam časnik, već ni vojnik nisam. Radi toga, dakle, ni ti mogu, niti smim, a niti želim u vojničke stvari se stavlјati.

Smatram, da ne samo da ne bi bilo časno, već da bi bilo i zločinstvo prema našoj oslobodilačkoj borbi, kad bi se netko petljao u ono što na nju spada, t.j. u ono u što se ne razumije. Toga ne bi smjelo biti nigdje (u našoj se emigraciji vrlo uobičajilo) - a najmanje u vojničkoj organizaciji. Tek ako svatko dođe na mjesto za koje odgovara, moći ćemo zaista naprijed.

Ja, kako rekoh, nisam vojnik (osim toga do par mjeseci ulazim u pedesetu - a do par godina, možda i didom postanem), ali mi je potpuno jasno, da su brbljarije o oslobođenju manje vrijedne nego puste bajke, ako nema vojske iz toga.

Dosljedno, kao Hrvat spreman sam surađivati s bojnikom Fištrovićem, kao i sa svakim drugim hrvatskim časnikom i vojnikom u granicama mojih mogućnosti. Dakle, u onom, što je označeno točkom 2 dotične obavijesti. ([Prenosim ovdje da se vidi što je bilo pod točkom #2:](#)

2. Drugo je, sasma drugo, da li se Ti dobrovoljno stavljaš na raspolaganje bojniku Fištroviću, kao vojnik starješini, da mu pomogneš u čemu on nađe za potrebno. Tu opet ja nemam riječi, to je stvar kriterija Fištrovićeva. I Tvoja, ti znaš mnogo toga. Ti znaš ljude. Poznaš "teren". Možeš ga izvješćivati. Možeš proturiti vijesti, letke, "patke", možeš koristiti u TERITORIJALNOJ MREŽI MOŽDA, MOŽDA više nego na čelu jedne bojne ili divizije Možeš i "kamufilirati" mnogo toga. Možeš "distrirati" /distriraer al enemigo/. ([koliko sam shvatio, moglo bi ovo značiti: 1. Odvratiti, 2. skrenuti pažnju neprijatelja na drugu stranu, 3. Rasturiti, zbuniti i omesti neprijatelja, mo](#)) Bojnik je napisao seriju članaka o psihološkom ratu, koji se mogu mjeriti sa najboljima u stručnoj literaturi. Pa tu Pero može sasma javno ili sasma tajno, kako Vama bude konveniralo, učiniti neusporedivo velikih usluga TERITORIJALNOJ MREŽI, odnosno zapovjedništvu. Kažem: na Vama dvojici je, da do toga dođe, ili ne dođe, brzo ili polako, djelomično ili kompletno. Pa i onda, kada bilo radi čega do toga ne bi moglo doći, na Tebi je, da "poljubiš i ostaviš" ([Tako se kaže za one osobe koje ne vole jelo koje je stopanjica skuhalo:"Poljubi i ostavi", mo](#)) zahvaljujući braći, koja su ti se povjerali vjerujući u Tvoje "čojstvo".

Ako si tako mislio, onda ja praktično vršim svoju dužnost u službi Hrvatske Vojske. Vršit ću je časno i nadalje sve dok god budem mogao. Tako mi Bog pomogao!

Jesi li već primio "Napredak" br. 22? S njime sam započeo novi odlomak psihološkog rata s uvodnikom " Za opću Mobilizaciju", koji ni samog Tita ne može ostaviti mirnodušnim, jer ni on nije od kamena. A mi moramo tući psihološkim oružjem, koje nam uvijek stoji na raspolaganju, ako znademo, sve dok ne progovori čelik - pa i poslije toga.

Bratski pozdrav, Tvoj Pero (potpis)

([Eto, vidjeli ste odgovor Pere Tutavca generalu Drinjaninu. Pero Tutavac je bio vrlo poznat u hrvatskoj emigraciji sa svojom "ikavicom". Napisao je nekoliko knjiga - i to dobrih knjiga - sve na ikavici. Mo. Otporaš.](#))

04-07-2015 21:22#522

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

RIMSKI POZDRAV NIJE HRVATSKI POZDRAV, KAŽE MAKS LUBURIĆ

PROVOKATORI, CRNE ODORE I VOJNIČKI POZDRAV.

Priredio: Tomislav JONJIĆ, ([nadopunio i dotjerao Otporaš](#))

Puno smo puta na ovim stranicama spomenuli kako crna odora i nisu nikakve oznake ni manifestacije hrvatstva. Naprotiv, i jedno i drugo je i onda i danas kompromitiralo hrvatsku borbu, i uvijek će ju kompromitirati. No, uvijek ima budala i provokatora, koji će se time služiti. Budale, zato što su budale, a provokatori - zato što su za to plaćeni. Na ovaj ili na onaj način. Takvima je suvišno ponavljati, ali onima drugima - koji se provokatorima opiru - nije naodmet znati, kako je došlo do crne odore u jednoj postrojbici tadašnjih hrvatskih oružanih snaga i otkud se među Hrvatima pojavio pozdrav koji već svojim imenom pokazuje da nije hrvatski. U nastavku donosimo tri dokumenta s naznakom izvora, i bez pravopisnih ili sadržajnih intervencija, smatrajući da je svaki daljnji komentar posve suvišan:

1. Odredba o nošenju i upotrebi ustaške odore

Toč. 4.

a) Ustaška vojnica sivo-zelenkaste svijetle boje,

b) Ustaški pokret sivo-zelenkaste tamne boje i

c) Ustaška nadzorna služba tamnosive boje.

(- Zagreb, 23. lipnja 1941., obj. u: Ustaša, Vjesnik Hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, god. 11./1941., br. 3., Zagreb, 3. srpnja 1941., 17.)

2. Odore

Jure Francetić. U krugovima mladih ustaša on je tražio one, koji će biti u mogućnosti pružiti hrvatskoj domovini sve ono, što vodi do cilja - do pobjede nad odmetnicima. (...)

U sveopćoj žurbi, koju je nametalo pljačkanje odmetnika i stizanje iz dana u dan sve žalosnijih vijesti, trebalo je ove mladiće obući, trebalo im je dati ustašku odoru. Veze sa zaleđem bile su međutim svaki čas prekidane, te se nije moglo tako na brzu ruku dobiti odgovarajuće sukno za ustaške odore. Tako se ,eto, u prvom času osnivanja 'Crne Legije' pojavila poteškoća, koju je trebalo otkloniti.

Nu, baš toj poteškoći današnji pripadnici 'Crne legije' imaju zahvaliti da se zovu - 'Crna legija'. Ovim imenom oni su prozvani kasnije, kada su obučeni u crne odore ... A te crne odore bile su im načinjene na brzu ruku i to iz jednog podržavljenog skladišta, u kojemu je pronađena velika zaliha crnog sukna ... (, Hrvatski narod - Glasilo Hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, god. IV./1942., br. 518, Zagreb, 2. rujna 1942., 3. Skoro istim riječima je nastanak Crne legije opisan u članku , objavljenom među velikim brojem tekstova o Juri Francetiću povodom smrti, u HN, god. V./1943., br. 694, Zagreb, 30. ožujka 1943., 3.)

3. General Drinjanin V. Luburić: NAŠ VOJNIČKI POZDRAV

Mimohod hrvatskih zrakoplovaca 10. travnja 1942.

Ima i dva neposredna razloga, da se ta pitanja postavljaju. Tri četiri mlada čovjeka, za koje se, istinu treba reći, ne zna tko su i što su, počeli su nametati pozdrav uzdignutom rukom, tvrdeći, da je to naš vojnički i ustaški pozdrav. U tom nametanju su postali čak i agresivni, tvrdeći, da su izdajnici i srpske sluge oni, koji neće prihvatiti taj pozdrav. S druge strane stoji, da nas srbokomunisti u zadnja vremena već sustavno napadaju, da smo fašisti i nacisti, kada je toga nestalo i tamo, gdje ga je bilo, a kod nas, Bogu hvala, niti je toga čuda bilo, niti ćemo dozvoliti da bude. Pa su razumni ljudi počeli tražiti razjašnjenja. I mi ih rado dajemo.

"Rimski pozdrav", tj. pozdrav uzdignutom rukom, nije bio ni vojnički ni ustaški pozdrav. Taj je pozdrav pod sticajem okolnosti za vrijeme rata bio prihvaćen djelomično, i to tako, da nam ga nisu nametnuli ni Nijemci ni Talijani, nego nam je taj pozdrav nametnula ulica. Tako, kako velim, nametnula ga ulica, kada smo se vratili u domovinu. Postalo je to moderno. Danas više nije i nadamo se, da neće biti. Ništa nas ne veže uz taj pozdrav, kojega istini za volju nije izmislio ni Mussolini ni Hitler, nego je to pozdrav još od vremena rimskih legija, kako se to može vidjeti u današnjim filmovima, koje prave Amerikanci i koji sigurno nemaju razloga izvrtati činjenice. Znamo to i iz povijesnih prikaza onoga doba, da se pozdravljalo starije dizanjem ruke i zato se zvao "rimski pozdrav".

Bilo je mnogo pokreta, koji su taj pozdrav upotrebljavali, bilo je naroda, koji su u raznim okolnostima pozdravljali tako, pa i obični ljudi na cesti mnogo **** mahnu ili dignu ruku na pozdrav. Vidi se i na političkim skupštinama i u najdemokratskijim zemljama, gdje govornik dizanjem ruke ili jednom gestom, koja tome mnogo sliči, pozdravlja ostale. U Španjolskoj i dan danas pozdravlja Falanga rimskim pozdravom, nosi razne rimske embleme tako na pr. "Guardia Civil" (oružništvo), a na javnim zborovima general Franko pozdravlja masu vrlo često rimskim pozdravom svakako kao nacionalni vođa Falange. Ima tradicije. Nu mi Hrvati nemamo u tome tradicije i nemamo ju zašta praviti, jer nas malo toga dobra podsjeća i na rimske legije i na kasnije fašiste, jer su jedni i drugi dolazili k nama samo osvajati našu obalu i naše more.

Kako smo imali smisla za te rimske običaje, neka bude u dokaz u našim starim vojničkim ustaškim logorima, koje je Poglavnik bio osnovao u fašističkoj Italiji. Nikada nitko u tim logorima nije digao ruke na rimski pozdrav, a da ne govorimo o logorima u Mađarskoj (Janka Pusta i Baza Pusta), gdje se je živjelo i radilo baš ustaški.

Razlog? Jednostavno zato, jer nismo bili fašisti ni nacisti ni Rimljani, pa nismo imali zašta upotrebljavati rimski, fašistički i nacistički pozdrav.

Hrvatska ratna mornarica

Drugi i glavni: mi smo bili Ustaše, tj. vojnici nove revolucionarne Hrvatske i pozdravljali smo vojnički. U našem vojnom pravilniku je stajalo jasno i određeno, da smo vojnici i da je naš pozdrav vojnički i to stari domobranski pozdrav, tj. desnu ruku saviti doticati se malim prstom donjeg ruba vojničke kape itd.

U svim logorima je vladao isti pravilnik. Ustaše su bili vojnici članovi USTAŠA - HRVATSKE REVOLUCIONARNE ORGANIZACIJE /U - HRO/. Nošene su čisto vojničke uniforme zakopčane pod vratom. Čitava je organizacija stajala na vojničkim temeljima. Vršene su vojničke vježbe. Živjelo se vojnički. Najmanji ustaški borbeni sastav bio je roj i poluroj, zatim vod, kao kod Domobranstva, zatim sat, bojna, sdrug itd. Na čelu su stajali dorojnici, rojnici, vodnici, zastavnici, poručnici, satnici, bojnici, dopukovnici, krilnici. U ustaškoj vojsci nije bilo generala, nego samo pukovnika - krilnika (za vrijeme rata jedan krilnik je u rangu generala, a u vrijeme mira bio je obični pukovnik).

Išlo se na "prijavke". Pozdravilo vojnički i odzdravilo. Ništa više. Kao i u svim vojskama svijeta. To

dokumentarno dokazuje fotografija. Ustaše na prijavku, čitanje dnevne zapovjedi, raspored straže itd. itd.

Sama je organizacija bila vojnička. GLAVNI USTAŠKI STAN - kao vrhovna uprava, je čisto vojnička institucija. U ona vremena nije bilo drugog cilja, nego oružanom revolucionarnom borbom osloboditi Hrvatsku od srpske okupacije. Nije bilo demagogije, nije se govorilo o strankama, o politici, o strančarenju, nije bilo kompleksa i ogromna većina nije ni znala da postoje fašisti, nacisti, kao ni to, kako i na koji način pozdravljaju. Dok su to još mogli vidjeti na ulici oni, koji su prolazili kroz Italiju, u Mađarskoj ni to; da je netko pozdravio uzdignutom rukom, mislili bi da je lud, neodgojen ili što slično. Tek mnogo kasnije počeli su studenti i mađarski "Strjeljački Križevi" po uzoru na ostale upotrebljavati rimski pozdrav.

Državni Poglavlar s vojnicima

Ni kasniji život emigranata nije ništa izm[en]jenio na stvari, jer čim smo se našli na vojničkoj dužnosti na Markovu Trgu, mi smo pozdravljali hrvatskim vojničkim pozdravom.

Još je živ negdje Pivac, pukovnik Devčić, koji je bio na Markovu Trgu neko vrijeme zapovjednik Poglavnikove Straže, a živ je i Dabiša (pukovnik, nekada zapovjednik jednog logora u Italiji), kao i mnogo drugih starih boraca, koji to mogu potvrditi. Na Markovu Trgu smo organizirali POGLAVNIKOVU TJELESNU BOJNU (P.T.B.). Kasnije smo Babić, Devčić, Baljak, itd. stvorili "USTAŠKU OBRANU" i stvorili više Ustaških Bojni u Zagrebu, Hercegovini, Karlobagu, Lici itd. I na Markovu Trgu, u PTB-i, u jedinicama OBRANE, kao i u USTAŠKOJ PUKOVNIJI, koju je u Zagrebačkom Zboru postrojavao kasniji general Sertić (tada bojničnik) i u Ustaškim Pripremnim Bojnama (Servatzi, Moškov itd.) i kasnije u proširenoj jedinici POGLAVNIKOVA TJELESNOG SDRUGA, najprije se pozdravljalo vojnički. Prvi Ustaški Obrambeni Sdrug u Bijaću, Petrovcu, Lipiku, Pakracu itd. pozdravljao je vojnički, kako to mogu potvrditi stotine fotografija onoga doba. U prvoj dočasničkoj i časničkoj školi Ustaške Obrane pozdravljalo se vojnički.

"Rimski pozdrav", tj. uzdignutom rukom, prihvaćen je tek kasnije i to, ni manje ni više, pritiskom ulice. Zagreb je dočekaio njemačke oklopne jedinice razdragano i kao osloboditelje mahanjem i dizanjem ruku. Kasnije se je na ustaškim političkim sastancima upotrebljavao taj pozdrav, a da ni sami ne znamo kako. Počeli smo i sami pozdravljati tako.

Stvaranjem USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA na području Stožera i mobiliziranjem istih i stavljanjem u djelatno stanje zapravo se je prihvatilo rimski pozdrav, tj. dizanjem ruku. I kako je ustanak Srba na strani komunista pokrenuo i naš hrvatski ustanak na strani antikomunista, a pod vodstvom Njemačke, prihvatio se taj pozdrav kao prkos i kao simbol, a i onda je još bilo oporbe u našim elitnim ustaškim vojničkim jedinicama, da se prihvati rimski pozdrav.

Poglavnik je to sto puta rekao, da nam je ulica nametala taj pozdrav, pa iako ga je Ustaški Pokret, kao politička snaga, prihvatio, nije mu se sviđalo, da to bude vojnički pozdrav i to znam apsolutno sigurno i iz osobnih sjećanja, da je znao reći, da čim se srede prilike, da vojska uvede naš stari vojnički pozdrav, tj. stari domobranski pozdrav, sličan kakvog imaju sve vojske na svijetu.

Rusi su nam dali primjer: oni svoje mase pozdravljaju dizanjem šake i upotrebljavaju taj pozdrav na mitinzima, ali neka se Bog smiluje onom vojniku, koji bi tako pozdravio, pa makar svi maršali bili komunisti. I čim je izbio rat i vidjelo se, da treba stvar normalizirati, Staljin je uveo u rusku vojsku normalne vojničke činove, plaće, nazive, pozdrave, oznake.

Kada je proglašena Slovačka, onda je isto bila stvorena neke vrsti revolucionarne vojske, gdje nije bilo činova, govorili su svi sa "Ti", nije bilo oznaka, ali je toga brzo nestalo. Osobno sam bio dobar prijatelj s generalom Františekom, zapovjednikom postrojbenog odjela, kao i s generalom Čatlošem,

glavarom Glavnog Stožera, i oni su mi govorili kako su brzo uvidjeli pogrješku nekih eksperimenata. Vojska je vojska i u nju treba uvesti vojnički duh, vojničke tradicije, vojničke oblike, vojničku stegu.

Tako smo i mi ustaški zapovjednici prihvatili nešto revolucionarno, vremensko. Već je Francuska revolucija prom[en]ila strukturu francuske vojske, ubrzala joj korak svojim budnicama, dala vanjske oznake. A na kraju je i ta vojska dobila svoj normalni izgled i kada je Napoleon postao Emperadorom Evrope, nije trebao posebno preustrojstvo voditi, jer je njegova vojska bila pod vodstvom starih revolucionaraca, prije narednika, koji ne samo da su postali generali i maršali, nego su se i kitili kao i oni prije revolucije pa i nosili već zvučne titule grofova, baruna, knezova itd. Kada pomislimo, da je najkonzervativnija dinastija Bernadotta u Švedskoj nastala iz nekada Napoleonova revolucionarnog sarđenta, onda nam je jasno, da sve vojske u danim časovima prihvaćaju nešto revolucionarno, ali onda brzo normaliziraju odnose i, jer žele spasiti tekovine revolucije, postaju konzervativci i brane običaje i tradiciju. Tako smo i mi u danom času prihvatili od ulice rimski pozdrav, ali i bacili isti kao strani običaj bez tradicija u hrvatskom narodu i u hrvatskoj vojsci.

Danas se više nitko i ne sjeća, da je nekada jedan dio naše revolucion. vojske tako pozdravljao. Više je nego sumnjivo, da ima Hrvata, koji se toga i ne sjećaju, a žele nametnuti taj pozdrav, koji nama samo može škoditi. Prema tome, oprez sa takovima. Nastojite im protumačiti sve to, a gdje to ne uspije, onda će trebati poduzeti druge korake, jer je stvar dosta jasna. Srbokomunisti nastoje svim sredstvima prikazati nas ostacima nekog fašizma i nacizma, jer znaju, da je to omraženo. Zato je sveta dužnost svakog svjesnog Hrvata i posebno vojnika, da budno pazi na svaki korak dušmana. I posebno u ovakvim vanjskim aspektima, pozdravima itd. Jasno je da srbokomunisti žele, da se uvede taj pozdrav, kako bi se onda moglo reći anglosaskom svijetu: evo vam Hrvata, ostataka nacista i fašista, protiv kojih ste se borili. Žele tako kompromitirati naša nastojanja, naš novi revolucionarni pohod, koji nema ništa zajedničkoga sa političkim i ideološkim smicalicama. Mi smo kao narod Hrvati, kao moderni ljudi mi smo demokrate, kao borci za slobodu smo revolucionarci, i kao sluge domovine i odani sinovi smo vojnici SVOJE HRVATSKE VOJSKE.

Nismo imali ništa sa fašističkim pozdravom, iliti rimskim, ni kada smo bili u vojničkim logorima fašističke Italije, zašto bi to bili danas, kada je i onima, koje Bog nije obdario s mozgom genija jasno, da u svijetu stoje dvije snage: komunisti i antikomunisti.

Slično je i sa mnogim drugim pozdravima: BOG i HRVATI, ZA DOM SPREMNI, BOG ŽIVI, VJERA U BOGA I SELJAČKA SLOGA itd. Svako vrijeme donosi nešto nova. I teorije i taktike i odora i oružja i ustrojbeni sistem, sve se to mijenja, upotpunjuje, preobraćuje, prihvaća i odbacuje. Možda će i opet niknuti stranke, pokreti, koji će uvesti nove popularne pozdrave. Veliki vojnički umovi uvijek su davali svoja obilježja. Zrinski, Jelačić itd. ostavili su tragove. Tako i ustaška era. Stalna na svijetu jeste samo promjena! Nu, naš vojnički pozdrav, kao i svih vojska na svijetu je jedan i taj se neće izmijeniti. Ima stvari koje se ne mijenjaju, a jedna od tih je već univerzalno prihvaćeni vojnički pozdrav.> (Drina, god. XIII./ 1963., br.1, Madrid, 1963., 131.-137. Otporaš.)

05-07-2015 18:51#523

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PADRE MIGUEL OLTRA HERNANDEZ I MAKS LUBURIĆ - VICENTE PEREZ GARCIA
MNOGO SE JE PISAO O MAKSU LUBURIĆU A VRLO MALO O NJEGOVOJ DJECI.

Maks Luburić je bio oženjen Španjolkom Isabel Hernaiz 19 studenog 1953. Vjenčao ih je Fra. Branko Marić a vjenčani kum im je bio dr. Andrija Ilić. Imali su četvero djece: Domagoj 1954., Drina 1956., Vjekoslav 1957. i Mirica 1958. Kako se je general Luburić stalno bavio prikupljanjem razbacanih starih hrvatski boraca i pronalazak novih, u tome teškom i nesebičnom radu nije naišao na potporu tada mnogih istaknutih hrvatskih prvaka Ustaškog Pokreta, pa ni samog Poglavnika. Kroz to vrijeme sustavnog rada u okupljanju Hrvata pod jedan stijeg, dolazi do nesuglasica između supruge Isabele i generala Luburića. Te nesuglasice su konačno rezultirale rastavom braka, nisam točno siguran kada, mislim 1960. godine. Kroz knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" moći će se mnogo više o tome saznati iz prve ruke, tj. iz ruke generala Drinjanina.

Ne ulazeći u razloge rastave braka, sud je dodijelo djecu Ocu, tj. Maksu Luburiću, koji se je Otčevom i roditeljskom ljubavlju brigao za djecu. To svjedoče brojna pisma koja se mogu pronaći u spomenutoj knjizi. O tome malo i Padre Oltra spominje u ovom pismu, dolje priloženom. O tome je i pukovnik HOS-a Štef Crnički pisao Ratki Gagri odmah poslije pogibije generala Drinjanina, kako je imao problema sa bivšom gospođom Luburić.

Prva stranica pisma fra. Miguel Oltra kojeg je pisao Ratimiru Gagri u Toronto 16 ožujka 1970. Kopija ovog pisma napravljena je iz originala, kojeg pisac ovih redaka posjeduje. Pismo je sa španjolskog preveo prof. Ivan Prcela 30 travnja 1970., te poslao Ratki Gagri. Ja ću, prije nego pređem na sadržaj prevedenog pisma, dati jedan mali razumjeti, osvrt na Fra. Miguel Oltra i na djecu Maksa Luburića, koja su, hoćeš nećeš - a najmanje našom hrvatskom krivnjom - potpuno zaboravljena i rekao bih otuđena.

Fra. Miguel Oltra Hernandez (1911-1982) je najviše poznat među Hrvatima kao "Fra. Padre Oltra". Padre Oltra je rođen u jednom malom mjestu Benifallo de Valdigna, blizu Valencije. Iako je pastoralno djelovao u raznim mjestima, među kojima je i Carcaixent, tj. Carcagente, gdje je i general Drinjanin živio, iako je svojeg plodnog života najviše sproveo u povijesnom samostanu Francisco El Grande u Madridu, gdje se je često general navraćao.

Padre Oltra je uživao veliki ugled među španjolskim misliocima, političkim i vojnim uglednicima, a posebno je bio vrlo cijenjen kod generala Francisca Franca.

Padre Oltra je preko Ev. Dra. Ivana Šarića i fra. Branka Marića upoznao i generala Vjekoslava Luburića početkom pedesetih godina. Kada ja Padre Oltra saznao svu istinu i tko je general Luburić, dao mu je ime **Vicente Perez Garcia** koje je general zadržao sve do dvoje smrti u Carcagente 20 travnja 1969.

Sada prilažem pismo Padre Miguel Oltra Hernandez-a. Staviti ću ga "italique", tj. kosim slovima. Pismo počima:

"16. ožujka 1970.
gg. Ratimiru Gagri i Paul Tokich.

Moji dobri i vrijedni prijatelji:

Za Božić sam primio Vašu čestitku s čekom na 400 dollara od Montreal Bank (br. 1190.0385) na ime Domagoja Luburića, starijeg sina našeg nezaboravnog prijatelja. Vraćam Vam ček i savjetujem Vam da nađete rješenje, a da novac koji šaljete bude zaista za djecu. Imajući na umu, kako se je udovica Luburić vladala za života i još se vlada nakon smrti mojega prijatelja, mislim da bi bilo

zbog toga što sam Maksov prijatelj i brat, ta gospođa mene ni u slici ne može vidjeti. Čestitam Vam i zahvaljujem Vam se na zanimanju, koje Hrvatski Otpor pokazuje za Luburčevu djecu i molim Vas da ih ne zapustite u poteškoćama, za sada, ne držim da se majka prema njima slabo vlada, ali u budućnosti ne znamo, u slučaju da se majci nešto desi. U vidu ovoga, o čemu sam i Stjepana Crničkog obavijestio, možete učiniti slijedeće:

1.) Može se otvoriti tekući račun u Torontu ili ovdje u Madridu, gdje će se polagati novci koje hrvatska emigracija bude slala za djecu. Naprave se papiri, ovjerenjeni po javnom bilježniku, s osiguranjem da se u novac ne smije dirati dok djeca ne postanu punoljetna. U dokument se može uključiti i posebna stavka, da u slučaju potrebe novac mogu pridignuti one osobe, koje Vi opunomoćite, ali samo u korist djece.

2.) Ako se odlučite za tekući račun u Španjolskoj i želite da Vam ja to uredim, morali biste dostavite čekove na moje ime i ja bih kod javnog bilježnika izradio papire i povremeno bih Vam javljao stanje Bankovnog Računa. Ako se odlučite račun otvoriti tamo u Canadi, smatram da je i to u redu.

Pokušavao sam vidjeti djecu nakon smrti njihova oca, ali mi nije uspjelo. Djeca me jako vole a i ja njih isto tako. Pokušat ću naći načina da ih vidim u školi, gdje se, kako doznajem, nalaze kao nutarnji đaci.

Djeca Vam se, zbog držanja majke, neće moći zahvaliti. Kad se pruži prilika i ako bude moguće, pokušat ću im dati Vašu adresu, da neka Vam se zahvale. Mnogo me veseli da ovu dječicu ne zaboravite.

Oprostite mi na ovom što Vam velim! Maksova smrt je mene vrlo jako pogodila. U onim danima (ima tome godina dana) bio sam jako bolestan i vijest mi je skoro smrt prouzrokovala. Možete biti uvjereni, da će Maksova smrt donijeti Blagoslova Mučeničkoj Hrvatskoj. U Carcagente-u je ostavio divno ime i divan primjer. Malo se može naći ljudi kao Luburić, a narodi koji imaju čast ubrajati ih među svoje Heroje mogu biti ponosni da neće propasti, usprkos poteškoćama.

U posebnom omotu Vam šaljem letke u spomen njegove smrti, s mojim natpisom i s natpisom Luis Antonio iz Barcelone. U kratkom opisu (Epitafiju) pokušao sam ocrtati njegovu dušu. Ujedno Vam šaljem jednu novinicu, koju izdajem u ime svjetskog Svećeničkog Pokreta kojemu sam predsjednik. Ima nas 13.000 (trinaest tisuća) svećenika. Tek započinjemo! Molim Vas uručite Vjesnik hrvatskim svećenicima, ne bi li nam kojim darom pomogli. Zbog delikatne situacije i krize unutar svete Božje Crkve, podigao sam kristov barjak, da se suprostavimo tolikoj izdaji i apostaziji. Bog nas blagosivljuje. U dolini palih (Valle de los Caidos) (Tu u toj VALLE DE LOS CAIDOS = DOLINA PALIH, general Franco je dao izraditi zajednički spomenik svim onim Španjalcima koji su se borili za Španjolsku u redovima crvenih međunarodnih brigada, tj. komunista, gdje je bilo i Titovih kamarada u borbi protiv Španjolske, kao i onima koji su se borili protiv međunarodnog komunizma a za dobrobit španjolskog naroda. Tu se vidi velika razlika između španjolskih rodoljuba za spas Španjolske Države, i hrvatskih "rodoljuba Mesića, Josipovića Milanovića i njihovih DERNEKAŠA" za spas Hrvatske Države; da se, recimo, na vrh Velebita napravi jedan zajednički spomenik i onima koji su se borili u redovima Bojnih koji su se borili za Hrvatsku Državu, kao i onima koji su se borili u redovima Brigada a protiv Hrvatske tada postojeće Države, tako da se i tu, već jednom, stavi točka na to poglavlje. Mo, Otporaš.) održao sam Međunarodni Kongres s predstavnicima Delegacija od 10 naroda. Ovo je bila manifestacija posvemašnje vjere, odlučnosti i junaštva protiv neprijateljima oduvijek. (Ja bih ovo preveo kao: ...protiv vječiti neprijatelja, mo. Otporaš) Zadovoljan sam i od prijatelja tražim da mi pomognu u ovom pothvatu od važnosti za sve katolike u svijetu. Bog Vam unaprijed platio!

Izručite moje tople pozdrave dobrim prijateljima i svećenicima Velike Hrvatske nacije, koju ćemo

vidjeti visoko uzdignutu i punu života, jer je vjeru sačuvala i mučeništvom ju popratila.

OVO ZAUVIJEK VRIJEDI!

Računajte uvijek s dobrim prijateljima Hrvatske!

Fra. Miguel Oltra.

06-07-2015 00:26#524

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU ĐUJIĆU (peti (5) dio)

Nitko ne zamjera Srbima da su konspirirali, ali je neozbiljno okriviti "rasa" Đurišića, kada se zna, da je ovaj rad ...

07-07-2015 15:33#525

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Piće u ruku, kliknite na linkove i uživajte ...

12:31 PM

PARTIZANSKI KRVAVI PIR U GOSPIĆU

"Zastani, sjeti se i izmoli MOLITVU, za vrole Domoljube, koji su patili i ginuli - da bi Hrvatska živjela!!!

Koprivničanci će i izložbom obilježiti Oluju

08-07-2015 01:21#526

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**BUENOS AIRES "PUPAK" HRVATSKE POLITIČKE EMIGRACIJE,
ACIJA ZA OBNOVU HRVATSKE DRŽAVE ILI ISPOVIJED MAKSA LUBURIĆA**

Iz Otporaševe torbe

(Donosim ovo pismo kojeg je general Drinjanin pisao nekim svojim suradnicima; tu, baš u Buenos Aires, gdje je bila skoro sva hrvatska poslijeratna politička i intelektualna elita. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**" na strani 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156 i 157. Tu su se planovi stvarali i krojili, bilo za dobro bilo za loše hrvatske političke emigracije. Stavio sam namjerno riječ "PUPAK" kao jednu vrst: središta, pažnje, centra, iz kojega su se širile spletke i intrige protiv nekih osoba, društava, organizacija, novina i časopisa. Ovo pismo spominje neke osobe, koje, rekao bih sada, ni jedna više nije živa, da bi se mogla provjeriti vjerodostojnost sadržaja ovog pisma. Ali, po opisima dosada iznješanih pisama, moglo se je primijetiti da je general Drinjanin često spominjao Buenos Aires kao jedno gnijezdo KRUŽOKA, VODSTVA i sl. Mislim da je još je na životu profesor Kazimir Katalinić. Iako je u staračkim godinama, oni bi za sigurno mogao neke stvari iz ovog pisma pojasniti, jer je baš u ta vremena tu živio, u Buenos Airesu. Profesor Ivan Prcela, devedesetogodišnjak, je još živ, ali živi u Clevelandu, pa ne znam koliko bi nam on mogao pojasniti neka imena iz ovog pisma. S moje strane, iako nikada nisam živio u Argentini, nastojati ću pojasniti ono što iz iskustva znam. Dakle, sve ostaje povjesničarima da povijesno istražuju. Mo. Otporaš)

general DRINJANIN

Madrid, 8.XI.1962.

NEKOLICINI BRAĆE U ARGENTINI.

Neki su mi od Vas pisali i pitali me, da li je istina ono što Pero ([Pero Tutavac izdavač i urednik novine čisto na ikavici "NAPREDAK", mo](#)) piše u "Napredku", jer kako nije donio istinu u pogledu Markovića, ([Josip Marković je bio jedno vrijeme glavni urednik novine "HRVATSKA", glavno glasilo HOP-a, mo](#)) da mu nije za vjerovati. Drugi imaju pravo od mene tražiti, da im dam objašnjenje, jer smo suradnici, ili jer smo pokušali to biti, a nekima od Vas pišem radi poštovanja, koje osjećam za vas i jer vjerujem, da možete nešto učiniti za Hrvatsku.

Toplo Vas molim, jednog po jednog, da me opravdate, ako možete, što ne pišem svakom za sebe. Ja bih mogao svakom napisati par riječi, i jednome sve, ali svima sve, nije mi moguće.

Osim moga zanimanja (šef sam dugo godina trgovačkog poduzeća) koje mi oduzima mnogo sati na dan, moram od sna krasti vrijeme za odgoj moje djece /4/ i pomažem mlađima oko "Drine". I onda, tek, moja korespondencija.

I sastanci. I putovanja. I članci, itd. Samo zahvaljujući, da sam perfektnog zdravlja i stare izdržljivosti mogu i ovako izdržati Time mislim, da sam oprošten od prigovora, da usput tako dragih i vrijednih osoba pišem skupa, u okružnom pismu.

Molim Vas, da shvatite, uza sve, i ovo pismo osobnim pismom. Jedino što želim svima isto reći. To je i poštenije, osim praktične strane, jer ovo pismo šaljem osobama najrazličitijih gledišta. Da, bilo bi i lakiše, ugodnije, pisati svakome za se i točno ono, što želi čuti, a ako već ne mogu napisati ono, što želi čuti, mogao bih sa malo dijalektike reći ono, što ja želim, ali na način, da je lakiše probaviti svakom za se. Nu to bi bilo ponizujuće, i mnogi bi od Vas rekao: "Maksova posla" i optužio bi me, da sam, nakon svih mana, koje mi je Bog dao, još i neiskren.

Nakon toga uvoda, da počnemo sa najinteresantnijim. Sa vijestima u "Napredku". U prvom redu Pero je donio ono, što mu je poslala naša izvještajna služba, odnosno naša agencija, koja je u stvaranju. Prema tome je istinita. To ovo i ovim pute potvrđujem. I ne samo to, nego je Pero donio istinu i u pogledu Markovića, koji je i meni iste ideje napisao, sam, osobno i vlastoručno, i poslao sa svoje adrese na moju privatnu adresu. I voljan sam ustati u obranu Pere kao nekada u obranu

Rovera.

Dosta je toga, da se daju izjave, tiskaju letci, razasalju na adresare društava, prijatelja, a onda rekne: nije istina, pa da se vlasni ne dosjete, onda još mogu nadodati “tu osobu uopće ne poznam”. Ili: to je djelo neprijatelja, agenta, itd. itd. I da pošteno mislim, šaljem jednu kopiju ovog pisma i bratu Josi, (Josip Marković, mo) a i Peri, ovlašćujući obojicu upotrijebiti ovo pismo, koje potpisujem i potvrđujem pečatom Otpora radi veće vjerodostojnosti. Moramo poći drugim putovima.

Traži se od mene od strane 8 prijatelja da rekнем, da li se radi o “mojim ljudima” savezno sa letkom, koji se širi po svijetu sa potpisom “grupa časnika HOS-a”.

Tu moram reći tri kategoričke tvrdnje:

1. Nisu “moji” ljudi, odašiljače ne poznam, ne znam im adresu, i nitko od tih nije meni dao na znanje, da bi bio “moj”.

2. nemam “svojih ljudi”. Oni koji mi prilaze s tim, da ili “moji ili ničiji” evo moje poruke: nisu mi potrebni. Ili je netko kao hrvatski vojnik voljan svrstati se dobrovoljno u borbenu liniju i dobrovoljno prihvatiti stegu i dati si zapovijedati i tada bezuvjetno služiti, ili taj nije Hrvatskoj od koristi. Nemam i ne trebam “mojih ljudi”. Tko veli da je “Maksovac” taj ili je već orunuo, pa nema hrabrosti tražiti novi PUT; KOJI JE DUG; TRNOVIT I TEŽAK, pun suza, krvi i znoja, kako je nekada rekao Churchill Englezima, – ili je takav vojnik ignorant, nedozreo ili zavarano.

3. Ja sam načelno protiv takve vrsti rada i varakanja, ko bojagi, grupe časnika, a onda se ne zna da li su od Udbe, da li su od ove ili one grupe ili osoba. Imam apsolutnih dokaza, da ima osoba, koje su tiskale letke i napadale same sebe, samo da si time daju publicitet. Imam i apsolutno sigurnih dokaza, da je bilo “službenih letaka”, koji su proglašeni “komunističkim”. I jamčim svojom čašću, da je bilo letaka koje su izdali komunisti, a poneki se smješkao i dao insinuirati, da je to “iz naše kuhinje” i ko bojagi, da se Vlasi ne dosjete...

Rezultat takvog rada: općenito sumnjičenje, gdje brat na brata sumnja, nepovjerenje mase u svoje šefove, nepovjerenje šefova u svoje suradnike, nepovjerenje u zdrav razum, poštenje, i stvaralačku moć hrvatskog naroda.

Gospodo: to su posljedice psihološkog rata koje su nas izvrgnuli agenti UDBE. Oko 20 milijuna dolara je potrošila UDBA ove godine na psihološki rat, koji paralizira naše stvaranje. To je policia (priznanica, mo) za osiguranje Titova režima. Zato mi nismo nikada tiskali nikakva letka, koji ne bi došao sa potpisom odgovornog zapovjednika, sa našom adresom, i uvijek na 2.000 adresa, na koje šaljemo ono što mi zovemo “masovna promidžba”. Ja sam zato, da svatko piše letke, tiska listove, okružnice, pa makar i najavljavao “totalni rat” svom susjedu, kao Joso, ali uvijek sa potpisom, adresom i odgovornošću.

Dakle: “Napredak” je donio vijest i autoriziran je donijeti neke moje riječi. Letci: nisu “moji” i ljudi nisu “moji”.

S druge strane Pero Tutavac je urednik jednog nezavisnog lista, i slobodan je uređivati ga, kao i ostali. Vrlo vjerojatno da će biti istina i mnogo toga što će donijeti ovih dana i u budućnosti. Nema razloga za vjerovati protivno i bit će pošten, državotvoran i povjerljiv, dok mu se ne dokaže protivno. Za dokazati protivno nije dosta reći, da je baba Jela rekla bivšoj šogorici kume Mande, da je netko u Domu (Misli se na Dom Hrvatskom Domobrana, ili glavno sjedište istog, gdje se Hrvati često okupljaju u Buenos Airesu... mo. Otporaš) nekome rekao, da se Pero treba čuvati. Ha! I Pero!

Tko bi to rekao! A dok je bio na položaju.... (točkice, možda, kažem “možda”, žele reći da je Pero Tutavac bio jedno vrijeme glavni i odgovorni urednik novine “HRVATSKA”, glasilo HOP-a. poslije Poglavnikove smrti, nastale su velike čistke unutar organizacije HOP-a., mo) itd. itd.

To nije naš stil, pa tako predujmujemo povjerenje Tutavcu. Kada imadnemo razloga reći protivno, onda ćemo to reći. A ako bude naš suradnik, tada ga nećemo isto isključiti iz “rvackog naroda”, nego ćemo odreći suradnju. Ako bude, pak, protivna mišljenja, ima pravo da ga iznosi. Ako bude agent UDBE, on ili tko drugi, isto ga nećemo “isključiti” i proglasiti agentom, nego ćemo učiniti ono što Ustav diktira. pa da se Vlasi dosjete. Sve sam ovo rekao jer će Pero u naredna vremena donijeti mnogo toga. I tako to ja moram pisati. A neću niti “Drinu” upotrijebiti, jer je njoj isključivi cilj odgoj i formacija. Sve u svemu čitajte Napredak.

Time sam ujedno odgovorio na pitanje je li istina? Jest! To i mnogo toga još, što Pero ne zna, i neće znati, ako to nije potrebno.

Inače novina “DRINA” ima 300 stranica i posvećena je kralju Huseinu, kralju od Jordana. Ona donosi mnogo prigodnog štiva na arapskom, itd. itd. te će biti poslana u domovinu sigurnim kanalima u 3.000 primjeraka, 500 komada biti razdijeljeni među sve delegate Sveislamskog Kongresa, a 1000 komada u sve biblioteke, sveučilišta, kulturne krugove, ambasade, itd. gdje ima muslimana i čvorišta borbene organizacije “Braće Muslimana” sa kojima imamo ne samo Konkordat načelne prirode, nego i borbeni savez i mnogo toga, što ne mogu zasada nikome od vas reći. Ostaje Vam vjerovati ili ne, što neće promijeniti na situaciji. Naravno ukoliko koji od Vas pristupi radu i bude potrebno, naravno, ću reći. “DRINA” će dakle stvar rasvijetliti, reći šta su i tko su “Braća”, donijeti dekrete, itd. itd.

Peri ću poslati zrakoplovnom poštom, pa meni je pravo, ako on glavno prenese, jer ja nemogu “DRINU” masovno slati avionom, niti Vi možete platiti ono, što košta poštarina. Svakako poslati ću redovnom poštom, volovskom, (što u ovom slučaju znači, parobrodom, mo) pa kada stigne. Kada bih ja slao avionom “Drinu” na sve ugledne i druge prijatelje, ne bih mogao tiskati slijedeći broj.

Kako smo rekli. Slijedeći broj, isto reprezentativni bit će posvećen fra. Dominiku Mandiću, koji je sa svojim svescima povijesti BOSNE i H., našu tezu obranio ne samo srdce, nego i dokumentima, koji će mnogo reći mnogo toga. Nu vama želim reći nešto više:

Otpor će se organizirati na vojničko-revolucionarnoj bazi sa zapovjednicima na čelu. Ići će se i korak dalje, a to ovisi o Vama svima. Ja se neću baviti obnovom USTAŠKOG POKRETA, a niti kome nijekati da to čini. Postat ću mu član, ako imadnem garancije, da će taj pokret biti ustaški, a ne zbrka pojava u kojoj ne samo da se ne mogu dosjetiti Vlasi, nego ni mi Ustaše.

Ja sam bio POVJERENIK GLAVNOG USTAŠKOG STANA, pa i SABORNIK. (Koliko mi je poznato, a nisam sto posto siguran, da je svaki član Glavnog Ustaškog Stana, GUS automatski bio i član Hrvatskog Državnog Sabora, što svakako general Drinjanin na to misli kada kaže “...pa i SABORNIK”.Mo. Otporaš) Prema tome mogu se smatrati i članom utemeljiteljem, nu niti ću to dokazivati, niti gubiti vrijeme s onima, koji mi to budu niekali, jer da je netko nešto u ime Poglavnika rekao, pa to Šćepa (Stjepan Barbarić, jedan u “kružoku” vodstva u Buenos Airesu, mo) ponavlja “DA SE NE ZABORAVI”.

Čudno je svakako da su baš ljudi iz “NEBORAČKE ČETE” oni, koji se najviše kostruše: poznam psihologiju neboraca i deformiranih tipova. To je kompleks. Pa ipak me čudi, da se neki razgoropadili kao šareni grah, a da su u prošlosti imali prilike “okrvariti gaće” i nisu htjeli, ili smjeli. Ministru Iliću je natporučnik Šego Stipe, stari obranaški časnik, u Chicagu, u Domobranu, (Na sjednici ogranka Domobrana u Chicagu, koji je bio sastavni dio ogranka HOP-a, mo) rekao pred

Heferom i svima: Vi se gospodine ministre razbacujete riječima o “krvavim gaćama”, a za vrijeme rata ste bili dezertter svoje vojske.

To stoji jer kada je 1941. trebalo biti Trolistaš, proglasio si se TALIJANSKIM DRŽAVLJANINOM, otišao u Beč i studirao mrtve jezike. Kad su god. 1944. bili mobilizirani SVI OD GODIŠTA I SVI STUDENTI, odbio je povratiti se i bio po Minorsu proglašen VOJNIM BJEGUNCEM I DEZERTTEROM. I dosta mu je pogledati tjelesnu manu, koju mu je Bog dao od rođena, (Imao je mladež, crveni, jako upadan, na jednoj strani lica. Nisam više siguran na kojoj, lijevoj ili desnoj. Osobno sam ga poznao. Bio je jako upadan, uočljiv, mo. Otporaš.) kao i nama druge mane, da čovjek dodje do uvjerenja, da kod svih, koji najviše “čeraju iz rvackog naroda” imaju patološke komplekse i ovi padaju agentima Udbe na lijepak.

Ja samo žalim braću Barbariće: debeloga Stipu, šepavog Jaku (**Jakova, mo**) i učenog Miljenka, da su pali na te grane, mjesto da kao i svi emigranti nakon 17 godina zarade koru kruha na drugi način i puste “fondove za oslobođenje Hrvatske” oliti “državne poslove” drugima, koji rade 8 sati i zarade kruh.

Treba zato početi na drugim bazama: ako smo vojnici onda tu treba početi vojnički. Ako smo ustaše, prema ustaškim načelima i na novim temeljima, a ako smo demokrati, onda tu nema “Poglavnikova Ureda” ni volje ni Poglavnika, ni fra. Branka, ni doglavnikovih pomoćnika opunomoćnog nasljednikova zamjenika ni niša slično.

Ne, nisam mislio na “rehabilitaciju”. Kuda bih ja stigao kao general, kada bih me trebao rehabilitirati šepavi Jakov, pisar moga opskrbnog ureda i natporučnik administrativne struke. Ni Hefra koji nije član pokreta. Ni gđica Višnja, ni itko drugi. Značilo bi sudjelovati u cirkusu. Nisam mislio ni na traženje krivaca, jer smo svi krivi. Svi smo nesretni i mnogo puta su nesretniji oni, koji su nas “isključili”. (**Ovdje se misli “isključili” iz ustaških redova, mo. Otporaš**)

Dakle neka ne gube vremena oni prijatelji, koji bi mi htjeli isposlovati “rehabilitaciju”. Gledajući sudbinu urednika “Hrvatske” našao sam dobru komparaciju (**usporedbu, mo**) sa šefovima ruske policije: sve je stigla ista sudbina. Pa neka svatko od vas, tko je još u HOP-u misli na svoju rehabilitaciju, kada ga najure, jer će na kraju ostati : bogodani vođe i vragodani agenti Udbe, koji ipak znaju šta rade. Svi smo mi “sudili” i svi ćemo biti “suđeni” kao (jehovini svjedoci”).

Na konkretno pitanje jednog prijatelja da konkretno odgovorim na pitanje : kakvi komentar imam na ovaj dio govora Oršanićeva, gdje se od nas ograđuje odgovaram konkretno : On se ogradio i time nam zašparao svaki komentar.

Ne, nisam htio reći, da nam je time zašparao posao, da se mi od njega ogradimo. Mi to nećemo nikada učiniti. Na sastanku u New Yorku (**Stvaranje prvog Hrvatskog Narodnog Vijeća, HNV 1962., mo**) poznati, javni i tajni suradnici ODPORA IMALI SU 60% svih punomoći, zato ih je pola zatajeno.

Nama je data ČASTNA RIEČ BEGA DŽINIĆA DA JE PRVI SASTANAK NOVOG VIJEĆA PRIZNAO ODPOR KAO OKOSNICU VOJSKE I DA ĆE ERIĆ TO DOBITI POSMENO. Na begu je da otkupu svoju časnu riječ. Na Oršaniću je da se ogradi. Da nas i opet napadne jer da surađujemo sa Krnjevićem i pukovnikom Babićem. Na “Danici” je da piše što hoće.

Mi smo dokazali u New Yorku i vjerujem da će to potvrditi nazočni, da smo stegovni, da smo vanstranački, da smo tolerirali i da smo potvrdili svoju vojničku riječ. Ne, nitko neće uspjeti, da nas zavadi. Imamo komentare dra. Jelića, dra. Oršanića i drugih “antimilitarista” i slažemo ih u fascikle po rednom broju. Dr. Jelić i Dr. su dali riječ u New Yorku da ih prvi put vodi u Madrid.

Ni u Madridu, ni u Munchenu nisu konsultirali pet pukovnika, nego jednog zastavnika. Njega su posjetili. Da nije bilo viteza Pjanića i tajnih naših suradnika u HOP-u, bilo bi i batina i Dr. Oršanić ne bi se ograđivao, nego bi bio u bolnici.

Najmili su jednog razbijača, a nisu posjetili ni generala, ni pet pukovnika u Munchenu. Da nisu mislili na slogu dokaz je: prije polaska u Munchen Jelić nas je napao kao UBOJICE, a Oršanić radi Babića. Peremo Vokića i Lorkovića, čeprkamo po prošlosti da rehabilitiramo svakoga, tko je imao dobre volje, pa i uz cijenu napada na nas, ali nijećemo pukovniku Babiću koji je trpio, jer je Englezima uskratio da ide u Kairo ili šumu Titu. Kako se može govoriti o ministru promidžbe hrvatske sloge ako je išao sa idejom protiv Krnjevića, koji svugdje brani Hrvatsku Državu!

Druga je stvar ozbiljnost: mi surađujemo sa istarskim i dalmatinskim partizanima, tražimo sindikaliste, pa bi i sa Djalisavcima (**suradivali, mo**) i nacionalistima Srbima, a naš ministar promidžbe hrvatske sloge napada radi Krnjevića? Tko može vjerovati onda, da se je išlo za slogom. Mi ju ipak želimo. To smo dokazali u New Yorku, pa i poslije toga. I dokaz ćemo i u buduće. Mi želimo suradnju sa HSS, HOP-om, sa Vijećem, i sa onima izvan Vijeća. To je hrvatski put.

Jedino je i sigurno: nećemo čekati milost Boga kao strateški čimbenik. Ni zapad. Ni čekati Vijeće, koje mora imati u obziru AMERIČKU KONSTITUCIJU. Ne, nego jednostavno nastojimo naći nove putove. Tim sam putem išao i ako budete imali strpljenja, tada ćete se uvjeriti, da sam u borbenoj organizaciji BRATA MUSLIMANI našao polaznu točku. To znači: diplomatsku akciju, baze, sredstva, koordinaciju.

“Drinu” : tiskaru, dom i arhivu sam predao mlađima. (**Kada smo ovdje kod “ARHIVE”, za sigurno se radi o svoj ARHIVI koju je posjedovao general Drinjanin. Osoba mojeg punog povjerenja mi je pričala preko telefona prije godinu i pol dana, a i preko dopisivanja mi je to potvrdila, da je ta osoba od povjerenja bila u Španjolskoj u studenom 2010 godine, skupa sa prof. Ivanom Prcelom iz Clevelanda, te da su imali priliku, njih dvojica, upoznati jednog Španjolca koji ima nekih četrdesetak (40) kutija ARHIVE generala Drinjanina. Oni su to pregledali, kako su mi rekli, na brzinu, i došli do zaključka da tu nema mnogo zanimljivosti, osobito zato što je taj Španjolac tražio astronomsku svotu novca, iako je rekao da ne govori hrvatski niti zna šta sve važnoga tu ima. Sve što je rekao je to da zna da je sve to pripadalo jednom vrlo važnom Hrvat. Moje je mišljenje je to: da bi se netko trebao potruditi, pronaći toga Španjolca, pogoditi se sa njim, uzeti tu ARHIVU, jer je ona naša, hrvatska ARHIVA, u kojoj i kroz koju bi se mnogo šta moglo pronaći za našu hrvatsku povijest. Mo. Otporaš**)

Imaju udoban dom, tiskaru, legaliziranu i skorom sasma plaćenu. Glavni joj urednik ima 23 godine, zove se Željko Bebek. Administrativni šef je Živko Vasilj 26 godina, metalurški radnik. (**Nedavno sam imao priliku razgovarati sa Živkom Vasiljem. On živi u Njemačkoj. Naš razgovor se je vodio isključivo o njegovu boravku kod generala Drinjanina od 1961/63. i o njegovu radu. Mnoge mi je stvari ispričao za koje prije nisam znao. Rekao mi je da mu se slobodno uvijek obratim za bilo kakovu stvar glede generala Drinjanina. Često puta mi je u razgovoru rekao da general skoro nikada spavao nije. To govorim zato jer smo obadvojica spavali u istoj sobi. Meni je smetalo zato što nisam mogao dovoljno spavati. Uvijek je pisao, bilješke pravio, prevodio itd., mo. Otporaš**)

Jedini im je defekt da su Hercegovci i pripadnici ilegalnog Otpora u domovini. Prvome su ubili oca, a drugi je iz roda fra. Vendelina, (**Vasilja, mo**) koji je bio uz drugih 200 Vasilja član Obrane. Inače su dobri, poslušni, i pod vodstvom bojnika Tugomira, šefa Odgojnog odjela. Oni vode tu stvar. Time je moja uloga u “DRINI” završena. S druge strane osiguran “kontinuitet” /que palabrita...!/. Dakle kada Vam netko rekne: “iznio Maks tiskaru” itd. recite mu, da ste već informirani.

(**Ovdje, povijesti radi, moram reći ono što mi je Živko Vasilj nedavno rekao preko telefona; jer sam**

ga pitao: Šta on zna o organizaciji “Braća Muslimani”. Rekao je da su on i general o tome mnogo pričali, jer, navodno, da neke arapske žemlje žele priznati Hrvatsku Državu više kao muslimansku državu nego kao Hrvatsku Državu. Za tu uslugu su tražili od njega da on pošalje hrvatske vojnike na raspolaganje organizaciji “Braća Muslimani” koji su se borili protiv Nasera i još nekih arapskih šeika, i sl. Da je i general htio ići ali da mu je on, Živko Vasilj, rekao da on može ići samo preko moga mrtva tijela. Tada se je general na Živka naljutio i u prepirku ga poslao u materinu. Ovo su riječi Živka Vasilja. Kada sam Živku rekao da ću ovo u prikladno vrijeme i prikladno mjesto staviti, Živko je potvrdno odgovorio: Svakako. I stavi i to: da sam mu ja zabranio ići se tući u arapske pustare za arapske račune. I sada, kada general govori u ovom pismu od 8 studenoga 1962. “Time je moja uloga u “DRINI” završena”, onda se to poklapa sa onim što mi je preko telefona nedavno rekao Živko Vasilj. Mo. Otporaš)

Sliedim red misli u pismima, koja sam dobio od tamo. Oprostite na načinu pisanja.

Osobna moja pitanja: Vama svima pišem kao starim ustašama i zato, jer ste neki od Vas u više navrata i javno ustali u moju obranu. To su moji prijatelji i registrirali. I jednom ćete se smijati kada Vam to pokažem sve skupa.

Jedan španjolski “refran” ili izreka veli: ni son los que esten, ni esten los que son...odnoseći se na lude. To svi znate. Primijenite to na Saltu i Dom. (Salta je ime ulice gdje se nalazi Hrvatski Dom u Buenos Airesu i gdje se Hrvati sakupljaju, mo) htio sam reći, da znam, šta se govori, piše i radi.

Kada bih ja htio iznijeti na sunce istinu onda bi se dogodilo dvoje: stavio bih u zatvor neke brbljavce, ali bi mladima dao loš primjer, jer bi rekli, da im je svejedno što o meni misli moja punica ili šogorica, jer da su dosta čuli o meni od Titovih agenata u Hrvatskoj i izvan Hrvatske. Kada bih ja imao novaca, a trebalo bih mi promidžbe, onda bih da psihološki džumbus bude kompletan, plaćao kao što neki rade promidžbu protiv sebe. Tako bi onda Dunjaluk znao, da sam kriv. Ali kako će to skoro pokazati DJELA, nije ni potrebno. Drugo: ako se uzmu u obzir oni, koji se time bave, skoro da mi prave uslugu. Zato niti se ljutim, niti nerviram, niti mislim na odmazdu. U jednom sprovodu i mrtvac igra neku ulogu. I ako neki laju, to je jedini znak da živu, ” a tko ništa nema, ne može ništa ni dati, veli negdje Nikolić u pjesmi”. (Vinko Nikolić, mo)

Pa ipak reći ću Vam: ja sam vodio i vodim jednu trgovačku kuću. Osim toga vodio sam stanovite poslove moje obitelji, moje žene, koja je jedna čestita žena i nije u ludnici. Ali su htjeli (obiteljski trust) da se odreknem Hrvatske, sasama, 100%, te da ovdje, i u drugim zemljama branim interese Trusta. (Trust je jedna vrsta ili jedan oblik monopola u poduzeću i sl., mo. Otporaš) Oni su milijuneri, bogati, trgovci, industrijalci. Ja sam to odbio. Na to je došla u pomoć “šogorica” i HOPovi stratezi i tako je jedna čestita gospođa poslala putem advokata, rastave, itd. itd. (Potražite pismo kojeg je general pisao prof. Mirku Meheš 8.2.1965., kojeg sam stavio ovdje na 16 lipnja ov.g. Tu ćete u tom pismu naći jednu vrst ispovijedi general Drinjanina te usporedite sa ovim pismom koje je pisano skoro tri godine ranije. Mo)

Tome je dvije godine. (Dakle, general je razvjenčan 1960 god., mo) Rezultat je slijedeći: Živim u mjestu Carcagenet, preko puta fratarskog samostana i pokraj žandarske kasarne. Blizu Valencije. Padre Oltra je starješina i zna sve. Adresa mu je : Padre Miguel Oltra, ofm. custos de la provinciana franciscana y superior del Colegio san Antonio, CARCAGENTE, prov. Valencia, Espana. On je bio onaj koji je doveo Poglavnika u Španjoldku, bez “spašavanja”, i on mu je dao zadnju pomast. (Kada je umirao 28 prosinca 1959., mo. Otporaš) On je isposlovao i mnogo toga Poglavniku i ostalim Hrvatima. To je onaj što piše u “DRINI” i o kome će se još mnogo čuti. On je onaj, koji Vam može posvjedočiti, da sam ja nudio sredstva, iz mog džepa, savezno sa našim jadnim Poglavnikom, i uz cijenu, da se ne zna, da sam ja. Ja sam ga prvi molio. To je mnogo toga on znao, kao i ja, kao i drugi ljudi. Tko mi ne vjeruje, a sumnja u moju ljudsku integralnost, neka pita .. Tko sumnja, i ne pita, ima pravo. Tko ne pita, a govori, taj je magarac.

(Eto, dragi moji Hrvati i svi oni koji ovo pročitaju, iskreno Vam govorim da za ovo nisam znao, iako sam bio u Otporu i Otporu preko pola stoljeća. Kako sam rekao u početku iznošenja ovih pisama, da će se kroz njih mnoge nama Hrvatima nepoznate pojedinosti otkriti. Sve što Vam mogu reći, večeras, na Badnju večer, ili Badnjak 24 prosinca 2012 godinu u 9:55 minuta po tekšaškom vremenu, pratite i čitajte ova pisma. Ni jednu desetninu do sada nisam iznio koliko ih još imade.

Svima želim sretan Božić, vesele božićne blagdane, Sretnu i Blagoslovljenu Novu 2013 Godinu!

Mile Boban, Otporaš.)

U Madridu živi uzorni hrvatski svećenik vlč. Eugen Beluhan, direktor vatikanske misije za Španjolsku, odnosno za Hrvate ovdje. On je upoznat sa svim stvarima i bio je isto "u misiji mira".

Njegova adresa: Rev. Eugenio Beluhan, c/Sofia Magdalena No 2. Madrid, Espana.

Oba spomenuta su poznati, (**misli se na Padre Oltra, mo**) i bijeli "andjeli mira". Oba su mi dali privolu, da mogu se na njih pozvati.

Istina je ova: niti sam rastavljen, niti sam izbačen iz kuće, niti išta. Uz mene su moja djeca : Domagoj, Drina, Vjeko i Miroslava. (**Ovo je mjerodavno, jer je osobno general napisao imena svoje djece, i o problemu svojeg braka, tko je više a tko manje kriv za tu obiteljsku tragediju, mo. Otporaš**) Sud je meni potvrdio pravo pa mi dao i curicu od 4 godine, dok žena ima pravo od vremena do vremena vidjeti djecu i to sam joj pravo dao. Idu u najbolje kolegije i pater Oltra ima sinove u svom kolegiju. Rastaviti se ovdje ne može, niti ja to hoću. Ali ne živimo skupa. (**Dakle, i ovo je jedna novost za koju nismo znali. Rastavljeni su i ne žive skupa, ali nisu crkveno rasvinčani, mo**) Ja sa mojom djecom i sa mojim zanimanjem, a žena sa advokatima i stratezima HOP-a, i sa imanjem, koje sam prepustio. Prema zakonima ove zemlje moje je pola, i ona ne može ništa, nu ja sam kavalirski prepustio ženi i Trustu, i potpisao odobrenje, da mogu voditi (**oni, sa generalove žene strane, mo**) kako hoće poslove. (**Prenosim ovdje, po svoj prilici iz časopisa Danas, u originalu, bez datuma, jer mi je tako poslano, četiri nastavka feljtona udbaškog piskarala Đorđa Ličine; a ja sva četiri držim u fijoki "MAKS LUBURIĆ, GENERAL DRINJANIN", četvrti i zadnji opis s naslovom: "Otpisani general Drinjanin", strana 74, podnaslov:**

Anonimno pismo

"Potkraj 2957. godine (**Poznato je iz Maksovih pisama da je Poglavnik došao u Madrid, Španjolska koncem listopada ili početkom studenoga 1957., dakle da se je netko odmah potrudio i poslao ovo "Anonimno pismo", mo. Otporaš.**) na adresu kontese Izabele Hernaiz Santisteban-Luburić stiglo je neobično pismo. Pismo ga je navodno netko iz kruga Pavelićevih prijatelja. Neki čak sumnjaju u Pavelićevu ženu Maru. U pismu mladoj kontesi stajalo je, uz ostalo, da su ruke Vjekoslava Luburića, njezina supruga "toliko krvave da se nikad neće dezinficirati". U pismu je, kažu, bio naveden i čitav katalog Luburićevih zločina ...u ustaškom koncentracionom logoru jasenovac. Izabel Santisteban nije mogla Luburiću oprostiti prešućenu prošlost; te je zatražila i dobila razvod braka. (Maks malo gore navise piše da "**nije rastavljen, niti je izbačen iz kuće, nego da ne žive skupa**", mo) Doduše, pri tome je izgubila pola velikog imanja - jer ga je sud dodijelo Luburiću - ..."

Ja zarađujem dostatno da mogu živjeti, školati djecu i pomoći Hrvatsku. Bio sam direktorom velikog poduzeća u Mađarskoj nakon Marselja, (**Marseille, mo**) i izdržavao 15 obitelji Hrvata, mojih Jankopustaša. Poslie Bleiburga sam postao tehničar i stručnjak za kemijske proizvode i sada sam "jefe tecnico" y "jefe de ventas". (što bi moglo značiti "tehnički" i "trgovački direktor" mo) Dakle niti sam od koga šta tražio, niti trebam, a jesam dao i mislim dati.

Jedno je sigurno: ni prabranko, (Misli se na fra. Branka Marića, koji je vjenčao generala 19 studenoga 1953., mo) ni itko, neće voditi Otpor, kao HOP, niti biti provodadžija (posrednika, mo) u mojoj kući, a tko ga treba kao takva naj im bu i praf im budi... (Ovdje general emitira Dra. Vladka Mačeka, s kojim je general u svojoj kući u Zagrebu, u Dulićevoj ulici br. 6, živio neko vrijeme, za vrijeme NDH, mo)

Moja žena sa svojim Trustom, advokatima, savjetnicima i imanjem. Izgubila je parnice, ali ne muža. Kada se odluči zauzeti mjesto, koje joj prema našim kršćanskim zapovijedima pripada, ne treba drugo, nego doći i u kuhinju, spavaću sobu i "comedor". (Riječ "comedor" u ovom smislu bi mogla značiti: sve ono što jedan život čini ugodnim, udobnim i lagodnim, mo)

A u Otporu ja. Jučer je bila vidjeti djecu, bila dva sata u kući i može se povratiti kada hoće. Ostala je gospođa, a u pitanju ostaloga je moja stvar. Dužan sam bio dati to objašnjenje prema Vama, koji ste znali ustati u moju obranu. Nisam dakle počinio niti jednog djela, niti jednog jedinog, koji bi me diskreditirao prema obitelji, djeci, crkvi, vlastima, i prijateljima. Moja supruga je Baska. A ovi su veliki interesi, trgovci, itd. i imaju malo smisla za Hrvatsku! Nu ja ga imam. I kada sam se ženio, ja sam mojoj supruzi rekao sve, (a ne kako udbaško piskaralo Đorđe Ličina kaže malo gore više: "da nije mogla Luburiću oprostiti prešućenu prošlost", mo. Otporaš.) i prema svim zakonima njoj je mjesto uz muža. Neće!?

To je njezina stvar. Živim izvan imetka, i o svojoj zaradi, uživam sva prava povlaštenog gosta u ovoj zemlji!

Tragedija je da obiteljski Trust nema malo smisla za Hrvatsku, ni za povijest, ni za metafiziku. Tu je dekadancija zapada i bogataša. Nu ja imam smisla za moju dušu, ime, odgovornost i moji će to španjolski prijatelji potvrditi, kao i vlč. Belehan, i ostali Hrvati, sa kojima sam stalno u vezi i posjetama kao Tijan, Dragičević, itd.

Pita me jedan od Vas, dali stoji, da je ovdje prof. Murgić, Nije, ali će vrlo vjerojatno biti, jer ga trebam. On je dao pristanak i vjerujem, da će za najkraće vrijeme biti ovdje za organizaciju novinske službe. Ne radi se o "Drini" nego o bolesnima i radu u Hrvatskom Uredu i našim diplomatskim predstavništvima, koja ćemo skoro pokrenuti u Španjolskoj. Konzulat će u skoro vrijeme proraditi opet, i o tome više u "DRINI". G. Dragičević je dao dokaza da je u službi Hrvatske i vjerujem da će se pokrenuti Poslanstvo. Skoro idem u Madrid po tom poslu.

Ista je stvar sa pukovnikom Matom Frkovićem. On je voljan isto i vrlo je vjerojatno, da će doći k meni u Španjolsku. Mene ne smeta da li je bio ili jest sa Jelićem, ili se zavadio. K meni, ako dođe, doći će kao pukovnik. On je stari i poznati borac, i on se je izjavio načelno voljnim surađivati. Ovih dana se to rješava u Munchenu, gdje zasjeda Stožer "E" /Evropa/.

Nemam ništa sa sporom Jelića i Izvršnog mu Vijeća, koje ga je desautoriziralo da ide u New York i sada se Jelić dao postaviti KOMESAROM HNO-u! (Ovi inicijali "HNO" su za "Hrvatski Narodni Odbor", organizacija koju je pedestih godina prošlog stoljeća osnovao Dr. Branko Jelić, koje je on doživotnim predsjednikom bio. Mo) Pomoću njemačkog suda i advokata! Nema sumnje da su stare forme zatajile, jer su djelo starih ljudi i starog mentaliteta. Dakle: ako pukovnik Frković bude htio slušati svog bivšeg podčinjenog kao generala, Maks će znati u starom Buzdovanu gledati oca. Ako stari gospon Dr. Murgić prihvati ponudu, ja ću ga odmah dovesti ovamo. Imao sam dosta mana ali sam znao cijeniti ljude kriterija i savjetnike. Uz mnogo mana to mi je bila odlika.

Ja želim stvoriti GLAVNI STAN, te ga predati u ruke za to odabranima. Kao što sam učinio sa "Drinom". Ja ću se onda baciti na "operativni odjel" i stvarati baze, škole, odgajati ljude i komplicirati život i sebi i drugima. Čim za postrojenu stvar imadnem čovjeka, zovem ga. Ako hoće, dobro. Ako ne, tražim drugoga ili ću ga stvoriti iz mladih, koji se nude za sve u masama. Postupit ću

savjesno.

I sada ambicije. “Dokle stižu Tvoje ambicije Maksu”? Pita me jedan od Vas? Reći ću: do kraja! Ići ću do kraja! Do slobode ili smrti!

Sve drugo ovisi o nama samima i od sto drugih događaja: mislim stvarati ZAPOVJEDNI SKUP. To bi bilo vijeće revolucionarne vojske, kako bi na vrijeme stvorio kosturnicu (u ovom slučaju riječ “konsturnica” bi mogla značiti, između ostalog, kao “stvoriti lanac”..., mo) od starih i poznati “preživjeli” da nas dinamični i mladi nestrpljivi i neispitani ne preplave u danom času i ne skrenu revoluciju u frakaso, ćorsokak, ili ideološke komplikacije. (Pa nekako se je to desilo i u Domovinskom ratu, u koje su sva odgovorna mjesta zauzeli “stari i bivši, sa znanjem i iskustvom” komunisti i Udbaši, mo) Ne dam da iskrvarimo. Vodit ću ekonomiju krvi. Cijenit ću živote, jer nas je malo, a ne iz sentimentalnih razloga. Ovi ne mogu regulirati revoluciju. Više smo ljudi izgubili u rudnicima Amerike nego na Bleiburgu. Mladost ne plače nad palima. Mogli smo i bolje pasti.

Nu zar ne vele, da vojnik treba slušati! Mi smo slušali 1918., i 1945. Treći put neće nas nitko mimo Sabora i ZAPOVJEDNOG SKUPA sikterizirati.

Stojim na demokratskim, zapadnim, istočnim, kakvim god hoćete principima, ako se radi o Hrvatskoj. Ali nećemo čekati dok progovori savjest zapada, ni dok nas bude dosta, koji ćemo otkriti da se možemo boriti za našu slobodu i onda, ako to nije pravo Americi. Nas veže HRVATSKA KONSTITUCIJA, a ne Američka. Ima naroda koji su dobili slobodu i bez Amerike, a ima ih, koji su je izgubili radi Amerike. Živjela Amerika, ali živjela još više Hrvatska!!!

“U čemu ti mogu pomoći Makso”? Pitaju petorica! Velim ja: tko je mlad, neoženjen, jak, sposoban biti će pozvat. Tko ima ime, čin, prestiž, te fleksibilnost i živce za novu borbu, neka ponudi svoju suradnju. Pa i da mene izmjeni ako hoće. Tko ima novca, neka ih dade. Tko ima ideja, neka ih dade. Mi smo, članovi ZAPOVJEDNOG SKUPA, dali sve od sebe. Dajte i Vi što možete.

Zapovjednik Područja “SUD” je bojnič Stjepan Fištrović. /Tugomir/ (konačno sada znamo tko je i ovaj “Tugomir”, mo) Adresa mu je: S. Fištrović, apartado de correo 3637. LIMA, PERU

To ne znači, da ćemo generale podrediti bojničima. On je zapovjednik “Područja”. Nije bezuvjetno potrebno da to bude, a pitajte njega i on će rastumačiti, koliko se trudimo, da pokrenemo duhove i ljude, jer treba stvoriti kostur. Ne znači da je potrebno ići preko njega. Svi imate moju adresu. Nu jedno je sigurno: imam u njega bezuvjetno povjerenje, jer ga je zaslužio. Nikada nećemo ići putem kojim se dosada išlo. Neće biti intriga. Nećemo napustiti drugove ni pod koju cijenu.

Ni dozvoliti intriga. Pa tko misli da može nešto doprinieti dogovoreno sa Tugomirom, bujrum. (Turska riječ, znači: Na zapovijed, izvolite, u tom smislu, mo) Tko misli da može samo izravno sa mnom, neka mi piše. Tko hoće pomoći novcem, može dati Tugomiru, može meni izravno. Evo Vam svima moje osobne adrese, koju Vam dajem pod uvjetom, da istu ne smijete bez moje dozvole nikome dati:

Drina, apartado 32. CARCAGENTE, valencia, Espana. Za sve ostalo ostaje adresa madridska

Svakome od Vas jamčimo diskreciju i u pogledu suradnje, imena, kao i pomoći. Nikada ne objavljujemo imena “dobrotvora”, ali imamo zlatnu knjigu i na apsolutnom mjestu. (Možda je to “apsolutno mjesto” gdje se one kutije ARHIVA generala Drinjanina nalaze kod jednog Španjolca. Tko je pratio ova pisma, mogao je uočiti iz pisanja Stjepana, Štefa, Crničkog, koji je s puta tu došao u četvrtak 24 travnja 1969., dakle četiri dana poslije ubojstva generala, i koji opisuje da je španjolska policija, ili vlast, sve zaplijenila, UOPCE SVE, dakle, i ARHIVU, bez obzira gdje je ona bila pohranjena. Mo. Otporaš) Administrator Vam može dati uvida (vidite opis “peti (5) dio), Živko Vasilj, mo) kada htjednete i mognete.

Suradnja: stvorite “krugove prijatelja “DRINE”, ZAPOVJEDNI SKUP za Argentinu, stvorite ogranke Otpora, radne krugove. Pišite, radite da se održe sve organizacije, jer svaka na nekom mjestu može izvršiti poslanje. Ali ne svaka na svakom mjestu.

Za ući u Otpor nije potrebno razbijati ono što ima, nego u smislu letka “SLUGE DOMOVINE” stvarati unutra duh sloge i jedinstvo u misli, jer se mora misliti na jedinstvo u akciji. Neće biti heferovskih, obranaških, jelićevskih ni seljačkih satnija. Ni ćelija za akciju, ni gverilskih grupa. Bit ćemo jedno ili ništa!

Nismo sveci, nećemo stvarati mira svijetu, svakoga, svugdje. To je nerealno. Ali možemo svi: kao generali, kao trgovci, kao književnici, kao savjetnici, svaki na svome mjestu pomoći.

Kada sam stvarao “DRINU” i tiskaru, rekao sam, da je to početak. Ušli smo u “Prvi korak”. Skoro idemo u “Drugi”. O Vama svima ovisi kada ćemo ući u “Treći”. Ja idem naprijed i organiziram stvari. Ja sam dakle organizatorski zapovjednik. Sva su mjesta prazna, pa i moje. Nu valja popuniti onoga “koji ne može” jer je ubijao! (**Maks sam na sebe misli kada ovo govori, mo. Otporaš**) Kako mislimo do slobode bez novih ubijanja?

Eto, ja sam Vam pisao iskreno. Nadam se, da nitko od Vas neće zloupotrijebiti moje retke, jer je to privatno pismo. Nije potrebno da svi jednako mislimo, ali jest da pošteno mislimo. Ako je mojih 32 godine neka garancija, da nisam “izdajnik” pomozite me. Ako možete zauzeti moje mjesto, brzo ćemo se nagoditi, jer ima drugih mjesta za zauzeti. Ja sam voljan ići do kraja, apsolutno do kraja.

Inače sam dobra zdravlja, boljeg nego 1941. i 1945.

Želim i Vama svima isto. Nedajte da Vam “Jadran” (**ime jednog hrvatskog kluba u Buenos Airesu, mo**) otkopava Dženazu (**grob, mo**).

Umrijeti nije teško, ako se ima smisla za povijest i vječnost. A mi smo to dokazali i u mladosti i u muževnom dobu treba još jednom pasti.

Pisao sam negdje da sve Vas želim zadržati u mojoj mašti onakvim, kakvi ste bili, kada smo se najviše voljeli. Svima drugima, i sve, ja od srдца opraštam, i molim, da se i meni oprosti ono sporedno. Ta svi mi imamo **ludo ustaško srce** i ono bije za Hrvatsku. Samo različiti smo mi i prilike, koje su nas suprostavile mnogo puta a da nismo ni znali.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

Potvrđeno velikim Grbom hrvatskih Oružanih Snaga s potpisom Maks.

(Kraj ovog pisma “ispovijedi”, ako ga se ovako može nazvati. Ovo pismo bi uistinu trebalo analizirati sa svih uglova, Ostavimo to povjesničarima. Sve što ja, Mile Boban, koji posjedujem na stotine i stotine generalovih pisama, želim je to, da ova pisma iznesem na svijetlo dana, svim Hrvatima, prijateljima i neprijateljima Maksove i naše HRVATSKE!, Mo. Otporaš)

Posljednje uređivanje od Bobani : 08-07-2015 at 01:33

08-07-2015 15:27#527

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PISMO/ODGOVOR IZ DOMOVINE NA OBITELJSKI ODNOS MAKSA LUBURIĆA

(Prilažem pismo čitatelja iz Hrvatske koji je kupio prošle godine knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" i koji redovito redovito prati i čita na ovom forumu sve što iznosim i pišem o Maksu Luburiću. Pošto je on u spomenutoj knjizi pronašao moje e-mail adresu javio mi se i od mene zatražio još neke podatke koji se ne nalaze u knjigu. Tako je naše uzajamno dopisivanje počelo i mene počeo oslovljavati sa "Stric", što mi je posebna čast. Čak mi je (naravno u šali) pisao da bi me trebalo predložiti za Nobelovu Nagradu zbog objavljivanja svih tih Maksovih povijesnih pisama, osobito s mojim nadopunama koje u mnogim slučajevima popunjuju prazninu mnogih pisama. Mile Boban, Otporaš.)

Date: Wed, 8 Jul 2015 12:16:16 +0200

Subject: rastava

From: žutovac@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Dragi moj striče Mile meni je iz svega što sam do sada pročitao i čuo potpuno jasno što se je dogodilo sa njegovim brakom. Ona očito nije bila najstabilnija osoba. U pismima se često spominje njezino loše vladanje pred gostima. Ostaje činjenica da je i španjolski sud dosudio da njemu pripada skrb nad djelom, a on je bio ipak stranac, a ona španjolska plemkinja i bogatašica??!! To mislim da sve govori, posebna je priča kako se je nesretnica dala izmanipulirati i kako je odgojila djecu, Junior (**treće dijete, sin Vjekoslav, Maksa Luburića, mo**) se nekako othrvao njezinoj promidžbi, ali tu valja biti zahvalan Argentincu, (**ovdje se radi o Dinku Šakiću, Vjekoslava Juniora Luburića Tetku, jer je Dinko Šakić oženio polu sestru Maksa Luburića Nadu, a Vjekoslav Junior je živio desetak godina kod tetka Dinka Šakića u Buenos Airesu, pa je po svim izgledima mnoge nepoznanice saznao od tetka. O tome taj iz domovine misli, mo.**) nesretni Domagoj je danas neki kakav jest, neka mu Bog oprost na budalaštinama u koje je ogrezao, bratski poZdrav iz Hrvatske na +37,Žarko. (**ovo "+37" je znak da je u Hrvatskoj temperatura +37, mo.**)

09-07-2015 05:03#528

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JA BIH NAJSRETNIJI BIO, KADA BI EMIGRANTSKI DIO ODPORA BIO U RUKAMA OSOBE, KOJU SE NEBI MOGLO NAPADATI RADI JASENOVCA

(To je Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin pisao svojem suradniku Anti Kršiniću u Oakland, California, 30 ožujka 1965. godine. Šta na ovo reći? Mo. otporaš.)

(PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA. Ova Poruka izmirenja je izišla u Istarskoj Drini 1964 godine, strana 18-21. Nastojao sam prepisati ovo pismo onako kako je originalno pisano. Otporaš.)

Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića,

(Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz

tog pisma

"...Ako padnem - Rankovićeveci će Te napasti da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucati će na mene - okriviti će tebe ...To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost ...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku daje život, daje se ono najviše.

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sjećaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem ...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene ...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdijelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije ...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Događaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio ...dokazuju da sam ih razdvojio ..."

"Iz jednog od pisama Anti Kršeniću
30 ožujka 1965.

...Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Otpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca...

(Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966 kada se je Ranković smijenio i 1967 povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živući Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtava na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURICA. Mo. Otporaš)

10-07-2015 00:36#529

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013

Poruke
2,348

IZ (3) PISMA MAKSA LUBURIĆA Anti Kršiniću (30.3.1963.

To: Kamenjar Herc, Mile Boban, Otporaš.

Bog! dragi moj Franjo,

Neka ti ovi opisu budu dovoljni ili dovoljno za saznati ISTINU iz prve ruke o HRB, Srećku Roveru i našem Maksu Luburiću. Po datumu ćeš vidjeti kada sam ja ovo pisao. Velika je šteta da ova pisma nisu izišla u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**". Ni sam ne znam kako je došlo do tog propusta. Zato bi bilo dobro da se ovo obradi i priredi i u nastavcima sa prikladnim slikama poprati. Prije nekoliko dana je netko pisao, rekao bih bez znanja i na pamet o ovoj temi. Ne kritiziram ga, jer čovjek nije znao. Zato ovo iz prve ruke donosim ovdje, za svakoga, da vide i da se upoznaju šta je Maks Luburić i toj australskoj devetorki pisao te godine 1963. Kada se je to dogodilo. Naklapati danas onako kako bi kome odgovaralo a ne poznavati prave stanje stvari, je neozbiljno i neodgovorno. Znam da je predugačko za mnoge a pogotovu za one koje ova teme ne zanima. Zato ja ovo prepisujem iz ova tri pisma i donosim za one koje ovo zanima. Svakako ovo pročitaj pa mi javi. Bog! Iskreni poZdravi. mile Boban, Otporaš.

Za par dana ćeš dobiti opis vjenčanja iz Parizu. Poslat ću ti nekoliko slika a ti to rasporedi.

Iskreni poZdravi tebi i svim tvojima.

Bog! Milan.

(U slijedećim opisima ću iznositi vrlo povijesne važnosti sadržaje iz TRI (3) pisma generala Drinjanina. Naslov će biti: TRI PISMA GENERALA DRINJANINA. Molim cijenjene čitatelje da ovo uzmu u obzir. Ne znam koliko će nastavaka biti. Mo)

14th August 2012, 21:41

IZ TRI (3) GENERALA DRINJANINA PISMA (prvi (1) dio

Dragi Ante! ([Ante Kršinić, mo](#)) Ja ovo šaljem samo za Tebe za Kaliforniju i Rudija za ostali dio USA. Na diskretan način učini što možeš iako znam, da nije lako. Moramo pohvatati u naše ruke sve konce, jer će stradati ljudi u rukama neodgovornih.

Grli Te Tvoj Maks ([Ovo je napisano rukom gore na vrh pisma kao jedan dodatak, mo](#))

Maks, 30 ožujka 1963.

Dragi moji !

Pišem ovo okružno pismo vama nekolicini najužih suradnika da vam za 10. Travanj 1963. dadem, kako sam obećao, jednu sliku naših prilika. Na vama je, da mi u prvom redu svaki od vas dade iskren odgovor, uvijek gledajući sa sveukupnog stanovišta, a zatim da u vašim krugovima postupite shodno potrebama. Kada od vas dobijem odgovor, napisati ću okružno pismo za širi krug i javno.

1.) Mnogi od vas tražio je obavještenje u pogledu naše suradnje u operaciji "Orient". Nekima od vas nisam odgovorio na ta pitanja ili uopće nisam odgovarao, jer u glavnim pitanjima nisam imao dovoljno elemenata za dati vam pravu sliku. Dr. Muftić bezuvjetno pripada "Braći Muslimanima", a sa drpm. Ramadanom stojimo u vezi, razgovorima i zajednički nastojimo postići nešto za našu stvar.

Voljni su s Otporom surađivati, a učiniti će vjerojatno i dosta usluga hrvatskom narodu na političkom polju. Nastavljamo u tom pravcu, a dr. Ramadan putuje u USA, gdje će se sastati s Erićem, a vjerojatno ćemo organizirati sastanke i na drugim mjestima između naših i njihovih predstavnika. Poneki od braće imao je rezerve u pogledu dra. Muftića, nu ja vjerujem, da ne treba biti bojazni, da bi isti radio za komuniste ili Srbe, pa nam se je ograničiti na to, da surađujemo na političkom polju do onih mjera, do kojih organizacija "Braća Muslimani" hoće i može učiniti.

Treba imati na umu, da oni svugdje imaju pristaša i mogućnosti, da imaju svoje ljude na mnogim visokim položajima u islamskim zemljama, iako nemaju potpunu vlast nigdje. Njih treba smatrati neke vrsti klerikalcima i desničarima i k tome republikancima, pa u ovoj igri snaga na svjetskoj pozornici, gdje Rusija i Amerika pomažu ljevičarstvo i komunizam, kao i bezvjerstvo, nije njihova situacija najbolja. Time smo vam dali jasnu sliku političkog stanja, koje će ipak doći do izražaja, jer je jedan od naših velikih prijatelja i jedan od vodećih u organizaciji predviđen za ambasadora u Madridu, koja će prilika biti iskorištena u svibnju, nakon njegova dolaska. Novine te organizacije u raznim zemljama i nadalje o nama pišu i mi se povezujemo s njihovim prvacima.

Ovu liniju možete smatrati kao jednu od glavnih naših političkih suradnja, pa iako časovito "Braća Muslimani" nisu u ofanzivi, nego je to njihov neprijatelj Naser, ([Podsjetimo današnji mladi hrvatski naraštaj na to da su Tito i Naser bilo jako usko povezani, kako osobno, tako i prijateljski, diplomatski, državnički i ideološki, mo](#)), imajmo strpljivosti i vjere, kolo sreće okreće se i ta će organizacija uvijek imati, poput katoličke crkve, veze i ljude i utjecati će na događaje. Mnogih je istaknutih državnika u muslimanskom svijetu na njihovoj strani, pa bi moglo biti ugodnih iznenađenja u času zaoštrenja odnosa između Amerike i Rusije. Tada bi Amerika bila prisiljena tražiti pomoć u konzervativnim, tradicionalnim, vjerskim i desničarskim krugovima. Poduzeti su razni koraci s hrvatskim muslimanima ([Dali mi Hrvati imamo danas hrvatskih muslimana, i dali imamo hrvatskih pravoslavaca???](#) Što se osobno mene tiče, a to je moje mišljenje danas, na moj rođendan, 14 kolovoza 2012., da bih prije povjerovao da imamo hrvatskih pravoslavaca nego, [recimo, na svu žalost, da imamo hrvatskih muslimana, mo](#)) u emigraciji, te je mnogo truda uloženo u tom pravcu. To ćete vidjeti u slijedećim našim publikacijama.

2.) Isto tako mogu vam dati jasnu sliku u pogledu pomoći u sredstvima, koje bi mogli očekivati od naših islamskih prijatelja. Rekao sam nekima od Vas u svoje vrijeme, kada smo počeli razgovarati sa ljudima org. Braća Muslimani, a to je da su oni htjeli od mene dobiti u prvom redu ljude, kao i moju osobnu kolaboraciju, a za diverzantsku akciju org. Braća Muslimani na izvanhrvatskom području, tj. prema potrebama organizacije, koja se nalazi u stalnom ratu sa ljevičarskim Naserovim i komunističkim agentima muslimanima u svijetu. Ja sam to odbio i nastojao svesti suradnju najprije na političko polje, pa me sigurno hrvatski političari, kad bi imali pameti, ne bi napadali, jer sam u tom pogledu bio oprezniji, nego mi oni to danas savjetuju. Ja sam htio najprije političku suradnju i javna politička i diplomatska priznanja Hrvatske, dok bi onda kao saveznici mogli razgovarati o vojnotehničkoj suradnji.

15th August 2012, 15:06

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (drugi (2) dio

U tome smo izgubili dosta vremena, jer kako znate diplomacija je takova, a posebno na Orientu. Oni meni prebacuju, da se ne može bez akcija dobiti pomoć. a ja opet, da se bez pomoći ne može pokrenuti naš borbeni dispozitiv.

Radilo se najprije o diverzantskim akcijama, nu kasnije je došao rat sa Jemenom, i od mene se zatražilo dobrovoljce, istovjetnost borbe za iste ideale, jer i u Staljingradu smo se borili izvan područja Hrvatske, itd. Bilo je ponuda za tehničare, stručnjake, avijatičare, radiotelegrafiste, škole

itd. Predbačeno mi je da raste trava u logorima, gdje smo se trebali vježbati. Nu ja stojim na stanovištu, da je bolje da raste trava u logirima, nego da budemo začeprkani u pijesku za arapske stvari. Ti ciljevi nisu izravni sa ciljevima Hrvatske. Mi jesmo saveznici za ciljeve Islama u našoj Državi (**čitaj Hrvatskoj, mo**), i ja ću ostati vjeran odnosima i ugovorima, ali nisu još Braća ništa učinila za Hrvatsku, da bi mi morali biti velikodušniji.

(Ova stvar se je rastezala par godina, dok konačno nije potpunama propala. Iako nisam bio izravno upleten u splet tih manevara, preko dra. Miljenka Dabe Peranića sam bio upoznat s ishodom svih tih povuci/potegni poteza. Zato se nije ni čuditi da su mnogi visoki dužnosnici Otpora tražili od generala objašnjenja, kojima je on često puta odgovarao osobnim pismima, koja ja želim sada iznijeti hrvatskom općinstvu kao povijesna zbivanja hrvatske emigrantske političke djelatnosti **HRVATSKOH NARODNOG ODPORA, mo**).

Tako : Mi hoćemo u svaku kombinaciju, ali oni moraju najprije zadužiti Hrvatsku, pa ćemo onda i mi kao islamska i prijateljska zemlja odgovoriti.

(Kako se je moglo i uočiti iz prijašnjih pisama da je organizacija "Braća Muslimani" isključivo zahtijevala da Hrvatska bude priznata kao islamska a ne katolička zemlja. Kroz generalova pisma će se moći uočiti kako se je on opirao da Hrvatska ne bude priznata kao islamska zemlja. To generalovo opiranje se rastezalo sve dok konačno od toga nije bilo ništa. Zato se je generala napadalo i okrivljivalo za taj neuspjeh, mo).

Stvar se pogoršala, jer je pao Kasem, gdje su Braća imali neke pozicije, kao i u Siriji, dok su novi režimi u rukama Nasera (**Čitaj Tita, pošto su ona dvojica bili gorljivi suradnici u razbijanju organizacije "Braća Muslimani" i bilo koje suradnje između ove i ODPORA, mo**), a taj je protiv Braće, jer hoće da odijeli crkvu od države i provodi socijalne i agrarne reforme, a znate šta to znači za tradicionalne snage "Braće Muslimana". S druge strane snaga Nasera bi mogla biti brana protiv Izraela i to mu pomaže kod malog arapskog svijeta. Sve u svemu ni oni nisu jaki, da nam pomognu, kako smo vidjeli pod br. 1. prijatelji su na političkom polju. Koliko će to biti? Ne znam!

Stvar kraljeva (**ovo je u množini, mo**) Huseina i Sauda nije ružičasta i mene ne bi čudilo, da i oni postanu emigranti ili kao Emir El Badr u Jemenu, koji nas je htio priznati i bili smo u vezi sa njima - ode u gverilu. Nu i ta gverila može durati, dok je Saud na vlasti, ali ako Naser počme u Arabiji, a to je moguće, onda će još manje izgleda biti za neku stvarnu oružanu pomoć u našu korist, a mi svakako nećemo spašavati vladarska prijestolja, kao nekada Hrvati Abdurahmanu III. u Kordobi. Pa i ako oni izgube prijestolje i zavlada Naser, sigurno je, da će postojati organizacija **BRAĆE** i ostalo će tada zavisiti o Naseru, koji nam vjerojatno nije neprijatelj, nego je s Titom išao iskoristiti Ameriku i Rusiju. Nismo počinili ni njenu pogrešku u tom pravcu, nismo ne iskoristili, a ako nismo što dobili, nismo ni izgubili. I čekati.

3.) Pomoć odavde. Imam velikih prijatelja i opće simpatije. Stari su to računali s Titom i internacionlnim kolonijama. Nu ova je zemlja i sama morala voditi bitku za legalnost radi crvenih na jugu Francuske. Danas je to uredu. Francuska je pohvatila španjolske crvene vođe i internirala ih, a ovi ovdje OASovce.

(**O.A.S. (ORGANISATION ARMEE SECRETE)** koja se je pod vodstvom generala Raoula Salana opirala generalu Charles De Gaulle-u da dadne Alžircima Nezavisnost. De Gaulle je vojnim udarom skršio tu Salanovu tajnu vojničku vojsku. Oni koji nisu bili pohvatani su se razbjegli a poneki čak pobjegli i u Španjoslku, koje je Frankova vlast hvatala i sa francuskim vlastima ksure činila, tj. izmjene, mo)

Ima mira na Pirinejima i nitko ga ne želi pomutiti. Oni su morali računati i s međunarodnim

turizmom, jer je ova zemlja u 10 god. podvostručila životni standard, zahvaljujući turizmu. I onda međunarodni pritisak i k tome američki. Daleko smo od ove zemlje, naime Hrvatske, te se ovdje ne može praviti operativna baza, ali može ODGOJNA i to privatnim i individualnim naporima. Tu bazu već ovdje imamo i nešto je ljudi prošlo kroz nju i dolaze novi. To je sada već konkretno. Na političkom polju vezali smo njihov jači udjel nakon afirmacije muslimana. Nismo više ni tražili, a oni nam daju slobodne ruke u pogledu Konzulata, kretanja, rada. Ljudi koji ovamo dođu s pasošom kao turisti, mogu biti moji gosti i to ne u domu, tiskari i t.d., nego u - ODGOJNOJ MOJOJ BAZI, odu odavde i nema dokaza ni odgovornosti.

15th August 2012, 17:24

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (treći (3) dio)

U carstvo glupih želja i priča spadaju vijesti, kako je nama nešto zabranjeno, posebno u pogledu "Drine". Uživamo apsolutno povjerenje, sada više nego ikada, (**general Drinjanin i HNO, mo**) jer smo uvijek znali braniti interese, (španjolske, mo) ili ih barem imati pred očima, te smo to povjerenje zaslužili. Politički je rad mogao biti zabranjen Poglavniku, ali meni nikada.

"Odgojna" baza je tu i nijedan Hrvat se ne treba bojati u ovoj zemlji tako dugo, dok stoji pod mojom zaštitom i ne počini djela, za koja ja ne mogu odgovarati. U ovu zemlju dolazi skoro 10 milijuna turista, mogu doći Hrvati, koje ja pozovem, biti sa mnom, otići - bez bojazni. Ostalo je moja briga.

Nije to Jankapusta, jer nemamo granice sa Hrvatskom. Da je imamo, imali bi i Jankapustu. Ali imamo svoj kutić, gdje možemo odgajati ljude. Kakav oblik će to imati? To zasada ovisi o nama. Ja nisam nikada i nigdje tražio materijalne pomoći kod prijatelja u ovoj zemlji, ali ću je dobiti kad zatražim. Nu ja to neću dok ne bude vrijeme. Prema tome stvar je ovakva: ni od katolika ni od muslimana nismo dobili ništa. Mogli bi slati ljude u Španjolsku Stranu Legiju, nu ja to neću. Ni u druge - američke ni islamske. Možemo imati onoliko, koliko mognemo izdržavati.

4.) "Akcija Drugog Koraka". Mogu vam reći, da smo isplatili stroj ove i instalacije tiskare. Tiskara je jedan skromni dom za one, koji će ubuduće tu tiskaru voditi, isplaćeni su i dokaz su naše snage. Istini za volju treba reći, da je to bilo omogućeno otkupom većeg broja dionica bojnika Tugomira, pa iako "Drina" duguje dvojici Hrvata po 500 dolara, imamo na zalihi skoro dogotovljenu novu "Drinu" posvećenu fra. Dominiku Mandiću (br. 1. 1963., mo) i ja se nadam, da ćemo s "Obranama", "Drinama" te sa vojničkim priručnikom, koji je također dijelom izrađen i sa knjigama o vojničkom povlačenju "Od Ivan Planine do Bleiburga", koju započimamo za nekoliko dana, moći sami platiti dug i podržavati redovno izlaženje "Obrane" i "Drine" i korespondencije, dok izdržavanje kuće ostaje moja privatna briga i to ću ja urediti i platiti od moje zarade, dok smo skupa i u ovakvim prilikama.

Postigli smo, dakle, u 3 faze kupnju tiskare, ostvarenje veza i početak psihološkog rata. Nema nikakve sumnje, da smo u dosadašnjima fazama uspjeli i da sa ovim aparatom, kojega sada posjedujemo, možemo izdržati ovaj ritam.

"Akcija Drugog Koraka" - psihološkog rata u Domovini ja smatram prvom našom borbenom potrebom. Držanje hrvatskog emigrantskog tiska prema nama u zadnja vremena opravdava moju bojazan, da bi svi ovi, koji su na nas graknuli, to bili učinili, da smo počeli sa domovinskim akcijama bez njih. Dobar dio to čini radi moje osobe, a dobar dio zato, jer "odnesoše im slavu". Emigracija je dokazala, da nije kadra poduzeti ništa. Ja sam vam svima iskreno rekao, da ni mi do sada nismo bili kadri i zato nismo ništa poduzimali, nego smo u tri faze učinili pripreme. Sada raspoložemo s tiskarom, u kojoj možemo braniti sebe, naše akcije i prije svega ideju vojničke izvanstranačke koncentracije i njeno sudjelovanje u hrvatskoj revoluciji.

Sada dolazi vrijeme akcije. Ja tu riječ u konkretnom slučaju nisam nikada izgovorio i sada je izgovaram, jer je za to došlo vrijeme. U prvom redu smatram, da je urednik "Drine" Bebek ([Željko, mo](#)) sposoban, da vodi publicistički dio naše organizacije, a drugo je - svaki psihološki rat mora imati svoje akcije, a ne samo svoju propagandu. Tako, ja se sada mogu posvetiti akcijama, a to je preduvjet, da se nešto postigne. Ja neću izgubiti živce i neću se dati nadvikati po onima u našim redovima, koji bi htjeli jurišati na Beograd, a neće niti malodušnici niti piskarala osloboditi i smlatiti ([smlatiti Beograd, mo](#)). Nakon što sam vam razjasnio dosadašnje korake i stanje naših veza u političkom i tehničkom pogledu s našim islamskim prijateljima, te razlog zašto smo morali uspostaviti svoj tisak na noge, ja vam ovo govorim o akcijama u najkonkretnijem obliku. Time dakle ulazimo unutar "Drugog Koraka" u razdoblje "Akcija Drugog Koraka".

16th August 2012, 00:05

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (četvrti (4) dio)

5.) Uvjeti i preduvjeti za akcije "Drugog Koraka".

Još uvijek se nalazimo u onom stadiju, gdje se moramo ograničiti na vlastite snage prema onoj - uzdaj se u se i u svoje kljuse. Moguće je da sam neke stvari u životu činio dobro ili loše, te da nisam bio dorastao nekim situacijama u stanovitim vremenskim dobima, ali se osjećam sposobnim i pozvanim za organizaciju onih akcija, o kojima vam govorim. Nisu prilike iste, kao nekada, ali i ja sam se odgajao u tom novom ambijentu i znam s čime i s kime se hvatam u koštac. Mislim reći, da želim osobno te akcije organizirati i osobno za njih odgovarati. Ja sam godinama podnosio stanovite žrtve za očuvanje minimalnih veza, posebno kada sam osobno bio u boljim materijalnim prilikama. Osjećam se dakle sposoban za voditi tu stvar i svima vama velim bez razlike, da kako sam god bio elastičan u političkim i taktičkim potezima, u ovim stvarima sam vojnik i neću dozvoliti ([ne želim unaprijed govoriti o scenama u filmu kojeg gledamo, ali, ukratko, ovdje se radi akciji HRB iz 1963. god. Ovdje se ne radi o nikakvom filmu. Jas sam to tako nazvao, jer za mene su ova pisma tako napeta, više nego najnapetiji film, mo](#)), da se u moje ime i u ime Otpora dogodi i jedna, ([akcija, mo](#)) koja ne bi bila po meni odobrena. Sve bih radije podnio, nego da moje ime i ime Otpora bude vezano uz jedan frakaso poput Kavranove akcije ([Akcije Gvardijan, neki ju opet zovu Akcija DESTI TRAVANJ, svakako poznata pod imenom "Akcija Božidara Kavrana" 1974/1948, mo](#)). Dapače, velim vam iskreno, da bih bio najsretniji, kada bi svu političku i publicističku stvar Otpora preuzeo bilo "Zapovjedni Skup", bilo neki Odbor, ili bilo kakvi forum, kojega bi stvorili mi, koji smo i Otpor stvorili i vodili do sada.

Ja bih najsretniji bio, kada bi emigrantski dio Otpora, sa općepolitičkim i publicističkim radom, bio u rukama osobe, koju se ne bi moglo napadati radi Jasenovca.

([Nama Hrvatima ne treba veća ispovijed i iskrenost od ove koju je upravo ovdje, u ovom pismu, rekao čovjek kojeg se sustavno napada i kleveće za sve ratne žrtve na području NDH od DESETOG TRAVNJA 1941 PA DO 8 SVIBNJA 1945. Ja ovdje otvoreno govorim, bez da govorim koliko je ili koliko nije kriv, da će ime Maksa Luburića živjeti dokle god bude živjelo i ime HRVATSKA. Kada se budu filmovi snimali o Maksu Luburiću, nesumnjivo će biti spominjano i naše ime HRVATSKA. Svakako treba uzeti u obzir da je Maks Luburić naša HRVATSKA POVIJEST, bez obzira kako su ga naši hrvatski neprijatelji prikazivali ili kako će ga prikazivati. Mo](#))

Vidili ste u Nevistićevom članku ([Dr. Franjo Nevistić \(1913-1984\) novinar, pisac, jedan od urednika Studia Croatica u Buenos Airesu itd., mo](#)), da kada je ostao posramljen i smlavljen Erićevom logikom, uhvatio se za jednu riječ ([Jasenovac, mo](#)) i soli nam pamet o tome, kako se ne može ubijati neđužne ljude.

Još se ne može govoriti o jačim zahvatima na hrvatskom području, ali da o akcijama "Drugog Koraka" i u Domovini i u emigraciji. Došlo je vrijeme tome i nakon što imamo svoj tisak, koji već

može i bez mene funkcionirati, ja sam voljan početi. (s akcijama, mo). Postoje potrebni uvjeti za to.

Možda da će biti pripadnika Otpora, koji će se dati zavesti na korake izvan moje kontrole. Ja takove akcije neću smatrati štetnim za Hrvatsku, ali ću se od njih ograđivati, jer koliko god mogu biti korisne, mogu dati povoda za jednu novu Kavranovu tragediju. Stanje sigurnosti, koje ja imam u ovoj zemlji, dozvoljavaju mi sigurniji kontrolu, a to je jedan od preduvjeta za jednu akciju. Druga je stvar polazna točka za akcije, kao i svi tehnički problemi provođenja istih ali svi ti moraju biti izvedeni samo i jedino pod mojom kontrolom. Tu nema elastičnosti i tu ćemo se igrati i svojim i tuđim glavama.

6.) Naše veze s drugim organizacijama.

Eto, upravo smo poslali naše ljude na sastanak s jednom stanovitom domovinskom organizacijom, koja nam se javila preko svog povjerenika u Evropi. Može biti stvar UDB-e, a i stvar hrvatskog naroda, što se ja nadam, da i jeste. U isto vrijeme mogu vam reći, da smo se na jedan ili drugi način povezali s nekim ili svim grupama, koje o revoluciji, vojsci i borbi govore ili pišu. Neke grupe traže suradnju, neke se stavljaju pod zapovjedništvo, a neke nude razgovore.

(Koliko god danas, poslije 49 godina od kada je ovo pismo pisano, ovo moglo izgledati "zeleno", uvjeravam današnji hrvatski naraštaj da je kontakta bilo, i da se je intenzivno radilo na povezivanju domovinskih i iseljenih Hrvata. U tome su u veliko odigrali ulogu hrvatski "pasošari". Evo istinitog slučaja. K meni je j došao u posjetu u Pariz sin mojeg brata. On je bio student na zagrebačkom fakultetu. Bio je kod mene više od jednog tjedna. Bojao se sastati s mojim prijateljima, što je i razumljivo. Ja sam radio u poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE gdje sam imao pristup mašinama za kopiranje. Kopirao sam mnoge vrlo važne stvari za koje se u ex YU nije znalo niti se je smjelo znati, ponajviše partizanskih i komunističkih zločina, Udbinih zločina u emigraciji itd. Sve sam to pokazao mojem bratiću i rekao da on to sa sobom ponese. Opirao se je. Pripremao sam ga. Sebe sam stavio u ulogu kao Udbaša koji će ga u Petrinjskoj po povratku ispitivati. Galamio sam na bratića, ono po Udbaški i partizanski, te mu rekao: Znaš šta, kada dođeš s vlakom Express Paris/Istanbul u Zagreb, odmah se uputi na Udbu u Petrinjskoj, zatraži odgovornog Udbaša i ovu cijelu kutiju mu podaj i reci: Druže, upravo sam došao iz Pariza i bio sam kod strica. Prisilio me da ja ovo donesem ovdje i dijelim među mojim kolegama studentima. Ja to neću činiti, jer se s tim ne slažem. Ja druže vama ovo dajem. Tako je to bilo i time su mojeg bratića pustili na miru. Poslije Konvencije HDZ u Zagrebu 26 veljače 1990. godine, nekoliko Udbaša iz Petrinjske su posjetili mojeg bratića i tražili od njega da ih on upozna sa menom kada se ja vratim ..., mo).

Ja sam voljan u tom pogledu biti elastičan i taktičan, jer ne želim podrezati krila mlađima, koji su te organizacije mimo nas stvarali, jer bih onda i ja bio svrstan u istu grupu naših staraca, koji su izgubili kontrolu nad našom mladom generacijom. Pokazalo se, da su neke vojničke grupe, koje su u zadnja vremena pod utjecajem bile protiv nas upotrebljavane i shvatile, da bez nas nema rješenja i putem pisama, sastanaka i posjeta spremno se izgubile sve razlike. Time bi psihološki i potencijalno Otpor zaista bio ono, što treba biti, ako je centar Otpora raznih centara pod kontrolom vojske i jednog generala koji nešto o svemu tome mora znati i daje garancije, da nije u službi tuđina.

16th August 2012, 13:49

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (peti (5) dio)

To je točno, gdje se sastaju predstavnici malih grupa, koje nastaju kao gljive iza kiše, bilo jer ih stvaraju agenti UDB-e, bilo jer su plod pobune hrvatskog duha radi srbokomunističkog terora, radi izdaje ideala predstavnika svjetske demokracije, bilo radi impotencije hrvatske politike.

Ja ću radi opreza svakome od vas najprije pisati o vezama na vašem području, a onda ćemo u sastancima ili vrlo skrupuloznoj vezi reći ostalo. Svakako se nadam, da nas neće predriblati UDB-a

ni prestrašiti vikači, ni navesti na tanak led nestrpljivi. Na nas gleda hrvatski narod i eto sada polažemo ispit zrelosti. Ne zaboravite, da se Amerika odlučila pomagati Tita tek nakon Kavranove tragedije.

I još uvijek vam velim: radi se o akcijama drugog koraka, t.j. početka psihološkog rata. Koliko će u tome sudjelovati nama nametnuti ili ukopčani elementi, to je druga stvar i stvar vremena, opreza i dogovora. Voljan sam primiti pomoć, kolaborirati, ali ne dati se navući anonimnim grupama. Biti ćemo načelno širokogrudni, ali oprezni u provođenju zajedničkog. Neka nam dokažu svoju dobru volju! Kada to bude, onda možemo govoriti o kakvim daljnjim akcijama pa i organiziranim strukturama. U tome je naša krvava budućnost, a ne u čekanju ni istrkivanju pred rudo. Budite strpljivi; javiti ću se svima u pogledu veza sa grupama, sa kojima imate veze na vašem području.

Ne treba biti ni pesimista ni optimista. Jedan poznati gospodin, kojemu nitko nije dobar, koji u riječima po tami slavi svih i svakoga, govorio je, da šta radi Luburić i - da mu treba dati 5.000 dolara i da vidimo, što će napraviti. Poduzeo sam preko 6 veza korake, da pozovem tog gospodina, da vodi jedan odsjek akcije i, ako je sposoban, neka preuzme vodstvo operacije, ako je istina da hoće, da je povjerljiv i t.d. I dobio sam od jedne veze poruku, da je voljan iz Amerike doći k meni u društvu drugog gospodina, ALI DA JA MORAM PLATITI PUT!? Da vam ne govorim o drugim "velikim ljudima", koji govore o tisućama, akcijama, traže akcije i traže, kako ne, za sebe obzire - da na kraju nisu ni svoju "Drinu" platili. To je većina. Mislim onih "velikih". Nu ima "malih" ljudi, koji nude svoju uštedjevinu za kupiti oružje. I kada sam trebao sredstva i od njih tražio, za par dana sam dobio ček bez ijedne popratne riječi. Ima dakle svašta: "velikih ljudi", koji su se pokazali vrlo sićušnima u danom času, i ima "malih ljudi", koji su znali biti veliki. (Slučaj danas s hrvatskim BRANITELJIMA I GENERALIMA koje se blati i napada samo zato što su sve od sebe dali da nam Hrvatska bude DRŽAVA SLOBODNIH HRVATA. Doći će vrijeme kada će povijest i hrvatski narod istinu reći o nama svima, pa tako i o Stjepanu Mesiću, Ivi Josipoviću, sinu partizana, kako je on sam za sebe rekao u Izraelu i svim hrvatskim antifašistima, u čije ime su oni pobili na tisuće i tisuće Hrvata. mo). Tako će biti u pogledu suradnje s našim revolucionarnim i vojničkim saveznicima. Ni jednu ruku nećemo odbiti, bez obzira na riječi, koje su nas nekada rastavile.

7.) Sada ili nikada -

Poručujem vam svima, svima, kojima ovo pismo šaljem. Tražili ste od mene akcije, nudili ste neka vas pozovem u tom pravcu i evo to činim. Do sada smo tražili za tiskaru, novine, putovanja, političke akcije. To neka (i dalje, mo) ide svojim putem. Neka to bude posebno, vodite to sa Bebekom, jer aparat propagande, odgoja, politike, vanjskih organizacija i t.d. neka ide svojim putem. Tražimo najbolje forme za taj dio rada, kao i do sada. I počnimo s novim, tajnim radom. Ja sam dao što sam imao za stvar tiskare, života, puta i mojih ljudi, koje sam iza sebe ostavio. Danas "Drina" ima svoj dom i svoju tiskaru, urednika, veze, organizacije. Idemo dalje! Nitko od vas neće moći ni smjeti reći, da nisam bio voljan u dani čas izvršiti svoju dužnost. Ni ja vama ni povijest neće moći reći, da nisam imao s kim. Nu ja sredstva za to dobio nisam, jer nisam htio dati ni jednog čovjeka, niti ću to učiniti, osim za Hrvatsku i pod mojim vodstvom. Ako skrahiramo, skrahirali smo svi skupa. Ja vas ovlašćujem, da upotrijebite te moje riječi pred onima za koje mislite, da su voljni dati svoj obol za akcije i za oružje. Ima vas, koji mi godinama tražite ovlasti u tom pravcu i ja ih nisam dao. Na vama je reći mi, da vam potvrdim ove riječi, vama osobama ili institucijama.

16th August 2012, 17:17

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (šesti (6) dio)

Mogu vam poslati magnetofonsku vrpcu s riječima, koje ću snimiti, mogu vam dati pismeno izravno ili neizravno, jedino za ovaj čas ne možemo o tome javno govoriti u našem tisku iako možemo, recimo, stvoriti fond, kojega možemo zvati "Fond Drugog Koraka" i onda u "Obrani" objaviti pod

pravim imenima ili pseudonimom, po želji onoga, koji doprinese. Jedno je iznad svake sumnje: bez dovoljno sredstava za sigurnosne mjere i za kupnju oružja i opreme ljudi (poput Bugojanske Akcije poznate FINEX 1972., gdje su oni sami između sebe se POČESALI - ovo je stara hrvatska riječ koja se je upotrebljavala kada su ljudi u "ćesama" držali svoj novac iz kojih su vadili dobrovoljne priloge za uzdržavanje zajednice u kojoj su živjeli, mo), ja akcija poduzeti neću. Poduzeti ću ih do one mjere, do koje budu dozvoljavala sredstva. Voljan sam prihvatiti svaku sugestiju najužih suradnika, kao i izravni kontroli svakoga od vas, od kojih se više nudilo, da prenesu svoje uštedevine i organiziraju asistenciju blizu mene. Prema tome, prvi od vas, koji dođe ili još prije, može biti blagajnik "Drugog Koraka", dok Bebek ostaje u onoj poziciji, u kojoj je danas u pogledu tiskare i naših publikacija. Eto, to je na znanje i vladanje svima vama, kao i svima onima, koji su se nudili za kolaboraciju u tome u raznim forumima.

Molim još jednom, da bi se svaki prinos za ovaj fond vodio kao takav i tamo i ovdje, te da se ne miješalo s priložima i pretplatama na publikacije. Može biti u istim pismima i na istu adresu, a to ćemo voditi Bebek i ja kao i dosada, ali uvijek posebno. Mislim da sam u ovom pogledu bio apsolutno jasan. Želim vam još napomenuti, da svi prilozima za fond "Drugog Koraka" budu na ime Luis Luburić. Tako će se ovdje voditi taj fond. Za ovu stvar uvijek slati u čekovima i preporučenom zračnom poštom.

Znam, da će mnogi od vas postaviti pitanje kako i odakle će se smoći sredstva, posebno sada, kada su se mnogi žrtvovali za druge stvari, obranu u Njemačkoj i drugo. Ja ću vam na to odgovoriti, kako odgovaram i sam sebi: ako nismo kadri tu stvar pokrenuti, onda nismo zreli ni pozvani i malo će hrvatski narod izgubiti, ako nas vrag odnese sve skupa.

Velim vam iskreno, da ako zataji ova naša akcija u ovaj čas, inicijativu preuzimaju mladi bez nas, mimo nas, a možda i protiv nas.

(Sve što za sada, dovle, do ovog pisanja, želim reći onima koji prate ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, posebice ova tri (3) pisma, da dobro pamte i zapamte što su pročitali i sami, iz izloženog, stvore zaključke i razloge uspjeha/neuspjeha ove AKCIJE "DRUGI KORAK", mo).

Borba će biti duga i krvava, ali će trebati dokazati svijetu, da nismo zadovoljni s Jugoslavijom i komunizmom i da ne prihvaćamo ni 1. ni 2. pa to Kennediju, demokratima, katolicima i drugima bilo po volji ili ne. Ja ulazim u taj dio borbe hrvatskog naroda s najboljim nadama, sređenim živcima i ustaljenim mislima. Dao Bog i bilo na korist Hrvatske! Ostalo znajte, da ovisi o vama, a ne o meni.

8.) Svaki od vas, kojemu je ovo pismo upućeno, ovlašten je poduzeti konkretne korake u pogledu fonda "Drugog Koraka". Ova inicijativa treba biti najhitnije sprovedena. Svaki prilog treba pismeno sprovesti i odavle će biti posebno potvrđeno. Od sviju vas očekujem odgovor po točkama na pitanja, koja sam iznio. Ne ljutite se, ako svima na vrijeme ne odgovorim. Znam, da vam nije lako, ali je meni gore, nego svima vama.

U pogledu Vijeća rekli smo u zadnjoj "Obrani" kako stvar stoji. Mi stojimo uz Vijeće. Vidjeti ćemo, tko je bacio kamen na nas. A radnim činima će se dokazati, što je to što Vijeće radi. Na nama je da dokažemo, da znamo što hoćemo. U pogledu pretplata za "Drinu" i "Obranu" Bebek će vam svima poslati jedno okružno pismo i potvrditi primitke. Ja ću isto svima odgovoriti, čim mognem. "Drina" posvećena fra. Mandiću je najbolje što smo mi i sva emigracija do sada napisali, s mnoštvom stručnog štiva za 250 stranica. Stavljam vam na srdce, da pomognete širenje našega lista "La Croatie" i da pretplate i .t.d. pošaljete izravno Peraniću. To je naš ulazak u evropsku misao, kojoj na čelu stoji Francuska. Očekujem od vas hitne odgovore.

Grli vas odani vam Maks, general Drinjanin.

Kraj ovog prvog pisma.

(Tu i tamo, kako sam već rekao nekoliko puta, da ću nadodati neka moja zapažanja kako bih popunio prazninu sadržaja ovih PISAMA. Osobno sam u Parizu bio zadužen prikupljati sredstva za "Drugi Korak"....Slučajno sam susreo jednog Hrvata u San Franciscu 1973. godine, koji je skupa s mnom prikupljao sredstva za "Drugi Korak". Naravno da smo o svemu razgovarali pa i o tome. Moj prijatelj mi je tada rekao oko prilike ovako: Revolucija jede svoje ljude ...Gledajući danas kako smo radili, moglo bi se reći da smo glupo radili ali da smo opet pametno i lijepo glavu sačuvali ...Otporaš.)

16th August 2012, 23:35

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (sedmi (7) dio) (drugo (2) pismo general DRINJANIN 12. rujna 1963.

(Donosim ovdje drugo pismo generala Drinjanina. Datum poštanskog žiga na omotnici je 12 rujna 1963. U ovoj omotnici/kuverti ima pet (5) tipkanih stranica isječaka iz raznih novina o slučaju **devetorice (9)** Hrvata koji su došli iz Australije u Jugoslaviju s namjerom dizanja ustanka. Akcija je bila poznata TOLIĆ, OBLAK, OSTOJIĆ. Papir je identičan papiru kojeg general koristi u korespondenciji s svojim suradnicima. Karakter slova je isti što bi se moglo zaključiti da je sve pisano na istom pisačem stroju. Prijevodi su iz australskih novina, pa mi nije poznato dali je general govorio engleski ili ne. Sve ponovno stavljam u iste originalne omotnice/kuverte kako bi se originalna identičnost istih sačuvala. Mo).

Draga braćo !

Pišem ovo skupno pismo vama nekolicini i prilažem vam nekoliko isječaka iz raznih novina, koji su nam ovih dana došli u ruke. Ostali komentari nisu potrebni, jer ne donošaju ništa novoga. Šaljem vam ovo, kako bi imali točnu orijentaciju i kako ne bi dolazilo do nepotrebne panike u našim redovima. Mogu vam samo napomenuti, da se ne zna još za sudbinu šefa te organizacije Geze Pasty-a, koji je isto navodno napustio Australiju sa drugim skupinama ljudi i o kojem još nemamo sigurni vijesti, da li je dignut negdje s broda, da li je stigao u Italiju ili Njemačku, te da li je eventualno stigao u domovinu ili se nalazi nakon obavljena posla negdje u Beogradu.

(Ovo je jako interesantno. Ako pratimo piskaranje Ruže Andrić, supruge Ambrozija Andrić, ona stalno i sustavno govori da je HRB osnovala i vodila Udba, a da je njen suprug bio žrtva udbaških spletkih ili tome slično. Osobno ne sumnjam u iskrene hrvatske ideale članova HRBstva, niti u njihovu ljubav kao ni žrtve za Hrvatsku. Kako još i danas, poslije preko pola stoljeća, neki sumnjaju u iskrenost ideala članova HRB, tako je bilo i prije, tj. u vrijeme kada se je ovo pismo pisalo. Ja sam preko izvještaja Bože Bagarića, visokog Udbaša za BiH, kojeg se može (pro)naći na računalu, pronašao da je Meho Palikuća, operativno ime jednog agenta Udbe, a njegovo pravo ime je Tajib Ćordić, koji danas živi u Torontu, Canada, s njim sam nekoliko puta preko telefona razgovarao u zadnjih 20 mjeseci. On zna tko sam ja, ja znam tko je on i na toj bazi smo razgovarali. Rekao mi je da je bio član HRB. Rekao mi je da je njegovo konspirativno ime bilo "Meho Palikuća". Za sve ostalo što sam ga pitao, nije htio priznati. Zanimljivo je sve, ali ipak se je ili izdao ili prevario kada sam ga zapitao za ime Joze Dedića. Rekao je da ga pozna i da su skupa bili u HRB. Kada sam mu rekao da je on, Meho Palikuća, predao Jozu Dedića i druge u ruke Udbe u Hotelu u Rijeki ljeta 1967., samo se je iznenadio i mene zapitao: Otkud ja to znam. Prije par tjedana sam ga ponovno nazvao s namjerom da nešto doznam; samo je rekao da je jako bolestan i da o svemu više ne želi razgovarati. Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: dali je uistinu Udba bila infiltrirana u HRB i dali je uistinu Udba vodila tu hrvatsku revolucionarnu organizaciju. To ja ne znam. Ali ako postoji bilo kakova sumnja, onda je general Drinjanin bio u pravu kada je sumnjao u vodstvo te organizacije HRB. Mo)

U pogledu tog "Revolucionarnog Bratstva" ja sam vam već nešto javio. Većina ljudi su idealisti, a sam Geza Pasty je nepoznanica. Za njega se je reklo, da je došao van u doba loma komirformovaca, da je bio član partije i da je vani postao nacionalista. U svoje vrijeme meni se javio i pozivao se na puk. Štira, koji da mu je navodno rođak, nu taj ga ne pozna, iako dozvoljava. Geza je surađivao u našim društvima, ali prema njemu naši su uvijek bili slabi i kad smo mi raskrstili sa Poglavnikom, on je ostao u HOP-u, iako nas nije napadao, iako je uređivao "Spremnost" ([glasilo HOP-a za Australiju, mo](#)) i napadao općenito sve protivnike HOP-a. Kasnije je unutar HOP-a organizirao mnoge mlade ljude i skupa sa ostalima organizirao Bratstvo (1961., mo) Mi smo već u početku imali uvid u stvar i Rover je držao s njime kontakt, a i neki drugi naši.

Ljudi su se obraćali nama i mi nismo pobijali organizaciju, jer smo stajali, stojimo i stajat ćemo načelno na stanovištu, da nitko od nas ni osoba organizacije nema monopol, i još manje ima pravo nijekati nekome rodoljublje i pravo na borbu. Imamo sigurne podatke, da su se mnogi od njegovih stalnih članova služili autoritetima ministra Artukovića i generala Drinjanina, posebno kada se je radilo o mladim Hercegovcima. Stvar je bila neozbiljna i u zadnja vremena javna tajna. Oni su se vezali u ćelije uz mnogo mistike i kako su jezgru Bratstva u lokalnim prilikama predstavljali idealisti, pristupilo je oko 200 ljudi i stalnim mjesečnim obolom doprinosili za kupnju oružja i slanja ljudi u Evropu. Geza je na kraju pisao i meni osobno i ja sam rekao, da mi ni u kojem slučaju ne želimo apsorbirati nešto, što nije po nama postrojeno i da ne želim preuzeti ponuđeno mi zapovjedništvo nečega što ne poznam, a tražio sam i podpune garancije - popis članova i td., jer sam znao o toj organizaciji mnogo više, nego su mi oni rekli i bio uvjeren, da nisu bili korektni. Oni su se uglavnom služili našim imenima, da bi mogli imati obranu prema ljudima, nu mi smo ih i na to upozoravali.

17th August 2012, 02:20

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (osmi (8) dio) (drugo (2) pismo)

Moram vam spomenuti, da su u isto vrijeme dok su govorili o Artukoviću, Drinjaninu i Reveru prema vani davali izjave, da ne žele surađivati s nikim od starih, te da će oni sami udariti sa svojim ljudima, sprovesti revoluciju i preuzeti vlast. Posebno dvoličnu ulogu odigrali su Niko Kovačić i Branko Orlović koji su Bratstvu služili za petljanje tobožnje veze sa domovinom, te za mistifikaciju, kako sve dolazi iz Evrope i domovine. To mi je priznao sam Geza u pismu. Dok se je Bratstvo iz Australije bacilo na prikupljanje materijalnih sredstava i povezivanje u Australiji, dotle su Kovačić i Orlović bili oni, koji su trebali u Evropi ljude prihvatiti, izobraziti i svojim vezama prebaciti u domovinu. Niko Kovačić je u zadnja vremena naglo postao bogat trgovac, vrtio se u svim grupama, mnogo putovao, a mi imamo preko dvadesetak obavijesti od naših mladih ljudi, koji su nam govorili o čudnom držanju tog čovjeka, a istina je i to, da je meni Bebek pred godinu dana bez sustezanja rekao svoje mišljenje da on i naši, koji su iz domovine došli, vjeruju da bi mogao biti agent UDB-e. To su mišljenje dijelili i neki naši stariji. Za Orlovića odavno znate, da je odavno na njega hajka da je bio kao student u partiji. Odatle ona bezobrazna pisanja Gladića i Orlovića u jednom od uvodnika njihove ([novine, mo](#)) "Mlade Hrvatske", gdje je Gladić preuzeo 90% teksta iz jednog Bebekova članka, koji je prije toga izišao u "Obrani" i na kraju samo zabiberio nama, iako nas nije imenom spomenuo. Iz tih izvora je poslan memorandum generalu De Gaulle-u protiv Otpora, nakon što je predstavnik Otpora prof. Dabo Peranić uputio bio jedan memorandum De Gaulle-u i bio pozvan od predstavnika vlasti i nakon što smo izdali 3 broja "La Croatie" sasma na francuskom jeziku. Gezi Pastiju nisu vjerovali ni najbliži suradnici, ali su ipak nasjeli i provodili organizaciju. Možda će mi koji od vas postaviti pitanje zašto nismo spriječili sve to.

Moram vam reći, da smo i na to pomišljali, ali smo se uvjerali i to baš mlađi ljudi iz Otpora, da se to ne smije i ne može iz više razloga. **1.** nemamo pravo, **2.** pridavali bi organizaciji veću važnost,

3. pali bi na kategoriju HOP-a koji denuncira druge organizacije, 4. bili bi predstavljeni bremzerima (kočničarima, mo), koji ne damo mlađima preda se iz zavisti, i k tome dali bi njima mogućnost, da nas pred hrvatskim narodom optuže, da nisu mogli polučiti uspjeh (poput Bugojanske Akcije iz godine 1972., mo), jer ih je Maks u tome spriječio. Nitko one mlade ljude fanatike nije mogao odvratiti. Sve su to posljedice potpune zataje starih hrvatskih emigrantskih struktura i posebno stanje u HOP-u čiji su članovi ti ljudi bili. Da smo ih još i mi pritisnuli, onda bi nam točno HOP naviestio rat, i to krvavi, i tada bi na nas bacili krivnju, da smo uzročnici bratoubilačkog rata među nama. Meni je u tome savjest čista i osjećam se zadovoljan, da sam vas ispravno i na vrijeme o svemu obavijestio, kako nikada među nama ne bi bilo sumnje ni u kojem pogledu.

17th August 2012, 15:43

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (deveti (9) dio) (drugo (2) pismo)

Mi smo dakle svjesno pustili te ljude, da dokažu šta znaju i mogu. Ne znam kako će sve to svršiti. Onoga časa, kada sam dobio obavijest, da je Jugoslavija povukla svog predstavnika Waisa (Weissa, mo) u optužbi na naše u Mahlemu, pisao sam nekima od vas i rekao nazočnim prijateljima, da sam siguran, da ćemo brzo imati proces u Zagrebu, kako bi se neutralizirao proces u Mehlemu,

(Njemačka, tada 1963., nije priznavala Jugoslaviju niti je imala s njom diplomatske odnose. Jugoslavija je preko Švicarske otvorila jednu trgovačku misiju u Mehlemu. Kasnije se ispostavilo da je ta jugoslavenska misija bila **GNJIJEZDO UDBINIH AGENATA** koji su špijunirali jednako hrvatske političke emigrante kao i hrvatske pasošare. Jedna skupina od tridesetak Hrvata je napala tu jugoslavensku špijunsku misiju. Bilo je tu svašta! Proces je trajao dugo ..., mo)

koji se je počeo okretati protiv Jugoslavije radi inteligentnog i hrabrog držanja nekolicine naših ljudi u Njemačkoj, koji su preko njemačkog vojničkog lista Nazional Zeitung znali okrenuti njemačko javno mnijenje i posebno njemačke generale protiv Tita. Bio sam siguran, da će se inscenirati proces i da će izići na površinu opet nacisti, fašisti, popovi, fratri, koljači i td. Sada će iskrsnuti na površinu razni "akcionisti" (djelatnici, mo), koji su vođeni neodgovorno iz Njemačke i sada iz Australije i koji su svi po nekom magičnom zakonu hvatani na granici ili u blizini granice.

Vi se kao Hrvati možete samo ponositi nad mnogim žrtvama i nad strahovito velikim učinkom, kojega ćemo imati pred stranim svijetom, ali nato (zato, mo) moramo biti i žalosni. Ja sam ljudima savjetovao, da budu skromniji u ciljevima, da se ispituju podatci o šefovima onih organizacija, koje su pokrenute i da se ljude stručno pripreme. Bio sam ispunjen (ne znam šta bi ova riječ "ispunjen" mogla u ovom smislu značiti, ako ne "ispljuvan", mo) od nekih, pa je bilo čak i pripadnika Otpora, koji su se oduševili za akciju Bratstva prema onoj, da je žabu lako u vodu otjerati. Mogu vam dati garancije, da nije nastao nigdje prodor u redove Otpora, iako je za predvidjeti, da će svugdje i u Australiji biti dreke na Rovera radi njegovih veza sa Pasty-om. Dobio sam nekoliko pisama, nakon događaja i svi oni odmah instiktivno spominju Rovera, jer znaju, da je on u Australiji. HOP, UDB-a i mnogobrojni osobni prijatelji Rovera učinit će ostalo.

Nitko od nas ne može predvidjeti ovaj čas kakvog će odjeka imati sve to na naše i druge organizacije u emigraciji, ali vas mogu uvjeriti, da će na kraju Odpor izići pojačan i da će ljudi prihvatiti moj sistem rada po koracima, upotrbljavajući mlade za ono, zašto trebaju mladi, a stare tamo, gdje trebaju stari. Dolaze teški dani za nas, ali nemojte gubiti živce radi onoga, što dreči ulica i ne gubite živce, kao što su neki izgubili. Ovoga časa je glavno, da budete iz prve ruke informirani i da djelujete na svoju okolinu u duhu gornjih vijesti. Mi ćemo u novoj "Obrani" postaviti stvar načelno na svoje mjesto i vjerujem, da će taj broj "Obrane" ostati kao trajna vrijednost.

(Evo šta se o tome kaže u "Obrani" br. 11/12 ožujak-travanj 1964. Kako ste mogli saznati iz prijašnjih pisama koje sam ovdje iznio, da je fra. Pio Fržop radio na tome da se kupi

tiskara **ALOJZIJE STEPINAC** sa sjedištem u Parizu u kojoj će se tiskati jedna sveopćehrvatska novina, tim da druge postojeće hrvatske novine se obustave. General Drinjanin je na to pristao i "Obrana" nije izlazila za sljedeća 4 mjeseca. Mo)

"Vrlo važna obavijest.

DR. ANDRIJA ARTUKOVIĆ I HRVATSKO REVOLUCIONARNO BRATSTVO.

Obaviješteni smo iz više apsolutno sigurnih, provjerenih i vjerodostojnih vrela, da su se predstavnici i organizatori HRB. služili pri vrbovanju članova sa imenom hrvatskog ministra Dra Andrije Artukovića. I ne smio to, nego još i sada to ime upotrebljavaju, te dapače pokazuju neka pisama, koja da potiču od gore spomenutoga.

Ovlašteni smo najenergičnije demantirati bilo kakvu vezu Dra. Artukovića sa ljudima HRB., koji ne samo, da iste nije ovlastio, ni pisao im, i još manje ovlastio da govore u Njegovo ime, nego nije uopće niti znao da HRB postoji.

Tko makar i prosječno poznaje život i rad Dra. Andrije Artukovića, te njegovo sadanje stanje, (dru. Artukoviću je zakonski bilo zabranjeno svako političko i hrvatsko/nacionalno javno djelovanje, mo), taj će odmah shvatiti, da su samo ne savjesni ljudi ili agenti Udbe mogli učiniti takva šta. Zato osuđujemo sve one koji su se služili nedozvoljeno imenom Dra. Artukovića, a hrvatskim patriotima u svijetu stavljamo na srdce, da se kane društva onih, koji su to činili.

Nakon Marselja (**atentat u francuskom gradu Marseille-u na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića 9 listopada 1934., mo**) Beograd je bio dospio dobiti u ruke Dra. Artukovića, ali je suđenje izvršeno pod kontrolom diplomatskih predstavnika Londona i Pariza i pod uvjetom, da mu se sudi samo radi tobožnjeg sudjelovanja u atentatu. Bio je oslobođen i povraćen na zapad (**u Belgiju odakle je bio izručen Beogradu, mo**). Odonda je Beograd nastojao dočepati se istoga, jer je njegovo ime bilo vezano sa legendarnim velebitskim ustankom. (**koji je počeo 7 rujna 1932., mo**).

Dr. Artuković, ministar NDH., uspio je 1945.g. spasiti se od sudbine ostalih hrvatskih ministara, koji su obješeni skupa sa predsjednik Vlade Mandićem i podpr. Osmanbegom Kulenovićem. Živi sada u Usa. u Californiji, ali je stalno pod procesima. Beograd je mobilizirao (**interesantno kako smo u prošlosti uvijek bili protiv Pešte, Beča i Carigrada, eto donedavno i protiv Beograda. Sada se postavlja pitanje dali će doći vrijeme da Hrvati u buduće budu protiv Strasbourga, glavnog grada EU, mo**) najbolje advokate, novinare, agente, milijune dolara, - ali američka pravda nije u rukama komunista i dosad se je Dr. Artuković odbranio, sebe i Hrvatsku! Zato je Udba i dosada pokušala sve da kompromitira Dra. Artukovića i svjetski tisak je pun podvala i optužba protiv istoga. Vjerujemo da je UDBA podvalila na direktan ili indirektan način i ovu optužbu kako bi mogla izvesti novi proces i optužiti Dra. Artukovića da organizira revolucionarne i terorističke organizacije, iako je istome prema zakonima Amerike zabranjen svaki politički rad".

Ukoliko bi do vas doprilo, (**došlo, mo**) a to je vrlo vjerojatno, vijest, da su poslani i neki ljudi Otpora iz Australije u Evropu, onda ću vam reći, da to stoji s tom razlikom, da se taj čovjek ili ti ljudi nalaze sa mnom ovoga časa u ovoj sobi ili su otišli na način, da to ulica i UDB-a ne zna, a ako sazna, mogu vam dati garanciju, da će biti ispaljen barem počasni naboj i da će se sa manje ljudi postići veći efekt.

18th August 2012, 00:42

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (deseti (10) dio) (drugo (2) pismo)

Ostaje nam sada više nego ikada ostvariti naš plan "Drugog Koraka", tj. "D.K.", a o revoluciji i "preuzimanju vlasti" mogu govoriti sam neodgovorni ljudi i oni koji sanjaju otvorenih očiju i onda provode u djela zatvorenih očiju. Mi pod revolucijom mislimo nešto drugo i to sprovodimo u djelo. Dogodilo se što bilo, mi se niti povlačimo niti se raspršavamo, nego ćemo nastojati upotrijebiti ovaj stav u ozbiljne i konstruktivne svrhe. Nema uskrsnuća bez Velikog Petka i mi ćemo kroz njega morati proći.

Koristim ovu zgodu, da vas podsjetimo u pogledu poslova "Drine", "Obrane" i td. o čemu će vam Bebek poslati posebno okružno pismo.

Molimo vas sve, da pazite na vaš tisak ili na tisak hrvatski i srpski pa nam pošaljite sve ono, što bi nam moglo služiti, a ja ću onda to upotrijebiti u novoj "Obrani" ili jednim novim okružnim pismom obavijestiti o glavnim momentima.

Javi te nam se. Grli vas odani vam general Drinjanin.

Dodano i pisano rukom:

Dragi Ante! (Kršinić, mo)

Odavno nema od Tebe vijesti. Nadam se da nisi bolestan ni u kakvoj nevolji. Javi se i što imaš novca za nas pošalji nam, jer nam treba. Obavijesti ljude ako i gdje treba. Ovo samo Tebi šaljem za Californiju i nikom više.

Pozdravlja Te Tvoj Maks.

(Kraj generala Drinjanina drugog pisma. Sada ću u nastavcima iznijeti izrezke iz raznih australskih novina koje su pisale o hrvatskoj devetorki koja je 1963 godine iz Australije došla u Jugoslaviju da digne ustanak. Ja nemam originale iz australskih novina na engleskom jeziku. Ja ima prijevod s engleskog na hrvatski na pet gusto tipkanih stranica. Sve je ovo bilo u istoj omotnici/kuverti koju sam označio broj pisma dva (2), mo.)

"THE SUN", Sydney, Australija, No. 1030 special, 5. rujna 1963., str. 1,

TERORISTI IZOBRAŽENI U SUDNEY-u (podučavani, trenirani, vježbani, vršili vojničku obuku itd., mo)

Devet ljudi, navodno izobraženi za terorističke akcije u sydney-skome pregrađu Woollahra, uhvaćeni su u Jugoslaviji. Jugoslavensko ministarstvo unutrašnjih poslova je izjavilo, da su ljudi poslani natrag u Jugoslaviju iz Australije, da vrše terorističke akcije. Članovi su bili pripravljeni (izvježbani, mo) za razne buduće terorističke akcije na predavanjima, održanim u zgradi Queen Street, Woollahra. Sigurnosna policija (redarstvo sigurnosti, mo) u Sydney-u danas je izjavila, da joj nije poznat nikakav hrvatski klub u Woollahra. Izjavili su, da vjeruju, da je izobrazba Hrvata, koji su se vratili u Jugoslaviju, napravljena u njihovoj domovini. (u Australiji, mo)

CRKVENI KLUB

Sigurnosna policija drži mogućim, da je plan povratka u Jugoslaviju bio organiziran u Queen Street-Klubu. "THE SUN" je danas upoznao taj Club koji je vlasništvo Rimokatoličke Crkve i služi uglavnom za sastanke sydney-skih Hrvata. Club je kontroliran po svećeniku O. Romcu, jednom hrvatskom franjevcu. O. Romac je danas izjavio, da je osobno poznao jednog od uhićenih ljudi - Josipa Oblaka, ali druge ljude nije dobro poznao. On je kazao, da mu nije bilo poznato da su ljudi

bili kontaktirani ([povezani, mo](#)) s terorističkom organizacijom "Ustaša", koja je, po njegovu mišljenju, prestala postojati svršetkom II. svjetskog rata. O. Romac je rekao - ako su uhićeni Hrvati upotrijebili ime i adresu Cluba - a da su to učinili vjerojatno radi pokrića.

(Spreman sam povjerovati da je ovo general Drinjanin prevodio. To kažem zato, jer ima već do sada riječi kojima se general služi u svojim pismima, mo)

18th August 2012, 03:33

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (jedanaesti (11) dio) (drugo (2) pismo)

Jugoslavenska službena izjava veli, da su ovi ljudi uhićeni u predjelima Kopra, Rijeke i Karlovca između 19 i 22 lipnja.

SMRTNA LISTA

Uhićenje je izvršeno 14 dana kasnije, nego su ovi u pola noći prešli granicu. Policija je našla kod njih 33 kg. TNT eksploziva, 100 upaljača, 4 tranzistor-radija, pet revolvera, 2 bodeža i 3 zemljovidne karte. Izjava govori da su ova devetorica imali emigrantske putne iskaznice, izdane u Australiji a dvojica australske putnice.

Prva zadaća ove grupe bila je koncentrirati se u glavnim mjestima sjevernih jugoslavenskih provincija, zatim ubijati istaknute osobe, razarati institucije i vršiti proturežimsku propagandu. Nije izjavljeno tko je bio na njihovoj smrtnoj listi.

Navedena devetorica uhićenih ljudi su slijedeći: **(1)** Josip Oblak, **(2)** Ilija Tokić, **(3)** Rade Stojić, **(4)** Vladimir Leko, **(5)** Branko Podrug, **(6)** Dražen Tapšanji, **(7)** Krešimir Perković, **(8)** Stanko Ždrilić i **(9)** Mika Fumić.

Svi su mobilizirani od jedne ustaške emigrantske terorističke organizacije, zvane "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", kada su poslije jednog izvjesnog vremena traženja zaposlenja po talijanskim i austrijskim logorima došli u Australiju.

ZAKLETVA

Svi su se trebali zakleti na bodežu i puški, kad su stupali u organizaciju. (Ustaše su bili pro-nacističke snage, ([vojska, mo](#)) koji su surađivali s njemačkim okupacionim snagama na području Jugoslavije za vrijeme II, svjetskog rata). Vođe organizacije odlučili su formirati ([osnovati, mo](#)) jednu terorističku grupu i poslati je u Jugoslaviju.

18th August 2012, 14:04

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (dvanaesti (12) dio) (drugo (2) pismo)

"ARRIBA", petak 5 rujna 1963., str. 9 ("[Arriba](#)" je španjolska riječ, koja više/manje znači, ime novine, iznad svega, gore navije isl., možda i ime novinske agencije. Dali je ovo iz španjolskih novina?, mo)

DEVET JUGOSLAVENSKIH EMIGRANATA UHVAĆENI PO POVRATKU U DOMOVINU

Optuženi su za pripremanje čina (djela, mo) sabotaze i atentate protiv komunističke vlasti.

Utamničeni su došli iz Australije, gdje su emigrirali po završetku II. svjetskog rata.

Beograd. - Devt Jugoslavena, koji su se povratili u svoju domovinu poslije izvjesnog prebivanja u Australiji, utamničeni su. Policijska služba unutrašnjih poslova kaže, da su utamničeni priznali svoje učesće ([sudjelovanje, mo](#)) u namjeravanoj terorističkoj akciji. Policijska izjava dalje veli, da su ovi dobili instrukcije u Australiji, Zapadnoj Njemačkoj i Italiji. Komunistička jugoslavenska vlada se boji, da bi ova devetorica poubijala općinske i župske komunističke dužnosnike na području Hrvatske i Slovenije, dizali u zrak tvornice, mostove i javne ustanove, te širili protiv-režimsku propagandu.

Znade se , da su utamničeni imali australske isprave, pošto su emigrirali u tu zemlju nakon II. svjetskog rata i poslije življenja ([prebivanja, mo](#)) u austrijskim i talijanskim izbjegličkim logorima. (Efe.) ([ova riječ "Efe" je po svojoj prilici ime novinske agencije, mo](#))

JUGOSLAVENSKI KONZULAT U SYDNEY-u - CENTAR ŠPIJUNAŽE

Melbourne. - Jugoslavenski komunistički konzulat u Sydney-u je centar špijunaže, kako je istakao O. Josip Kasić, svećenik hrvatske kolonije u Melbourne-u, kojoj su pripadali i ovih devet Jugoslavena., koji su po povratku u svoju domovinu bili utamničeni.

(Interesantno da su svi novinari svijeta tada tako mislili da je Jugoslavija "domovina" Hrvata. Tako je sin srpskog kralja Petra drugog, koji je rođen u Engleskoj poslije WW2, kada je 1989. godine sletio na ljubljansko uzletišće, od radosti uskliknuo: "Evo me po prvi puta u zemlji mojih djedova", prenosi američka novinska agencija UPI, i tako svojim čitateljima i svijetu prenosi da je Slovenija srpska zemlja, jer je on srpski princ i budući srpski kralj. Velika je i jaka bila jugoslavenska promidžba protiv Hrvata i Hrvatske! Mo,)

Sva kretanja utamničenika, nadodao je O. Kasić, morala su biti poznata Titovoj vladi još prije, nego su izišli iz Australije; dokaz je tome, da su bili uhvaćeni čim su ušli u Jugoslaviju. On je konstatirao, da jugoslavenski špijuni dolaze u Australiju odmah, čim su njihovi predšasnici prepoznati od hrvatske kolonije u Australiji. ([Ja u ovoj zadnjoj rečenici razumijevam: da su "odmah došli novi špijuni" ...čim su stare špijune Hrvati prepoznali ....mo](#))

Po njegovoj izjavi, jedan nacionalizirani Jugoslaven u Australiji je omogućio jednoj grupi ljudi, da se 250 kilometara na sjeveru u jednom logoru spremaju za oslobođenje Hrvatske. Njima zapovijeda bivši ministar unutrašnjih poslova Hrvatske,

(Imali ste priliku pročitati unatrag nekoliko opisa kako je general Drinjanin upozorio i javno rekao kako su se članovi HRB služili imenom ministra unutarnjih poslova NDH dra. Andrije Artukovića. Za svjetsko mnijenje je dovoljno da novinari povežu NDH s fašizmom i nacizmom i svako nastojanje Hrvata da se oslobode jugoslavenske diktature i obnove svoju Hrvatsku Državu će biti povezano s nacizmom i fašizmom. Ruku na srce, danas nam ne smetaju ti svjetski novinari i oni nas, DRŽAVOTVORNE HRVATE, takovima ne smatraju, niti nas takovima više prozivaju. Nas danas, naš hrvatski OLOŠ pod plaštem hrvatskog antifašizma, takovima smatraju i još uvijek prozivaju. To će tako biti sve dok budemo imali sinove bivših boraca NOR, NOB, NOV, KPJ, AVNOJ-a i drugih krilatica koje su krasile "narodnu vlast", na vrhu vlade RH, mo),

Koji je vršio tu dužnost u godinama, dok je trajala nezavisnost njegove države u II. svjetskom ratu.

Otporaš 18th August 2012, 17:00h

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (trinaesti (13) dio) (drugo (2) pismo)

(ovo je nastavak iz novine "ARRIBA", mo)

Radi toga došli su u vezu s ustaškom fašističkom organizacijom, zvanom "Hrvatski Demokratski Odbor" (Ovu organizaciju "Hrvatski Narodni Odbor" su osnovali Miroslav Varoš, Udbin agent, i Krunoslav Draganović. Draganović je bio poznat hrvatskoj emigraciji kao jedan veliki dobročinitelj, u to nema sumnje. Kasnije je pao pod utjecaj ovog ubačenog - među Hrvate - Udbin agenta prof. Miroslava Maroša, koji je uz blagoslov Udbe osnovao spomenuti "Hrvatski Demokratski Odbor" kod kojeg su se, na svu hrvatsku žalost, ovih devet hrvatskih revolucionaraca smjestili i odatle je s njima Udba raspolagala i dirigirala, kako je general Drinjanin rekao **"da nisu uspjeli ni simbolički naboje opaliti"**, mo) u Munsteru, Zapadna Njemačka. Grupa je poslana u Zap. Njemačku i odvedena u jedno mjesto pokraj Stuttgarda, gdje su ih instruktori 10 dana poučavali u rukovanju oružjem i eksplozivom. Onda su otišli u Milano, Italija, gdje su bili 30 dana. Isti instruktori pripremili su ih za prijelaz preko granice i za izvršenje njihova zadatka u Jugoslaviji.

Jugoslavenska službena izjava ne govori ništa kako i gdje je grupa prešla granicu, ta kako gdje su otkriveni i uhićeni. Izjavljeno je samo, da su kupovali hranu po selima i ponašali se kao stranci, koji idu na izlet. Kada su uhićeni, nisu pružali nikakav otpor.

Posjedovali su 24.716 jugoslavenskih dinara, (skoro 15 funti), 51.350 talijanskih lira, 50 zapadnonjemačkih maraka i više nego 15 australski funti. Krivični postupak protiv ove devetorice nalazi se u toku.

Kopar, jedan mali lučki grad u sjevernom Jadranu, posjetili su u prošli četvrtak sovjetski predsjednik Kruščev i jugoslavenski maršal Tito, poslije razgovora na Brionskim Otocima, rezidenciji jugoslavenskog vođe. Izjava, koja je dana jučer i koja govori, da se sovjetski premjer g. Kruščev nakon provedenih praznika od 14 dana u Jugoslaviji vraća kući, ne dovodi ovaj slučaj hapšenja u vezi s g. Kruščevom.

Jugoslavenski konzul u Sydney-u g. Franjo Bruz izjavio je, da on ne može dati nikakve informacije o nacionalističkim grupama u Australiji i da on ne zna ništa o javljenim hapšenjima.

Odjel za emigrante u Camberi danas je izjavio, da Australija priznaje vojno-nacionalni odnos s Jugoslavijom. To znači, da je jedan jugoslavenski emigrant - nacionaliziran ovdje - priznat kao australski građanin, dok je ovdje, ali kad se povrati u Jugoslaviju, on postaje ponovno jugoslavenski građanin.

(Više nego smiješno. Sve se je radilo kako što bolje zadovoljiti jugoslavenske zahtjeve, što bi se moglo svesti na to da se Hrvatima daje australsko državljanstvo kako bi ih se moglo što jače prikovati za anglo/saksonske zakone, ili po onoj: Bit ćeš mi kum djetetu ako ne mognem nikog drugoga pronaći, mo).

Britanska ambasada u Beogradu, koja zastupa interese Australije, iznenađena je s izjavom o uhićenima. Britanski konzul Mr. E.W. Cook je rekao, da će on tu stvar provjeriti.

Ps. Opaske pošiljatelja odrezaka novina iz Australije:

"Momentalno Vam šaljem samo ovo, jer nemam vremena da Vam što napišem, jer mi telefon zvrči sa svih strana i svi smo strašno uzbuđeni katastrofom uhićenih u Jugoslaviji ....

"...Oprostite, moram ići, jer me zovu u demonstracije, praviti ćemo čudo i osvetiti našu braću. ..."

18th August 2012, 21:49

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (četnaesti (14) dio) - (drugo (2) pismo)

"Borba", četvrtak 5. rujna 1963.

Saopćenje Sekretarijata unutrašnjih poslova SFRJ.

UHAPŠENA DIVERZNATSKO-TERORISTIČKA GRUPA OD 9 EMIGRANATA

Prilikom hapšenja kod njih je nađeno 15 kilograma eksploziva i veće količine drugog materijala za diverzije - Teroristi su pripadali ustaškoj organizaciji "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo" iz Australije i obučavani su u blizini Štutgarta.

Beograd, 4 septembra,

U vremenu od 19. do 22 jula o.g. na području kotara Kopa, Rijeka i Karlovac pohapšen je od strane organa unutrašnjih poslova grupa od 9 emigranata koji su diverzantsko-terorističkim zadacima 7. jula o.g. u 00.35 sati ubačeni u zemlju.

(kakova vremenska točnost, zahvaljujući Udbinu agentu Miroslavu Varošu, koji je preko svojih Udbinih filijala, dostavljao svaki, pa i najmanji pokret ove hrvatske devetorke. Naravno da su ih Operativci Udbe čekali na određenom mjestu, mo).

Svi su posjedovali emigrantske putne isprave izdane u Australiji, a dvojica od njih čak i pašoše državljana Komenvelta - Australije.

Svi ubačeni su pohapšeni, i to:

1. Oblak Josip "Pepo", sin Alberta i majke Rozalija Marinić, rođen u Španovici - Daruvar.
2. Tolić Ilija, sin Joze i Matije Lekić, rođen u Ljupljanici - Derventa.
3. Stojić Rade, sin Jure i majke Luce Raspudić, rođen u selu Dragićina, Mostar.
4. Leko Vladimir, sin Jure i majke Stane Bebek, rođen u selu Vojnići - Mostar.
5. Podrug Branko, sin Jakova i majke Stane Bura, rođen u Piramatovcima, Šibenik.
6. tapšanji Dražen, sin pok. Stjepana i majke pok. Ane Čutuk, rođen u selu Seona - Našice.
7. Perković Krešimir, sin Ivana i pok. Marije Bičanić, rođen u selu Letinac - Brnje.
8. Zdrilić Stanko, sin Ante i majke Božica Sušić, rođen u selu Rupelj - Zadar.
9. Fumić Mika, sin Stipe i majke Marije Krznarić, rođen u selu Letinac - Brnje.

Naprijed navedeni boravili su u raznim emigrantskim logorima Austrije i Italije, dok nisu kao radna snaga upućeni na rad u Australiju.

Po dolasku u Australiju njima su pristupili tamošnji ustaški emigranti, nudili im zapošljenje i neke druge usluge i pogodnosti, pod uvjetom da pristupe njihovoj organizaciji, što su imenovani i prihvatili.

U okviru i pod firmom navodno dobrotvornih i humanitarnih institucija kao što su "Hrvatski Dom" i "Australско-hrvatsko društvo" u Sydney-u, djeluje u stvari teroristička organizacija "Hrvatsko Revolucionarno Bratstvo", u koju su i navedeni emigranti pojedinačno učlanjeni, uz polaganja zakletva nad kamom i puškom, što posebno svjedoči o karakteru te organizacije. Članovi ove organizacije su spremni i obučavani za buduću diverzantsko-terorističku aktivnost na diverzantsko-terorističkim tečajevima koji su održani u zgradi 121 Svin strit vulara - Sidnej (ovako je u izvornom opisu, mo), gdje se nalazi katolički ured koji vodi emigrantski svećenik.

Poticani od istih krugova, rukovodeći se istim motivima kao zločinci iz Bad Godesberga i dr.,

(Bad Gogesberg je grad u Njemačkoj u kojem je bila vrlo dobro razgranata mreža Udbaških doušnika. Kako su ovi doušnici u korak pratili svakog pasošara, slučaj je htio da su se baš tu u tome gradu potukli doušnici i pasošari, što je, naravno, jugoslavenska promidžba odmah to svalila na ustašku djelatnost. tako je to mjesto postalo poznato, mo)

rukovodioci spomenute ustaške organizacije u Australiji odlučili su da formiraju diverzantsko-terorističku grupu i da ju pošalju u SFRJ. U tom cilju oni su se povezali u poznatom ustaško-fašističkom organizacijom "Hrvatski demokratski odbor" (Varoš/Draganović. Naravno da se tada, kada se je ovo zbilo 1963., nije znalo da je Miroslav Varoš agent Udbe a Krunoslav Draganović agent mnogih stranih služba, danas, kada se sve to zna, je kamo/kud bolje znati tko je tko bio tada i tko je sve Udbi dojavljivao, mo) u Minsteru - Savezna Republika Njemačka.

Pošto se cijela grupa prikupila u Saveznoj Republici Njemačkoj, prebačena je u jedno mjesto blizu Štuttgarta, gdje su u trajanju od 10 dana obučavani od posebnih instruktora u rukovođenju oružjem i eksplozivom.

Danas 1. juna o.g. prebacili su se u Milano - Italija, gdje su se smjestili u pansion "Vila Viktorija" u ulici Vitruvio br. 18. Za vrijeme od 30 dana, koliko su se zadržali u ovom pansionu, instruktori iz Štuttgarta, koji su ih dopratili, vršili su posljednje pripreme za prijelaz granice i za izvršenje zadataka u SFRJ.

Po prelasku granice uputili su se u unutrašnjost zemlje. Usput su navraćali u sela radi kupovine namirnica i lažno se predstavljali kao šumski radnici, izletnici i sl.

Prilikom hapšenja kod njih je pronađeno: 15 kilograma eksploziva, - trinitrotoluola, 100 detonatora, 100 metara štapina, 4 tranzistora, 5 pištolja marke "bareta" sa 450 metaka, 2 dvogleda, 2 kame, 3 geografske karte, 24.716 dinara, 51.350 talijanskih lira, 50 njemačkih maraka, 15 australskih funti i 3 penija.

Prilikom hapšenja navedene osobe nisu pružale nikakav otpor.

Protiv navedenih pokrenut je krivični postupak i naređen istražni zatvor.

Iz Sekretarijata za unutrašnje poslove SFRJ (Tanjug)

Beograd, 4.IX.1963.

Kraj drugog (2) pisma.

(Sve ovo čini jednu našu hrvatsku povijest. Kakova bi bila naša Hrvatska da u njoj nije bilo istaknutih Hrvata!? Bez obzira tko je upravljao/rukovodio sa ovim hrvatskim idealistima, oni za sigurno nisu znali za bilo kakovu Udbašku spletku oko njih. Zato njih treba ubrajati u **PLEJADU HRVATSKIH REVOLUCIONARACA**. Mo)

19th August 2012, 21:27

IZ TREI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (četnaesti (14) dio) (treće (3) pisma)

(Donosim ovdje iz treće omotnice/kuverte ili pisma nekoliko isječaka iz australskih novina, prevedeno na hrvatski. Neka nemaju datuma i godina iako se novina spominje. Molim cijenjene čitatelje da to uzmu u obzir, kao i to da sve donosim u originalu, naravno gdje smatram potrebnim nadodam moje opaske, kako bi se čitatelji mogli bolje snalaziti. Davno je to bilo kada se je ovo zbivalo, a I zaboravlja se I mnoge su se važne stvari zaboravili sve. Zato je ovo važno staviti u knjigu koju se bolje čuva nego jednu novinu ili vijesti preko TV ili radio prijenosa. Ova hrvatska devetorka iz Australije je ovo činila: **RADI HRVATSKE, ZBOG HRVATSKE I IZ VELIKE LJUBAVI ZA HRVATSKU!** mo, Otporaš.)

"The Sun", Melbourne. (ime novine, mo)

HRVATI OVDJE ZNALI SU ZA UHIĆENJE JEDAN MJESAEC PRIJE

Vođe je rekao (ja bih to protumačio u množini: "da su vodje rekli", mo) da su Hrvati u Melbourne-u znali četiri tjedna ranije, da su devetorica mladih Hrvata uhićeni u Jugoslaviji, kao teroristi.

Tvrđnja je izjavljena sinoć po g. I. Kokiću, predsjedniku Australsko Hrvatskog Društva u Melbourne-u. On je rekao, da su vijesti došle u jednom pismu ljudi iz jednog jugoslavenskog sela, gdje su dvojica od tih ljudi bili sakriveni - jedan od njih, Stanko Ždrilić, je iz Melbourne-a. Ždrilić i taj drugi australski Hrvat su tražili pokriće i cipele. Oni su ostavili to mjesto dva dana poslije i bili su skoro odmah uhvaćeni sa drugom sedmoricom, koji su bili u različitim selima. G. Kokić je rekao, da je njegovo društvo prvi put čulo za Revolucionarno Bratstvo o prošlom Božiću, ali nije znao, da su ova devetorica članovi dok nije došlo pismo.

VRLO NERAZBORITI

"Bratstvo" je jedna vrlo nerazborita organizacija, napravljena od uglavnom par mladih i tvrdoglavih, kojih je samo par. " - rekao je Kokić. "Oni nemaju izgleda za uspjeh. Uzmimo na primjer mađjarsku revoluciju od 1956, koja je bila puno bolje organizirana i vođena, a pogledajte šta se je dogodilo."

G. Kokić opovrgava, da (je, mo) internacionalni HOP, u kojem je on zastupnik, profašistički i da je u bilo kojoj vezi sa "Bratstvom".

(U strahu su velike oči, kaže hrvatska poslovice. Nikada neću zaboraviti slučaja Mire Barešića, Brajkovića i drugih kada su 1971. kao članovi HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, HNO, u Stockholm-u, Švedska, na opravdan način, u samoobrani, usmrtili jugoslavenskog ambasadora Rolovića ...Tada su se mnogi politički Hrvati ograđivali od HNO, što automatski znači da su se ograđivali i od Mire barešića, mo).

On je rekao, da je cilj Pokreta, (HOP-a, mo) dobiti pomoć od zapadnih sila, kao Australije, da predstave hrvatsku borbu za nezavisnost kod Ujedinjenih Naroda. "Ako postoji mogućnost za

revoluciju, mi ćemo je prihvatiti, ali poslati devetero djece je preglupo", - nadodao je Kokić.

G. Kokić je rekao, da su navodi netočni, da ministar unutrašnjih poslova u hrvatskoj ratnoj kolaboracionoj vladi, živi u Geelongu pod krivim imenom. U stvari, Jugoslavija je pokušala s neuspjehom 1959., da se izruči čovjek dr. Andrija Artuković, iz Kalifornije, gdje on i sada živi.

VLADINA IZTRAGA (Pisanje riječi IZTRAGA nam daje naslutiti da je to rječnik generala Drinjanina, te mogućnosti da je on ovo prevodio. mo)

Odjel za emigrante i časnici istražuju, da li HOP i pojedinci bijahu izobražavani (**trenirani, obučavani, mo**) kao gerilci ovdje. Ministar za emigraciju g. Downer dao je nalog za istragu. Istraga je napravljena žurno, jer je potvrđeno, da je dvjesto ljudi bilo izobražavano (**trenirano, mo**) u jednom tajnom logoru pokraj Wodonge. U sadašnjim istraživanjima se potvrđuje obavijesti o gerilskoj izobrazbi. Očekuje se, da će vođe organizacije biti opomenuti. Ali ako hrvatske vođe su postali naturalizirani Australci, ne može se napraviti taj postupak protiv njih.

Vođa federalne opozicije g. Calwell, rekao je jučer, da vlada mora poduzeti energične mjere, ako su hrvatski nacionalisti bili vježbani kao gerilci. "Ovdje nema mjesta u ovoj državi za borce, europskih kontinentalnih ratova", - rekao je on. Po svemu izgleda, po dokazima, da je australsko tlo bilo upotrebljavano po Hrvatima za istu stvar, kao što je tlo Ujedinjenih Država bilo upotrebljavano po kubanskim emigrantima.

Teroristička veza opovrgavana po Hrvatima

"Devetorica uhvaćeni Hrvata u Jugoslaviji bili su vrlo miroljubivi", - odbornici (od hrvatskih društava kazali su jučer. Odbornici su rekli, da oni vjeruju, da su se devetorica povraćenih Hrvata u Jugoslaviju povratili radi njihovih obiteljskih interesa. "Nama nije ništa poznato o izobražavanju terorističkih grupa, o terorističkim pokretima."

Gospodin Ivica Roso, predsjednik Australsko-Hrvatskog društva u Geelongu i g. Jure Jakovljević, tajnik, kazali su, da oni osobno poznaju dvojicu od uhvaćeni ljudi: "Rade Ostojić (28) i Dražen Taphani (oko 25) su vrlo miroljubivi ljudi, kada su bili u Geelongu" - izjavili su ova dvojica. Ni jedan od njih nije posjedovao nikakve vrste oružja, dok su živjeli u Geelongu. Bilo bi preglupo, da se njih optuži kao teroriste", - kazali su hrvatski dužnosnici. U zajedničkim izjavama (**Poznato mi je to, jer sam i sam sudjelovao mnogo puta u sličnim slučajevima, da bi mi, politički i hrvatsko/nacionalno djelatni i aktivni Hrvati, sazvali sastanak za sve hrvatske postojeće organizacije u zajednici u kojoj bi živjeli, između sebe izabrali glasnogovornika ili govornike, pozvali novinare i medijske predstavnike, te tako bi imali jednu vrst **PRESS RELEASE**, kako za hrvatsko općinstvo tako i za svjetsko, mo**) dva odbornika su kazali, da 170 članova u Geelongu su ogorčeni na obavijesti, da su devet ljudi bili uhvaćeni.

Nema ništa zajedničkog sa teroristima.

Izjave govore, da nisu fašisti ili nacisti ni komunisti. "Mi nismo u nikakvoj vezi sa bilo kojom terorističkom organizacijom".

"Mi smo poštivali sami sebe, a ako bi bila potreba, u svako vrijeme uzeti oružje u obrani Australije".

"U isto vrijeme mi bi (**bili, mo**) vrlo zahvalni za danu nam pomoć u borbi za oslobođenje naše ljubljene Hrvatske ispod komunizma". (I Jugoslavije, mo)

Izjava je također opovrgla, da logorovanje u Wodongi u mjesecu siječnju je bilo dulje od 4 dana.

"Logorovanje je održano radi tjelovježbe i sastanka starih prijatelja." - nadodano je ovoj izjavi.

(Mnogo puta razne hrvatske skupine, ili u okviru crkvenih, športskih, izletničkih, lovačkih i inih raspoloženja, bi organizirali skupne izlete preko weekenda, osobito ako je prilikom duljih praznika. U ovom slučaju, jugoslavenske vlasti preko svojih konzularnih predstavništava, su koristile ovaj slučaj kako bi australskoj vladi dali do znanja da, svakog puta kada Hrvati organizirano i skupno idu na izlet, da idu na "terorističko vježbanje protiv njihove države Jugoslavije". Zato se je vođa opozicije federalne vlade g. Calwell rekao jučer u svojoj izjavi da su Hrvati koristili australsko tlo, kao Kubanci što su koristili tlo Sjedinjenih Država Amerike, mo).

"Bilo bi nepravедno da se krivi Rimokatoličku Crkvu za hrvatski terorizam", rekao je Re. J.P. Stevenson iz North Balwyn-a, od anglikanske crkve.

"Nije za nas da osuđujemo one vrijednosti, za koje je ove značajne ljude religija bila tradicionalna obrana protiv lopovštine i silovanja" - rekao je on.

Otporaš 20th August 2012, 13:30

Z TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (petnaesti (15) dio) (treće (3) pismo)

"Daily Telegraph", 7. rujna 1963.

NA TERENU SA ORUŽJEM

Članovi od jedne hrvatske izletničke grupe nose puške i automatsko oružje, slijedeći TMF ljude kroz jedan teren u Wodongi u siječnju ove godine.

GOSP. KRAMER JE REKAO: "IZTRAGE NISU POTREBNE"

Ministar vojske (Mr. Kramer) je rekao jučer, da on neće istraživati tvrdnju, da su Hrvati bili izobražavani (**trenirani, mo**) s australskom građanskom vojničkom snagom.

Tvrdnje, da su Hrvati bili izobražavani sa pripadnicima TMF u siječnju o.g. u Wodongi.

G. Kramer je rekao, da je cijela stvar bila razjašnjena u Parlamentu 23. maja prošle godine. On je rekao, da je on obećao pogledat tu stvar, kada su tvrdnje bili napravljene, da nova evidencija (**dokaz, mo**) je otkrila vježbanje Hrvata sa vojničkim jedinicama Australije.

Ali on je kazao kasnije, da je nova evidencija vrlo stara, jer je to razčišćeno u Parlamentu u mjeseci maju.

Zastupnik Ormonde (laburista NSW), koji je podigao pitanje u Parlamentu u maju, rekao je jučer: Da on stoji još u uvjerenju, da su se strane trupe izobražavale u Australiji.

On je rekao, da ministar za emigraciju g. Downer je priznao, da se Jugoslaveni igraju vojnika ovdje.

"Članovi od te hrvatske grupe rastjerali su jedan službeni sastanak predstavnika jugoslavenske vlade u Paddington Sopen Hall, prije nekog vremena" - kazao je zastupnik Ormonde. "Oni su također rastrgali (porazbijali, mo) namještaj te su morali biti uhvaćeni i kasnije oglobljeni".

Zastupnik Ormonde je kazao, da on vjeruje, da samo hrvatski borci za oslobođenje (Hrvatske, mo) imaju glavni stan u Melbourne-u.

"Referente na Queen Street Woolahra je smetao, da se prava istraga krene na pravi put" - rekao je on. Većina ovih sa vojskom iz Wodonge su iz Melbourne-a.

POVIEST HRVATSKOG LOGOROVANJA Opovrgnuta

"Vojničke vježbe nisu bile pravljene u logoru HOP-a kazao je jučer Fabijan Lovković. G. Lovković, tajnik HOP-a za Australiju, je rekao, da je logorovanje u Wodongi u siječnju o.g. učinjeno samo, da se stari prijatelji sastanu.

ZAŠTITA

U Melbourne-u jučer Hugo Taiwan, koji je tvrdio, u četvrtak, da hrvatske nacionalističke grupe su održavale terorističke tečajeve u Wodongi za vrijeme od dvije godine, kaže, da traži policijsku zaštitu.

"Ja sam bio prebijen po nacionalistima (čijim i koje narodnosti, naravno da to ovaj "prebijeni" nije rekao; ali će to nadopuniti jugoslavenska antihrvatska promidžba i prstom uprijeti na Hrvate, mo) u Sydney-u u siječnju" - on je rekao.

U geelongu g. Ivan Janković, vođa od jake hrvatske kolonije od 1000 ljudi, je kazao, da dvojica od australskih Hrvata, koji su se povratili u Jugoslaviju i bili uhvaćeni, su pošli natrag iz jednog od dva razloga. On je rekao, razlozi su sljedeći: "Da vide što se događa sa njihovim obiteljima ili, da se osвете onima, koji su pobili njihove roditelje, braću, sestre i rodbinu."

Otporaš 20th August 2012, 16:57

IZ TRI (3) PISMA GENERALA DRINJANINA (šesnaesti (16) dio) (treće (3) pismo)

"The Sydney Morning Herald", 6. rujna 1963.

Među inim stvarima u listu od ovoga dana bila je i izjava Jure Vlahe, vlasnika restoranta "Drina" i predsjednika nogometnog kluba "Croatia":

G. Jure Vlaho je rekao, da on pozna Oblaka i Tolića. "Oni su mladi, možda i tvrdoglavi. Oni nisu mogli dobit svoju rodbinu i djevojke ovamo od kuće" - on je rekao. On je rekao, da su mnogo Hrvati u bojazni da govore zato, jer bi mogao biti pritisak na njihovu rodbinu u Jugoslaviji.

Možda su se zato oni povratili u domovinu, da oprobaju nešto učiniti.

Grupa mladih Hrvata iz Sydney-a kazali su jučer, da se oni boje, da će jugoslavenska vlada činiti pritisak na njih preko njihove rodbine, da se (i oni, mo) povrate u Jugoslaviju ili da se povuku iz djelovanja među hrvatskim aktivistima u Australiji.

(Ovo je velika istina. Ja sam tada živio u Parizu i preko prijateljskih veza dobio sam poruku mojih roditelja, da ako volim svoje roditelje da se okanem svake politike, jer da ih skoro svakodnevno Udba i udbaši kući dolaze smetati. Jedna poruka je glasila: Moj sinko, u srid bila dana oni sa fićom dođu k meni u polje di radim. Brez ikakva uvoda mi kažu ti ćeš družes sa nama u Mostar. Moraćemo nešto važno govoriti. Tako se je to ponavljalo puno puta, a jadona stara, (moja majka, mo) sama samceta ko udovica radi težačke poslove na njivi i u polju. Molim te sinko okani se svake politike.

Poslušaj ti svoga ćaću da se prije zore ne more svanuti. Ti znaš šta to znači. Ne zaboravi da san ja stariji Rvat od tebe, ali nemeš glavom kroz zid ..., mo)

Oni su kazali, da neki Hrvati su bili zatraženi da špijuniraju hrvatsku djelatnost u Australiji.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ZAVRŠNA RIJEČ GENERALA DRINJANINA

general Drinjanin
18.IX.1963.

Dragi moji !

Ovo šaljem Rudiju za njega, Icu i Crnog,- zatim Vladi za njega, Marijana i uže prijatelje, Tugomira za njegove uže i Dinka (**Dinko Šakić je oženio Maksa Luburića polu sestru Nadu, mo**) za prijatelje u Argentini, - kako ne bi morao pretipkavati više primjeraka.

Poslao sam Vam već dvije pošiljke i jedno pismo, s molbom da nam pomognete materijalno ako i gdje možete, radi ljudi koje moram povući iz Trsta i Austrije, prije nego padnu u čistki, do koje znam da će doći.

Jučer mi je moj veliki prijatelj iz Madrida javio vijest, koja neka ostane u najintimnijem krugu. Radi se o toj nesretnoj novoj koegzistenciji (**U ta "blažena" vremena tog vremena, svijet je bio poplavljen tom "koegzistencijom MIRA" do te mjere, da se je samo o tome govorilo i pisalo. Tko bi bio u bilo kojem slučaju protiv te "koegzistencije", bio bi suočen zakonima zemalja u kojima je živio, kao danas, na primjer, tko bi se usudio bilo šta pozitivna reći o AL Quadi ili o Osama bin Ladenu, mo**), i na pritisak predstavnika Amerike i sličnih, poduzet će INTERPOL korake protiv tajnih i glavnih ljudi kako bi onemogućili rušenje Jugoslavije. To mi je saopćeno kao ispovjedna tajna i dobro pazite da ne izađe iz intimnog kruga. Ne sumnjajte ni momenta u to.

Budući da Interpol i razne službe imaju agente svugdje moglo bi se dogoditi, da nam cinkaju i one skrivene i da ih pronađu. Bio je kod mene i otac Pio Fržop, i pričao mi je nevjerojatne stvari iz Italije i - Rima!

Imam ljude sa pasaportom i državljanstvom jedne nam vrlo, vrlo prijateljske zemlje. Dobio sam mig, da ih povučem i dovedem ovamo, dok se ne svrši fortuna (**fortuna je riječ s više značenja, a najvažnija su: nesreće, usud, udesi, nepogodno vrijeme, kob, vihor, oluja i sl., mo**), do koje će doći bezuvjetno i bez ikakve sumnje. Samo ne kako misle javnim progonima, nego će nam pohvatati i onemogućiti najopasnije ljude. Nu nas to ne smije smesti. Ovdje imamo sigurnu bazu. Ljude treba izobraziti, i tiho na mjesta postavljati i ja to činim. Ne brinite ako iziđe da se govori i o Stjepanu Kocijanu, jer je on ovdje već i dolaze i drugi. Ja Vas molim dakle najhitnije, da nas pomognete materijalno, bilo od Drina, bilo od pomoći najbližih, koji mogu, bilo od prodaje dionica, koje sam vam poslao definitivno, svejedno, pa čak ako nam posude. Prije ili poslije vratiti ću. Moram spasiti ljude i obraniti povjerenje ljudi, koji ga u nas imaju. Doći će i naše vrijeme, hrvatsko i ono Otpora, jer nismo zatajili, a praviti ćemo VELIKE DOGADJAJE I TO SKORO. Ja se u Vas uzdam, nismo se nikada ostavljali na cjedilu, nećemo ni sada. Očekujem nove vijesti iz Australije i nadamo se da Otpor neće biti zahvaćen, a javljaju se ljudi iz Bratstva i žele k nama. Ne zna se ništa za Gezu (**Geza Pasty je osnivač i prvi predsjednik Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, za kojega se tvrdi i smatra da su ga agenti Udbe kidnapirali u Nici, Francuska, 1965 god., mo**). Prijatelju daju znati da je Kučar

(Zvonimir Kučar, Istranin, partizanski kapetan prve klase, došao u nemilost sa svojimima 1953., emigrirao preko Italije u Francusku. Ja sam ga upoznao u Parizu. Bili smo prijatelji iako je on bio član Draganovićevog i Mirošlava Varoša "Hrvatskog Demokratskog Odbora". Zvonimi Kučar je kidnapiran u Parizu, ponedjeljak 21 siječnja 1963. god., kako su francuske novine izjavljivale. Kasnije se je nagađalo šta bi moglo biti sa istim, mo)

zaista u zatvoru. Očekujem od Vas vijesti., odani Vam vaš Maks.

(Kraj ovih pisama kojih sam sadržaj iznio u ovih 16 nastavaka. Otporaš.)

11-07-2015 19:12#530

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"NAŠ STAV JE JASAN, RUŠITI SVAKU JUGOSLAVIJU", kaže Maks Luburić

General Luburić: Zauzimanje stava

(Piše Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN u "OBRABI" br.98-99. 1968. godine povodom upada jedinica Varšavskog Pakta u tadašnju postojanju komunističku državu Čehoslovačku. Treba ovaj vizionarski opis hrvatskog generala Maksa Luburića pomno pročitati, i tek tada ćete shvatiti zašto su se Češka i Slovačka razišle **MIRNIM** putem 1990. godine, bez ijednog ispaljenog metka jednih protiv drugih. Odgovor je vrlo jednostavan i logičan. Kod njih nije bilo Srba i Jugoslavena koji su bili zadojeni **MRŽNJOM** protiv Hrvata i Samostalne Države Hrvatske. Mo. Otporaš.)

"Tenkovska demokracija" koju su Rusi primijenili u Čehoslovačkoj nije drugo doli komunističke interpretacije i primjena glasovite definicije njemačkog vojnog teoretičara i filozofa ratnog umijeća Karl von Clausevitz: "**Rat je nastavak politike drugim sredstvima.** "

"Pakt sa vragom" za vrijeme Drugog svjetskog rata ne samo da je spasio komunizam od uništenja i nosioca ideje o svjetskoj revoluciji, Rusiju, nego je doveo i do Yalte, Teherana i Potsdana.

"Fifty-fifty" ili "pola meni-pola tebi" doveo je čitavi niz zemalja u ovisnost od Rusije i tako, od komunizma. Kada su radnici u Istočnom Berlinu i drugim industrijskim dijelovima komunističkog dijela Njemačke izašli na ulice sa idejama koje nisu bile u skladu sa komunističkom politikom, dočekali su ih ruski tenkovi. Nekada je i danas poslušni poljski šef Gomulka pokušao misliti svojom glavom, pa su ga, rekli bi „urazumili“. Temperamentni Mađari 1956. dočekali su da vide obješenog šefa nacional-komunista Imre Nadya. U Tita i Jugoslaviju nisu dirali jer je tamo bio uglavljen **"fifty-fifty"**.

Bismark je je već davno rekao da čija bude Češka, da je njegova srednja Europa. To znaju i Rusi. Zato kada je Dubček htio dobiti ekonomsku i tehnološku pomoć od mrskih kapitalista zapada da spasi češku industriju i osvoji tržišta, tenkovi su sproveli tajne klauzule Ugovora u Yalti, t j. nastavile istu politiku ali „drugim sredstvima“.

Ruski radio je najbolje rekao o čemu se radi: "Čehoslovačka nema geopolitičkih razloga za svoj opstanak. " Prema tome može postojati samo kao privjesak Rusije, dok joj je potpuno svejedno što će tko misliti o ideologiji, socijalizmu i komunizmu.

Nakon kratke slave pobjednika 1945. nastao je mamurluk na zapadu. Tada su stvoreni "OTAN" i "NATO" , (Te dvije riječe označuju isto. Prva "**OTAN**" je prevedena na francuski a znači: "**O**"rganisation du "**T**"raite de "**A**"tlantic "**N**"ord, a druga "NATO" je pisana na Engleskom: "**N**"orth "**A**"tlanitic "**T**"reaty "**O**"rganization,, mo. Otopraš.) a Rusija je uzvratila sa "Varšavskim paktom". Ne, nisu te organizacije stvorene da se vodi rat između istoka i zapada, između komunista i kapitalista, između Rusije i Amerike. Stvoreni su zato da NE DOĐE do rata, nego da se nastavi "drugim sredstvima".

Ta "druga sredstva" su: hladni ili psihološki rat, propaganda, gerila, infiltracija, subverzija, mali ili lokalni ratovi. U tu vrstu rata treba ubrojiti ne samo „tenkovsku demokraciju“ u Češkoj, nego i sve druge posljedice, pa tako i gomilanje stotinjak divizija Rusije i snaga Varšavskog pakta na granicama Rumunjske i Jugoslavije.

Tito zna što to znači. Kada je Ana Pauker, najbjesnija "rumunjska staljinistica" bila na vlasti, znala je dobiti histerične napade slične "partizanskoj bolesti" naših grmečkih i kozaračkih partizana. I kao vrhunac histeričnog drečanja bila je tvrdnja da Tito nije Tito, da nije Josip Broz , nego kao i ona, ukrajinski židov. Nama je to svejedno, - ali nije Brežnjev, Kosiginu, Podgorniju, i družini. Nisu ni oni ni Tito zaboravili 1948. – 1950. i kada se "ljube kroz kamiš" i kad paradiraju i govore o "svjetskoj revoluciji" i posebnom "socijalizmu svake zemlje" ili kad imitiraju Anu Pauker, ne zaboravljaju 1948.god.Tito je sa Dimitrovom htio napraviti "Balkansku Federaciju", (**Kao što smo danas, 11 srpnja 2015. godine mogli pročitati na portalu Kamenjar. com kako su u Srebrenici uciviljeno Hodočasnici poZDravili predsjednicu Hrvatske Države LIEPU PLAVKU Kolindu Grabar Kitarović sa: Dobro nam došla kraljice Balkana, umjesto da su ju poZDravili sa: Dobro nam došla kraljice Europe. To bi kamo kud bolje i originalno zvučalo. Mo. Otporaš.)** zato da bude sigurniji od "svojih". Zna on da revolucija ždere svoju djecu, a ona komunistička posebno. Neka svjedoci budu svi učenici, suradnici i sljedbenici Lenjina, koji su svi završili u kloakama revolucije, (**Kloaka znači (1) kanal za odvođenje nečistoće, (2) nečisnica isl., (3) sabiralište svake moguće prljavštine koja zaudara, nemorala isl., Bratoljub Klaić, Zagreb 1962., mo.**) Rječnik Stranih Riječi kao i sam legendarni Dimitrov, koji je otišao u Moskvu živ i zdrav, a vratio se u mrtvačkom sanduku sa počasnom stražom.

Zato Tito i njegovi dijalektičari, partijski službenici, profesionalni revolucionari, govore o novom svjetskom ratu ako Rusi dirnu u Tita i Jugoslaviju. Posebne radiopostaje na makedonskoj granici pripremaju Makedonce i Albance na rušenje Jugoslavije. Hrvati i Slovenci nastoje stvoriti "omladinske brigade" i "radničke zaštite". Nastoje doći do oružja i poluvojničkih formacija iz domaćeg stanovništva. Trude se da dobiju pregled nad Udbom i milicijom. Narod kupuje oružje za bilo koju cijenu i skriva ga, jer zna da će trebati.

Tito se igra modernog Kutuzova i govori o masovnim pokretima od federacije do općine. General Kutuzov je žario i palio svoju zemlju i povlačio se pred Napoleonom da bi ga navukao u šume i bezpregledne snježne blatne ravnice. Ali Kutuzov je mogao računati sa ruskom dušom, koja je bila puna vjere i domovine. Tito može donijeti tehniku razornog obrambenog rata, ali hrvatski i drugi narodi nisu zaboravili partizansko divljanje 1941. – 1945. i nisu zaboravili Stepinca i 500 pobijenih svećenika, nisu zaboravili Bleiburg i pola milijuna palih Hrvata za domovinu.

Na nama je da zauzmemo stav i mi to kao odgovorni vojnici i činimo : poručujemo Hrvatima i građanima Hrvatske da uzimaju oružje i čuvaju živote i imetak; pozivamo sve stanovnike Hrvatske, Hrvate i hrvatske Srbe, pozivamo sve vojnike, milicionere, pripadnike sigurnosnih organa, časnike i dočasnike (oficire i podoficire) – da ne padaju u kolektivnu histeriju, nego trijezno i na bilo koji način uzimaju u svoje ruke vlast i oružje.

Mi ne možemo znati što misle Amerika i Rusija, niti što će misliti sutra, ako se pokrene crveni kolos KINA sa 800 milijuna duša. Najvjerojatnije jest, da će se nagoditi gdje bude trebalo, a rešpetirati ono, gdje su se prije nagodili. Na nama je da svaku zgodu u domovini i inozemstvu iskoristimo i da velike i male uvjerimo u pravednost hrvatskih zahtjeva za slobodom, a da skupljamo znanje i oružje, te svoje zahtjeve u danom času potpomognemo oružjem, kako bi komunisti i ne komunisti, katolici, muslimani i pravoslavci, Hrvati i ne-Hrvati našli mjesta u Hrvatskoj Državi za jedan bolji i vrjedniji život od onoga što obećava Tito kao amanet naslijeđen od Boška Jeftića nad odrom Ace
Posljednjega: **"ČUVAJTE MI JUGOSLAVIJU !"**

Naš je stav jasan: "RUŠITE SVAKU JUGOSLAVIJU !"

Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Amerikancima, sa komunistima, ne-komunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga za opstajanje onda je to samo i jedino JUGOSLAVIJA!

Hrvatski narod stoičkim mirom sluša bujice riječi, histeriju sinova komunističke revolucije kojima je došao čas žderanja, pa svoju sudbinu žele nametnuti čitavom hrvatskom narodu. Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. **ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMIRATI ! To je naš stav.**

General Drinjanin.

13-07-2015 13:41#531

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

MAKS LUBURIĆ - NJEGOV ILI NAŠ HRVATSKI "SRBOKOMUNIZAM"
VAŽNOST JEDNOG PISMA

(Donosim ovdje jedno okružno pismo koje se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na stranici 24/25 a kojeg je general Drinjanin pisao 18 listopada 1953 god., dakle ima tome skoro 62 godine. Pismo je važno jer je pisano u doba kada su mnogi istočnoeuropski narodi bili porobljeni, tražili način ili načine kako se osloboditi jednog neprijatelja, sovjetskog komunizma, dok smo mi Hrvati bili dvojstruko porobljeni, kako bi to u svojim pismima znao general Drinjanin reći **"SRBOKOMUNIZAM"**, dakle, s jedne strane Srbi a s druge komunizam. Ovi porobljeni narodi su osnovali jednu organizaciju koja se je zvala "ANTIBOLJŠEVIČKI BLOK NARODA". Mi smo Hrvati željno htjeli biti član te organizacije, tako da se kroz nju čije i naš hrvatski glas. To sam osobno doživio u Parizu, kada su Mađari poslije mađarske revolucije iz 1956. godine bili priznati od francuskih vlasti kao porobljeni narod, i mogli nesmetano i službeno demonstrirati ulicama grada Pariza, dijeliti letke u prilog mađarskog naroda, dok mi Hrvati nismo bili priznati. Zato smo se uvijek gurali i laktali da budemo u društvu tih porobljenih naroda. O tome general ovdje piše. Ja ću nastojati ne dodavati moje opaske, ukoliko se potreba ne ukaže. Nije meni baš tako lako uskakati, ali to činim u želji i u nadi da pojasnim današnjim hrvatskim naraštajima ono što oni za sigurno ne bi bili u stanju odgonetnuti. Hvala na razumijevanju. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

Predmet: Veze sa prijateljskim narodima i Organizacijama ABN-a. (Antiboljševički Blok Naroda, mo)

OKRUŽNO PISMO SVIM POVJERENICIMA ODPORA

I. Proslava Desetoga Travnja ove godine bezuvjetno je demonstrirala našu jakost unutar hrvatskih redova i to, kao nikada do sada. Ovog časa želimo govoriti o privlačivosti nadnevka Desetog Travnja i za sve druge narode, koji su porobljeni u Jugoslaviji. I do sada su na našim proslavama prisustvovali predstavnici porobljenih naroda Jugoslavije, a posebno braća Macedonci i Bugari. Ove godine dogodilo se to u mnogo pojačanoj mjeri i svuda po svijetu. Ne samo Macedonci i Bugari, nego su braća Albanci, negdje u zatvorenim skupinama, a negdje tek po predstavnicima sudjelovali na proslavama Desetoga Travnja.

Posebno su to činili oni sa Kosova i Metohije. Na mnogobrojnim mjestima, prema stiglim izvješćima, Slovincu su veoma brojno prisustvovali našim proslavama. To nas sili na revidiranje našeg stava prema njima, jer na primjer Dr. Žebot otvoreno traži suradnju s Hrvatima. Naši najnoviji saveznici su Vojvodanski Srbi, na čelu sa Dr. Eugenom Jocićem (**dobro naš suradnik u Parizu, kojeg sam osobno poznao i bili smo dobri prijatelji, mo**). Oni otvoreno traže razpad svake Jugoslavije i tako imamo pred sobom i frontu Srbi - Srbijanci. (**nešto slično kao danas Bosanci i bošnjaci, mo**).

Našim proslavama su sudjelovali i mnogi Nijemci, tako zvani Volkedeutscheri i Madžari iz Banata i Bačke, pa iz drugih krajeva Jugoslavije. Crnogorci, pristalice pok. Dra. Sekule Drljevića, uvijek su bili naši iskreni suradnici i istomišljenici. Prema tome proslave Desetoga Travnja u godini 1953. bile su ne samo manifestacije hrvatske državnosti, nego i manifestacije svih porobljenih naroda u Jugoslaviji, koji u Desetom Travnju vide simbolički **SMRT SVAKE JUGOSLAVIJE**

Uzmimo inicijativu u svoje ruke, povežimo se gdje je to moguće s predstavnicima gornjih naroda i skupina, iskoristimo sve osobne i eventualne obiteljske veze u tu svrhu. Pozivajmo predstavnike tih naroda na svoje priredbe i posjećujmo njihove. Objasnimo im istovjetnost naše sudbine unutar granica Jugoslavije. Planirajmo stvar politički i nemojmo napadati vjerski osjećaj Macedonaca i Bugara, ili pak Vojvodjanskih Srba (**koji sebe smatraju Srbijancima a ne Srbima, mo**) i Crnogoraca, zato jer su pravoslavni. Čuvajmo naše vjerske organizacije i ostajmo vjerni našim osjećajima, ali nemojmo zamijeniti iste sa državnim interesima i borbom za oslobođenje. Kao što unutar naših redova uopće ne smije postojati pitanje vjerske u odnosu katoličanstva i muslimanstva, pa čak niti pravoslavlja, tako ne smijemo niti u našoj borbi protiv zajedničkih neprijatelja vrijeđati vjerski osjećaj naših prirodnih saveznika, jer time automatski iste guramo u naručaj srpskog pravoslavlja. Posebno pak osudimo pisanje neodgovornih hrvatskih elemenata, kao na primjer ono Kljakovićevo, koji nam savjetuje, da se sa Beogradom nagađamo na račun Bugara i Macedonaca, naših najvjernijih i najprirodnijih saveznika u rušenju svake Jugoslavije.

Osudite i pisanje one hrvatske štampe, koja hvali ovakve jugoslavenske genijalne misli Kljakovića i drugova, kojima se eto pridružio i komunist Dr. Ciliga i četnik Jugobogdan Radica, koji čitave hrvatske pokrajine poklanja nezasićenom srpskom Molohu. Okupimo oko sebe sve one, koji su protiv svake Jugoslavije i svakog komunizma, **SRBOKOMUNIZMA**. Porobljeni narodi Jugoslavije u nama gledaju snagu i svoje buduće osloboditelje i nemojmo dozvoliti, da se u nama razočaraju, jer time neutraliziramo te snage ili ih prepuštamo **srbokomunizmu**. Neka Deseti Travnja bude polazna točka za sve narode Jugoslavije u borbi za slobodu i državnost.

II. Problemi čovječanstva rješavati će se na globalnoj bazi i mi Hrvati ne možemo se izvući ispod suda, koji će odlučivati sudbinom svijetu i velikih i malih. Potrebno je stoga uskladiti naše osnovne strateške planove sa protukomunističkim križarskim pohodom slobodnog svijeta. Tome shodno moramo uskladiti i našu taktiku u odnosima, kako sa malim narodima, saveznicima unutar Jugoslavije, tako i sa velikim narodima, posebno pak sa onima, koji su kao i mi porobljeni po komunističkim snagama.

Kako u prvoj fazi naše borbe za NDH, tako i u sadašnjem našem progonstvu mogli smo računati sa simpatijama pojedinih naroda, ili pak pojedinih nacionalističkih grupa u svijetu. U prvom redu tu su braća Bugari i Slovaci, zatim Ukrajinci, Mađari, pa i sami Njemački narod. U emigraciji smo stekli druge velike prijatelje, tako na primjer Rumunje, Turkestance od porobljenih naroda, dok ovaj čas nemamo namjeru govoriti o našim vezama sa slobodnim zapadnim nacijama.

Bezuvjetno je potrebno, da sve naše skupine i organizacije u svijetu formiraju posebna mala tijela, koja će gajiti odnose sa drugim porobljenim narodima, njihovom društvima i organizacijama, grupama ili pojedincima. Po mogućnosti izabrati borce ili prijatelje, koji poznaju strane jezike ili probleme one nacije, sa kojom mislimo praviti kontakt. Objasnimo tim ljudima prošlost našeg rata i naše borbe, objasnite im naš načelni stav protiv svakog komunizma i svake Jugoslavije (**jer Jugoslavije nebi mogla opstojati ako nije komunistička i srpska. Zato general Drinjanin koristi riječ SRBOKOMUNIZAM, mo**) i vidjeti ćete, da ćemo svaki dan imati više prijatelja, što uvijek automatski znači, da smo oslabili svesrpsku frontu, a da smo dobili na ugledu među svim ljubiteljima slobode. Inteligentnim i upornim radom u svakom i najmanjem mjestu, gdje ima predstavnika porobljenih naroda Hrvatska će imati prijatelja. Led je već davno probijen i moramo ići korak naprijed.

Iskoristimo svaku priliku, sudjelujmo u priredbama svih protukomunističkih organizacija u svijetu, gajimo stečena prijateljstva i uspjeh neće izostati. Mi smo bili najfanatičniji prokomunistički borci na svijetu i svijet to mora znati. Tako ćemo mi od optuženika postati tužitelji, a naša dosljednost u borbi za državu biti će uzor svim ljubiteljima slobode.

Želimo reći par riječi o organizaciji A.B.N. (Antiboljševički Blok Naroda), koja ima svoje središte u Munchen-u. Prvi predstavnik Hrvata u toj organizaciji bio je opunomoćen od Otpora i sa potpisom generala Drinjanina. Tek kasnije manevrom Jelića mi smo pred tim forumom bili optuženi, da smo nacisti i fašisti, prema tomu da ne smijemo politički raditi, a u isto vrijeme, da je Jelić na pritisak Engleza bio primljen u organizaciju u ime Hrvatskog Narodnog Otpora (HNO). Jelić je išao tako daleko, da je osnovao tobože Hrvatski narodni odbor, sam da se može služiti inicijalima HNO, te tako iskoristio momentalno političko stanje i neupućenost zainteresiranih na vrhovima ABN-a. (**Ovo je vrlo interesantno. Sada kada za ovo znam, odmah mi dolaze na sjećanja pola stoljeća stara sustavna isticanja organizacije dra. Branka Jelića Hrvatski Narodni Odbor, (HNO) kojeg se inicijali poistovjećuju sa inicijalima HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, HNO, mo**).

Naša društva i organizacije diljem svijeta sudjeluju u radu i manifestacijama ABN-a, vjerni načelima, koja su nas vodila u borbi za Državu, a u Centralnom Komitetu ABN-a sjedi politički hoštapler Dr. Jelić, koji je Ujedinjenim narodima uputio "Memorandum" i u njemu izjednačio Ustaše, četnike i partizane. (**znamo da su se četnici i partizani borili protiv Hrvatske Države, ali nismo znali da su se i Ustaše borili protiv iste, kako ih je dr. Jelić izjednačio sa četnicima i partizanima, mo**) Senilni starac Buć (dr. Stjepan Buć koji je za Poglavnika rekao da je sve dobro napravio do Desetog Travnja. Tada se je trebao povući i prepustiti državu drugome, a da nikada nije htio reći, koji bi to drugi mogli biti. Dr. Maček, znamo da nije htio nikakve Hrvatsku Državu za koju bi se trebalo boriti i gaće krvariti. On je bio mirotvorac bez oružja u ruci. Ostaje nam sada Tito ili Draža, a i jedan i drugi znamo šta su htjeli: **Sve samo ne Hrvatsku Državu, mo**), jedini hrvatski nacista, kojem je politička ambicija pomutnila i ono malo mozga pomaže ovakvu rabotu Dr. Jelića na sramotu i štetu naše oslobodilačke borbe. Dok se Hrvatima govori o slozi, pred stranim svijetom nas se besramno optužuje.

Naši prijatelji Bugari, Slovenci, Turkestanci i drugi skočili su u našu obranu i pred vrhovnim forumom ABN-a postavljeno je pitanje predstavnitva Hrvatske. Informirajte sve područne organe ABN-a, kažite im čitavu istinu i zahtijevajte, da hrvatsku borbu predstavljaju oni, koji su se zaista borili, a ne dva samozvana politička špekulanta, koji do sada za borbu nisu žrtvovali ništa, niti će sutra biti u stanju pokrenuti i jednog čovjeka.

Madrid, dne 18 lipnja 1953.

Za Hrvatski Narodni Otpor:
general Drinjanin v.r.

15-07-2015 00:08#532

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"IZ OTPORAŠEVE TORBE" - MILE BUDAK I NJEGOVA OBITELJ

Odgovor prijatelju Tomislavu J. - Otporaševe Torbe

3/28/15

To: Tomislav J. -

Bog! dragi moj Tomislave,

Veseli me tvoje pismo preko kojega sam čuo da se kamo kud bolje osjećaš. Fala dragom Bogu da se bolje osjećaš. Da, znam da ti nije bilo lako i da si se namučio; ali nadajmo se i uzdajmo se u Velikoga Boga da je najgore iza nas i da je prošlo.

Kako ti ostala obitelj, supruga, sinovi, unuk i nevjesta?

Kod mene fala Bogu sve je zdravo i veselo; sve pod kontrolom. Čut ćemo se prije Uskrsa, ako dragi Bog dadne. Sada ti prilažem još nešto pa se čvrsto nadam da te ne umaram i da ti ne dosađujem mojim pošiljkama.

Najiskrenije svima vama i veliki poZDrav od sviju nas.

Bog! M. i Annie.

"IZ OTPORAŠEVE TORBE" - MILE BUDAK I NJEGOVA OBITELJ

Date: Fri, 27 Mar 2015 17:24:11 +0100

Subject: Re: Iz Otporaševe Torbe

From: brasinovic@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Dragi Mile,

Draga Annie,

Hvala lijepa na pošiljkama. Pročitao sam samo prvu poveznicu, vrlo zanimljivo i važno. Ponavljanje je majka znanja i podsjetnik. Kako ste vas dvoje? Ima li što novoga kod vas i oko vas? Kakovo je vrijeme u Teksasu?

2015-03-26 13:19 GMT+01:00 Annie Boban <froate@hotmail.com>:

TITO JE JEDAN OD NAJGORI MASOVNIH UBOJICA, kaže Daily News
"KAVRANOVA AKCIJA" - PIŠE DINKO ŠAKIĆ
ČASTNI SUD HRVATSKOG NARODNOG ODPORA - VERDIKT SUDA U SLUČAJU
SREĆKA ROVERA
SPLETKE OKO GENERALA DRINJANINA
O POGIBIJE GENERALA LUBURČA U CARCAGENTE, ŠPANJOLSKA

15-07-2015 12:44#533

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SAVJETI ILI ISPOVIJED MAKSA LUBURIĆA

Svi smo mi pod BOŽIJOM KAPOM, kaže Maks Luburić

(Donosim jedno pismo Maksa Luburića kojeg je pisao 48 dana prije svoje mučeničke smrti. Ovo pismo se nalazi u knjizi ["PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"](#) na stranici 1012, 1013, 1014, 1015 i 1016. Pismo je poučno i očinski pisano, puno savjeta i primjera. Vrijedno za pročitati i po mogućnosti koristiti se u životu ovim savjetima. Mo. Otporaš.)

general DRINJANI

2.III.1969.

GLAVNIM PREDSTAVNICIMA ODPORA, i NEKOLICINI HRVATSKIH SVEĆENIKA U EMIGRACIJI

Draga braćo ! Poštovana gospodo ! Dragi oci !

Kada se u ovoj zemlji gdje živim počme govoriti o odnosu između vjernika i Crkve, kao po nekom nepisanom zakonu odmah se nadoda - "Amigo Sancho, con Iglesia hemos topado". To su riječi Don Quijota svom debelom, primitivnom, ali realnom štitonoši Sanchi. Tko manje, tko više, ali zna za djelo Migela Cervantez-a, ([Miguel Saavedra de Carvantes \(1547.1616\) španjolski pisac, mo](#)), pa ga zato stavljam kao uvod ovom okružnom pismu.

Neposredni razlog za ovo pismo jest jedan skup vijesti sa raznih područja o odnosima naših predvodnika sa hrvatskim i inim svećenicima, a odluku za pisanje stvorio sam nakon odlaska jednog našeg dobrog i vjernog čovjeka, koji je jutros u 6 sati otišao od mene, nakon kratke posjete, da se vrati svojim kanalima u domovinu. I taj mi je kulturni čovjek rekao prije spomenute riječi, koje znače, da smo došli u kontakt-sukob, dodir, ili tako nešto, sa CRKVOM. ([odnosi se na gore spomenutu španjolsku izreku, mo](#))

Radi se, naravno, o događajima između mostarskog biskupa Čule i hercegovačkih fratara. O tome mi nismo pisali i mislim da nije ni DANICA, ([novina hrvatskih Franjevaca u Chicagu, mo.](#)) iako smo naravna stvar imali vijesti, kao i mnogi naši ljudi.

(Za podsjetiti danas o čemu se je uistinu radilo tada, tih godina, kada je sukob počeo 1967 god. Većina Crkava su gradili i izgradili po Hercegovini hercegovački Franjevci, pa tako i Crkvu sv.

Katarine u Grudama, blizu Imotskog ili nedaleko od Širokog Brijega. Te godine 1967. mostarski biskup Čule je postavio "popovca" za župnika u grudskoj Crkvi sv. Katarine, umjesto franjevca. Udaba, vrug ili sotona, ili svi zajedno, svejedno, su huškali narod i župljane da Crkva pripada franjevcima a ne popovima. Župljani se pobunili, silom istjerali župnika, Crkvu zaključali, dnevnu i noćnu stražu sastavili, na izmjenice župljani su Crkvu čuvali i pazili da nitko ne može u nju unići dok biskup Čule ne postavi franjevca za župnika u Crkvi sv. Katarine u Grudama, mo. Otporaš.)

Osim što smo Hrvati i katolici (tko je katolik) i što smo (tko jest) Hercegovci, radi se o tome da smo i VETERANI, kako sam u par riječi pisao našem dru. Dragutinu Kamberu, torontskom župniku. I zato što smo VETERANI na njivi rada za Hrvatsku i za Božiju Hrvatsku, znali smo da nema ništa pod Božijom kapom, pa tako niti su nešta nova ni sukobi vjernika i župnika, niti popova i fratara, niti Crkve i politike, niti Vatikana i Hrvatske. A koji smo k tome "veterani-veterani" iz Hercegovine, znamo i to, da su se fratri i mostarski biskupi i dosada "kroz kamiš ljubili". I baš zato znamo i to da je vrijeme rane liječilo, da su umirale Pape i mijenjali se Carevi, propadali režimi i države, a da su FRATRI U DOBRU I ZLU OSTAJALI SA SVOJIM NARODOM, i u njemu očuvali i vjeru i ljudstvo i hrvatstvo. Dakle - sve što nas čini onim što jesmo. Zato nismo pisali, pa ni u pismima, internos (**unutarnja stvar, mo**), jer nismo htjeli osim prljavog rublja naše politike i ljudskih mana, miješati i crkveno rublje, koje se isto ponekada pere, pa makar i ne bilo prljavo.

Ali nije tako u Domovini. Hrvati bježe u svijet i ne uvijek radi spašavanja života, radi Hrvatske, pa ni radi spašavanja od gladi svoje obitelji. Dosta ih, da ne kažem većina, ide radi "dolce vita", radi slatka života, kakvog su vidjeli u filmovima, rekli bi radi civilizacije Coca-Cole, radi darežljivih plavojki u mini suknjama, radi auta, koji idu brže od naše magaradi i cuga uskog glajza (**i radi uskog seotskog puta, mo**), radi Boga-dolara, avanture, bezmislice, radi znanosti, osobne komotnosti itd. To se na ljudima odražuje čim stignu van. Na naša napuštena ognjišta naseljavaju se Vlasi, ostavljene djevojke, žene, inovjerci i bezvjerci, i naše majke rađaju ekumensku jugoslavensku kopilad.

Pa ipak jedan dio ljudi, kao nekada u staro doba "ostatak ostataka" poveo je borbu za reorganizaciju, za vjernost ognjištima za duhovni preporod, te je čak i dobar dio hrvatske ljevice, pa i samih komunista, zahvatio taj val produhovljenja i kroatizacije. Rat biskupa Čule sa fratrima je zadao teži udarac tim ljudima, nego i Bleiburg.

To kaže moj gost, i stavljam sve retke na papir prije odmora i spavanja, nakon probdjele noći. Želim staviti na papir autentične njegove riječi.

Pitaju se ljudi; kome je bilo u interesu u OVIM PRILIKAMA, izvlačiti iz arhive sto godina stare zapise, kao da nemamo pametnijega posla. Kome? Kako ne, podgrijava se prošlost, govori se o svemu, pa i o patarenima, Mađarima, koji su tumačili volju Rima oštricama svojih mačeva, govori se o **"Bosni koja šutkom pade"**, o dolasku Turaka, koji "da su imali više smisla nego Rim", i kako ne, govori se o "jugoslavenskom klerikalizmu", o vlč. Korošcu, koji je dao ubijati hrvatske rodoljube a onda očevima naplaćivao kugle, govori se o Protokolu, kako ništa ne bi falilo o "osveti Draganovića" Rimu. Možete li se snaći u svemu tome? Ne! Ali kako se mogu snaći naši mali ljudi u Hrvatskoj, kada tisak podgrijava, širi, počam od "popularnog VUS-a do Glasa Koncila". I na kraju, prema novim vijestima, biskup Čule i fratarski provincijal nastoje naći potok i pustiti potoku krivce da se operu ...

Stavlja meni pitanje posjetnik: pa što Biskup i Provincijal nisu prije mislili na - kasniju potrebu potoka i pranja ...? Ili je problem nametnut protokolom? Što se od nas Hrvata traži? jeli to - Ekumenizam u praksi? Jeli to stvar Crkve ili politike? A NAROD ŠTA? Što ostaje od Demokracije i od Ekumenizma? Što od VJERE I CRKVE? Zar će i oni služiti SVIM TLAČITELJIMA HRVATSKE?

Tako je govorio ustaški sin, sin palog Križara, mladi intelektualac, koji je bio kundekom prebijen i

vidio svoju mrtvu majku uz humak oca, da bude spašen od susjeda, poslat u gornje krajeve i postane još vjerniji Vjernik i još vatreniji Hrvat od svog oca. Ali sa upitnicima u srcu, sumnjom u duši i prigušenom pobunom?

On je sve to, ali nije veteran, kao mi, koji stojimo na čelu Otpora i njegovih organizacija, i kao braća svećenici, fratri i "Petrovci" ili drugi redovnici u emigraciji, i koji su i sami bili kandidati smrti i na listi "ratnih zločinaca" radi Boga i Hrvatske. Mi, koji smo preživjeli Bleiburg i nadoživjeli Protokol, gdje se uz miris tamjana i diplomatske podsmjehe davala ruka ubojicama 500 hrvatskih svećenika i pola milijuna vjernika.

I sada dolazi drugi dio; problemi i emigraciji. Mi smo u OBRANI rekli sa onim austrijskim listom i nestalim Ceceljinim Glasnikom, da se u Rimu našlo riječi za atentatora i ubojicu iz Atene, ali ne za Hrvata Jelića u Beogradu ([optužen da je stavio bombu u kino 20 oktobar u Beogradu. Kasnije je za istu stvar optužen i Miljenko Hrkač od Širokog Brijega, mo](#)), kao da molba za milost za jednog katolika nije Bogu ugodna kao za jednog grčkog pravoslavca, pa makar i ne bila uslišena,

Ali zato nisu krivi ni hrvatski svećenici ni ljudi Otpora,- iako nas nitko neće osloboditi krivnje, ako u slobodnom svijetu i kao veterani Božije i Hrvatske stvari, napravimo nešto slično kao ono u Hercegovini, gdje su se odigrale nesretne bitke između popova i fratara, između župnika i vjernika, između same crkvene hijerarhije i podređenih, uz inspiraciju Vatikana i Udbe, pljesak bezvjernika i Vlaha, jer eto i mi slijedimo njihov tužni primjer obračunavanja i s noževima u crkvi i oko Crkve.

Mene toliko ne zabrinjava na pr. spor vlč. Kambera i predsjednika Otpora Ratka Gagre, kao ni stav jednog mladog i novodošlog dalmatinskog fratra u Argentini, kao ni čudnovato i nerazumljivo držanje jednog svećenika u Australiji, - nego ono što o tome misle, govore i pišu oni mali ljudi, do kojih je doprla jeka i odjeci. Jer u doba perfekcije "hladnog rata" i tehnike širenja istinitih i podvaljivanja lažnih vijesti, ljudima u emigraciji i domovini stižu stvari sa garnirungom, zapaprene, zasoljene, zabiberenem, džaba servirane i uvijek tendenciozno primjenjene.

To svi znamo. Dok sam ja skorom tri godine živio u jednom od najstrožijih klausura ([klaustar, kloštar, samostan, mo](#)), gdje su prije fratri odgajali misionere i danas služi kao seminari i za obnovu duhovnih vježba za same svećenike, dotle su "dobro upućeni" i "naši" ljudi govorili o tome, kako živim sa nekom talijanskom glumicom. Ili- iako je u mojoj kući bilo sa svakog kontinenta barem desetak ljudi, ljudi svake vrsti, pa i svećenika, intelektualaca, predvodnika, poznatih ljudi i mnogi od njih proveli ne jedan ugodan časak u društvu moje djece, neki bili po desetak dana, ipak još uvijek dobivamo upute, čak i od pametnih ljudi, da li je istina da sam ja u ludnici, da su mi djeca oduzeta, da živim sa ne znam kime, itd.

Nu što bi bilo kada bi bilo nešto istine, kao u slučajevima, koje sam spomenuo, tj. kada izadje van nešto o "svađi između Gagre (čitaj Odpor) i Kambera (čitaj Crkve)". Zatim kada se šire letci o tome u Australiji u kojima jedan svećenik i dotada veliki prijatelj Otpora (ili Udbe u njegovo ime, ili budala bez znanja) odjednom optužuje Otpor da je -neprijatelj Crkve! U isto vrijeme "prijatelji Crkve" postaju svi neprijatelji, osobni i politički, ljudi iz Otpora, pa makar bili do jučer i rogati. Odjednom se stvara Oltarsko društvo od poganskih i antiklerikalnih razbijača. Ili kada jedan novodošli fratar, nama starima, u Crkvi i novini, ponavlja optužbe Beograda, kako se to u Argentini dogodilo. Ili kada se u srbokomunističkom tisku čita, kako su "pasošari" u Njemačkoj, dobri građani Jugoslavije, morali braniti "popa i crkvu" od "ustaških terorista".

Velim načelno da nas nitko neće osloboditi krivnje, ako i sami dademo povoda stvaranju takvih vijesti ili se prenaglamo i pred fukaru iznesemo prave ili krive probleme, koje fukara nije pozvana rješavati. Demokracija, tehnološki napredak, dizanje kulturnog nivoa, pobuna duhova i Vatikanski Koncil i Ekumenski duh, onaj pravi i onaj krivi, daju sve većem broju ljudi prava, ali mu ne nameću

nikakvih dužnosti, daju mu prava izricati mišljenja, ali mu ne nameće nikakve odgovornosti. Zato sam uvijek vjerovao i vjerujem u razbor elita, koje su uvijek bile odgovorne.

Dobio sam dvadesetak pisama od poznatih i nepoznatih, potpisanih i anonimnih ljudi, koji govore o sporu oca Kambera ([Dragutin Kamber 1901-1969, bosanskohercegovački franjevac, župnik hrvatske župe u Torontu. Jutros, 11 rujna 2012. sam dobio e-mail od I.J. koji je u to doba živio u Torontu, kao što i danas živi u svezi tog spora. Neću ići u detalje. Reći ću samo toliko koliko bi se moglo razumjeti, ako je vjerovati I.J., kako je došlo do ovog spora. Citiraću samo najglavnije: Pok Gagro je bio predsjednik Otpora, i u svojim stavovima je držao da se mora krenuti u revolucionarne aktivnosti, u tome ga nije podržavao Dr. Kamber, i sa oltara je napadao one koji "huškaju" narod ...\(što bi se moglo odnositi na pok. Ratka Gagru, mo\) On je govorio \(Kamber, mo\) da bi mogao sa oltara zapaliti mase, ali kakva korist. Također je on bio protiv Maxa jer je iza sebe ostavio Jasenovac i td.. Tako kaže I.J. \(Možda je ovo dobro znati kako bi se korijeni spora mogli znati. Mo\) i Gagre, ali nadovezuju to i mnogo stvari, koje ni u kojem slučaju na njih ne spadaju, iako ne sumnjam u dobronamjernost. Ima aluzija i na "popovsko - fratarski rat u Hercegovini, pa bi jedni htjeli da otac Kamber obuče habet i stavi četiri svezana čvora, i tako uz tri klasična zavjeta stavi novi i proglasi se "ljutim Maksovcem".](#)

Drugi bi htjeli da najavi rat "svim Ustašama, svim Hercegovcima i svim fratrima" kao ono "Hrvatska Revija". Za jedne je odjednom Gagro "neprijatelj Crkve", dok su postali "Kamberovcima" ljudi, koji su do jučer palili više svijeća vragu nego Bogu. Drugi ideoliziraju Gagru, dok se on sam, uza sve mane i vrline, smatra pučaninom poput onih Grge Martića: "Ljudi griše i ispovidaju se". Nije najgore što sam ta pisma dobio ja, nego su ih dobili i drugi i sada bi htjeli "da se jednom za uvijek razčistimo".

Svaki čovjek je misterij za svakog drugog čovjeka, a ljudi koji se bave javnim poslovima su izloženi svake vrsti suda i osuda i onda kada su čisti kao ljljan, pravedni kao gospodin Bog i strpljivi kao Job ([po biblijsko priči bogati pravednik koji pobožno i strpljivo podnosi sve nevolje i nedaće, mo](#)). Osobno zazirem od svakog idealiziranja čovjeka jer grijeh nosimo u sebi i kao kršćani i katolici (tko jest) imamo ustanovu ispovjedi i pričesti, koji nam omogućuju mirniji život ...

Imao sam prilike (nažalost) u mom životu vidjeti dosta ljudi koji su umirali od rana i bili na smrt osuđeni. Vjernici su mirnije umirali, neodlučni su pred smrt tražili Misterij, a nepopravljivi bezvjerci umirali su u sred strahoviti trzaja i otimanja od vječnosti. Zato niti je Gagro svetac, niti je to, kako sam kaže, otac Kamber.

Pa ako su se sukobili po ne samo tehničkim i taktičkim pitanjima, nego i načelnim, pustimo to toj DVOJICI VETERANA, koji će to na odgovoran način riješiti. Posrednici u ovakvim slučajevima znaju nanijeti više štete nego koristi, i znaju načeti više novih problema, nego riješiti stare probleme, radi kojih je izbio spor. Kada se stvar oslobodi pasionalnih i marginalnih krpelja, ostaje razum, ostaje ljubav za našu stvar, ostaje odgovornost veterana i elite.

Osobno, kao Hrvat (ne kao fratarski učenik) rado bi u Torontu vidio u župi (ili barem pri župi) fratre iz Chicaga, i ne radi toga jer su Hercegovci, nego jer su državotvorni. Vjerujem da tako misli i Gagro, i 99% Hercegovaca, što nije mjerodavno, ali i dosta dobrih župljana zaslužnih za Hrvatsku Crkvu u Torontu, - a šta bi trebalo biti mjerodavno u bilo koje doba i danas više nego ikada. Otac Kamber je ne samo dosada javno rekao najviše pozitivnih stvari o Otporu, pa i o ovom grešniku Maksu, što je za zahvaliti, i brat Gagro je (uz grijeseenje i ispovidanje) bio jedan od zaslužnih ljudi za novu crkvu koju je digao vlč. Kamber, i ne misli ju nositi sa sobom u grob, nego ostaviti Hrvatima.

Zato ne dajte braćo, predstavnici Otpora i gg. svećenici, da se nama dogodi što i narodu u Hercegovini, jer osim Boga nitko ne može donijeti prave osude, nego ćemo svi ispasti bijedno, jadno, nikome za uzor i svakom dobrom i patećem katoliku-Hrvatu u Domovini za ne uzor. A to

nikom od nas nije cilj. Brat Gagro ima ne samo kao župljanin, nego kao i dobrotvor, koji je kao takav priznat, - ima prava, jer se to pravo dnevno ističe, i čini to u svojim člancima i propovijedima i otac Kamber. On ipak, kao župnik, pastir, borac i predvodnik ima svoja prava, koja valja rešpektirati, ako hoćemo da kao Don Quijetemora upozoriti svoga Sancho Panza:
CON IGLESIA HOMOS TOPADO, AMIGO SANCHO !

Razum, odgovornost i ljubav jedinu su sudci, a publike ima i previše.

Zato osobno se ne stavljam u ulogu sudca, ni advokata, Ako nema državnog tužitelja, nego prijatelja, vjernika Hrvata. Ako nema druge, valja se "ljubiti kroz kamiš" kao i mostarski biskup sa hercegovačkim provincijalom, ali ne dajmo fukari da sudi elitama po pitanjima duha, vjere Crkve i Hrvatske.

Meni bi bilo lakiše svakom napisati pismo osobno i nekako se u bujici riječi izvući, jer bi to bilo komotnije, ali nažalost, od djetinstva pa do danas sam bio odgojen tako da ZAUZIMA STAV! ja sam ga nastojao izraziti, a ako nisam uspio, bit će mi žao, jer me nije vodila ni džigerica, ni mali niski instikti, ni interesi. Zato šaljem ovo pismo ne zato da bacim sol u more i osolim pamet ljudima, nego da spasim dušu svoju i da kao vjernik i borac ljudski rekнем što mislim. To je bila i molba moga posjetitelja, i završavam s tim, da se ne radi o tome da kao u politici kažemo "tu se nikaj ni pripetilo". Bolje da istinu pogledamo u oči, isto kao i u politici, i da ljudski tražimo i naš međuhrvatski ekumenski duh, koji će omogućiti dijalog među elitama i bez čaršije i fukare.

Neka mi bude oprosteno ako ima neki izraz ili insinucija, koji ne bi bili u skladu sa izvršenim temama o kojima se govori. Bit će to umornost ili pospanost, ili čak i jad moj nad jadima sviju nas.

Uz sinovsku i bezuvjetnu odanost svetoj materij Crkvi, uz nepokolebivu i trajnu vjernost majci Domovini, pozdravlja Vas u poštovanju i odanosti,

general Drinjanin, slijedi podpis i podpis Štefa Crničkog.

Napomena:

Ne mogu odoliti a da Vam ne kažem naprijed da će slijedeći opisi biti generala Drinjanina odgovor na govor pukovnika HOS Tomice, Tomislava Mesića, s naslovom KRIVI SMO SVI kojeg je održao Hrvatima grada Toronta prigodom proslave dana hrvatske državnosti DESETOG TRAVMJA 1960 GODINE. General Drinjanin je odgovorio na dugo i široko s naslovom: NE - NISTE SVI KRIVI. Hvala. Otporaš.

16-07-2015 23:13#534

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKO FRANCUSKO VJENČANJE U PARIZU 1965.

<http://kamenjar.com/hrvatskofrancusk...izu-31-srpnja/>

17-07-2015 14:36#535

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PEDESETA GODIŠNJICA BRAKA MILE I ANNIE BOBAN

To: Annie Boban: 11:25 AM

HRVATSKO FRANCUSKO VJENČANJE U PARIZU

Dragi Mile i Tvoja Annie veliki pozdrav iz Domovine!

Pridružujem se čestitkama za Vašu 50 godišnjicu braka koja će za par dana biti želim Vam sretan i dug život u okrilju vaših najmilijih i najbližih. Da, dirnulo me ono opisano s oznakom "U" našeg ubijenog brata te mjesta gdje počiva a da za njegov grob njegovi najmiliji ne znaju. Svaka Ti čast da si sačuvao uspomenu na neznanog bojovnika naše vojske.

Srdačni pozdravi cijeloj obitelji!

UzaDoS

Dragutin Poturica

<http://kamenjar.com/hrvatskofrancusk...31-srpnja-1965>

HRVATSKO/FRANCUSKO VJENČANJE U PARIZU 31. SRPNJA 1965.

in: Iz Otporaševe torbe, Naši u svijetu

10 Komentara

Kuća Petra Boban Gabrić u Bobanovoj Dragi je služila "narodnim vlastima" poslije WW2 za prisilno sazivanje mještana na njihove sastanke na kojima se je ljudima "mozak prao" o njihovoj "narodnooslobodilačkoj borbi", osnivanje "radnih zadruga", određivanje besplatnih dnevnica po domaćinstvu za gradnju "Narodnih Domova", Staljinovo pripremanje "petogodišnjeg plana", sve u duhu provođenja "socijalističke komunističke revolucije" za očuvanje i učvršćivanje Jugoslavije.

Ja kao dijete ispod desetak godina sam sjedio u jednom uglu kuće između zida i štednjaka, sve slušao i promatrao ljude kako se prepiru s onima koji predstavljaju "narodnu vlast", s onima koji im tumače novo Staljinovo doba, novi početak svega, itd. itd. Tako sam ja u mojem dječaćkom razvitku počeo tražiti istinu i sam sebe čeličio da budem ono što trebam biti, a to je pošten čovjek i dobar Hrvat.

Kuća Petra Boban Gabrić u kojoj se je rodio Mile Boban uoči svetkovine Velike Gospe 14 kolovoza 1939. godine.

Kako sam rastao, jači i veći iz dana u dan, radio sam fizičke poslove s odraslima na njivi i u polju, te sam imao priliku čuti mnoge priče - od tada još živih svjedoka - iz bliže i daljnje prošlosti.

Oznaši/Udbaši su krstarili selom, hapsili i odvodili ljude u zatvor za najmanju prijavu. "Oznaških i Udbaških" doušnika je iz dana u dan bilo sve više i više, jer su ime se radna mjesta obećavala i privilegije davale. Mojeg brata Jerku (1935-) su u školi silom prisilili da se upiše u SKOJ, "Savez komunističke omladine Jugoslavije". Otac je za to saznao prije nego je brat kući došao. Otac je pitao

sina Jerku da zašto se je on upisao u tu bezvjernu komunističku organizaciju. Brat Jerko plačući je rekao da je morao, jer ga je "drug nastavnik" teglio za uši sve dok nije potpisao, našto je brat Jerko pokazao uho iza kojeg se je mogao vidjeti ožiljak nokta i krv. To je moga oca toliko razljutilo da je odmah otišao u selo Vlačiče gdje se je škola nalazila i potražio tog "druga nastavnika". Tako je to počelo u mojoj kući, s mojim ocem, mojom majkom i mojom obitelji; a ja sve gledao, vidio, pamtio i zapamtio.

Dolazi srijeda 31 svibnja 1950. godine moj otac Petar Baban, Gabrić, i ja smo zalijevali lozu na njivi zvanj Padina ispod sela Bobanove Drage. Oko 6:00 sati u večer k nama dođoše tri "milicionera" iz Stanice "Narodna Milicija" Soviči/Gorica. Oštro pitanje je bilo: Jeste li vi drug Petar Boban Gabrić. Na odgovor da jest, skočiše se na njega i sa žicom mu povezaše ruke. Nisu mu dozvolili ni da kući dođe da se presvuče, nego je tako zamazan i poderanih hlača odveden u "Narodnu Stanicu Milicije" u Soviče.

Slika Mile i Annie Robert - Prije vjenčanja

Optužen je i optužnica ga je teretila - uz ostale "netrepljivosti" (hrvatski nesnošljivosti) kako su znali reći - i za to je bio suđen što je sijao kukuruz na svojoj njivi, a ne pamuk kako su to "narodne vlasti zahtijevale". Tadašnja komunistička "narodna vlast" kukuruz su zvali BANDITOM kojeg se nije smjelo sijati da se ne bi, kako su to oni mislili i tumačili, "škripari" tj. Križari mogli hraniti. Mi djeca, jedno drugom do uha, a majka ostala trudna, ostali smo sami i obrađivali imanje onako koliko smo mogli i znali. Ja rastem i počimam prkositi i taj me prkos iz dana u dan sve više žestio, i rekao bih dovodio u nepravilike; s kim, s tim predstavnicima "narodne vlasti".

Petak, 29 lipnja 1956. godine, Petrov dan, kod nas svetkovina sv. Petra i Pavla, dernek, veselje, užitak! Moj rođak - sada pok. - Ante Grugišić, Lukić, i ja smo u derneku zapjevali gangu i pjesmu: **"MENE MOJA NAUČILA MATI, PJEVAJ SINE ŽIVJLI HRVATI"**. Čim je milicija za to čula, skočila je na nas. Nije trebalo puno ni dugo čekati, došlo je do tuče. Zahvaljujući prisebnosti ljudi koji su smirivali situaciju, sve je prošlo bez velikog incidenta. Ali sutra, subota 30 lipnja evo ih k meni gdje sam okopavao duhan. Pokazaše mi pozivnicu da moram sa njima u "Narodnu Stanicu". Ja sam im rekao da ja znam gdje je "Narodna Stanica" i da ću ja tamo doći, a da oni mene neće kroz selo 5/6 km. u žicu svezana sprovoditi. Uz malo natezanje i prepričke, pristali su. Oni svojim putem a ja mojim. Mene moj put odveo u Sloveniju, Mislinje, Slovenjgradac, Dravograd, zatim Kopar, Trst, Milano, Torino, Cuneo, talijansko francuske Alpe, Nice-a, grad u Francuskoj, da bi konačno stigao u Pariz.

Marica Boban Mile i Annie Boban

Slika Marica Boban Mile i Annie Boban

U Parizu najprije sam morao tražiti dozvolu za boravak. Francuske vlasti su davale i izdavale privremenu dozvolu za boravak svim onima koji su mogli dokazati da su bili politički i nacionalno proganjani i zlostavljani u komunističkoj Jugoslaviji. Meni to nije bilo teško dokazati, te sam dobio boravak na tri mjeseca s tim da nađem posao i stan, te da za produžetak boravka moram imati za sve to vrijeme potvrde da radim i da imam stan. Tako sam ja počeo moj život u Parizu, a prije i poslije mene mnogi drugi, kako Hrvati pa tako i ne Hrvati.

Prvu stvar koju sam uočio je bila: nepoznavanje francuskog jezika. Znao sam da ću biti "ćorav" kod mojih zdravih očiju ako ne govorim i čitam francuski. Zato sam se skoro odmah upisao na vrlo i svjetski poznatu francusku školu za učenje francuskog jezika "ALLIANCE FRANCAISE" 101 Boulevard Raspail, Paris. Iako je to preko pola stoljeća iza mene, još se uvijek - i to dobro - sjećam kako sam jedne zgrade na rijeci Marne sjedio i pisao školsku zadaću. Rijeka Marne je bila istočno izvan grada Pariza a utjecala je u rijeku Seine koja je proticala kroz grad Pariz. Mnogi su se tu kupali ili su se došli poslije posla tu odmarati. Tako sam i ja tu bio, kupao se, odmarao i usput školsku zadaću pisao. Taška je tu, knjige su tu, rječnik francusko-hrvatski "VALENTIN PUTANEC", školska knjiga Zagreb, 1957., i hrvatsko-francuski rječnik J. DAYRE - M.

DEANOVIĆ - R. MAIXNER, Zagreb 1960. Sve ovo govorim zato jer sam ovom taškom, knjigama i rječnicima na plaži bio mnogima uočljiv, posebice trima djevojčicama. Počele one mene nešto pitati a ja odgovaram hrvatski i pravim se da ne razumijem. Što one mene više pitaju, ja još više tražim riječi u rječniku i tako ja sa njima počeo komunicirati. Ubrzo ja počeo sa njima govoriti francuski, što ih je začudilo kako sam brzo naučio francuski. Tako je to počelo, a ove tri djevojčice su bili sestre, jedna od njih je moja draga 50 godina supruga Annie.

Poslije vjenčanja

Slika Poslije vjenčanja

Nikada neću zaboraviti pjesmu koju sam u mojem selu Bobanova Draga mnogo puta uz gangu pjevao: "Mala moja da si u Parizu, ti bi mi se učinila blizu". Dali je to puka slučajnost ili moja sudbina koju mi je Bog dodijelio, ne znam. Sve što znam je to da sam u ovoj mladoj francuskoj gospođici vidio jedno Božije stvorenje određeno za mene. Nisam oklijevao se potpuno zaljubiti u tu mlada francusku damu. I ona sa njezine strane je također isto osjećala te smo se dogovorili zajednički reći njezinim roditeljima našu namjeru. Oni su pristali i zaruke su bile na Majčin Dan 1965. Na taj dan zaruka sam upoznao brojnu obitelj roditelja moje zaručnice Annie. Oni su htjeli mnogo toga znati o meni pa je pitanja bilo sa svih strana, kako o meni, mojoj obitelji, zašto sam ja utekao, jednom riječju da su svi htjeli znati za koga se njihova kćer, sestra, rodica, tako mlada djevojka, udaje. Svi moji odgovori su otsjevali hrvatskim osjećajima, što je kod nazočnih značilo malo ili ništa, jer, kako sami kažu, da nikada prije nisu čuli bilo što govoriti o Hrvatskoj, nego sve o Jugoslaviji. Dr. Miljenko Dabo Peranić je bio tu uz mene kao moj određeni vjenčani kum. Nas dvojica smo uljudno, staloženo, mirno i s povijene strane objasnili povezanost između Francuske i Hrvatske u prošlosti. Tu na taj dan zaruka je i dan vjenčanja bio određen za subotu, 31 srpnja 1965.

Poslije vjenčanja, malo prije podne, na izlazu gradske vijećnice gdje se je obavilo sudbeno vjenčanje, na stepenicama smo se slikali. Marica Boban, supruga Jerke Boban, Kukića je izvadila iz svije taške hrvatsku trobojnicu, stavila preko grudi kako meni tako isto i mojoj supruzi Annie. Mnogobrojni gosti, uzvanici, slikari i znatiželjnici su slikali, dok su prolaznici zastajali i gledali jedno francusko/hrvatsko vjenčanje. Vijorile su se tu i nekoliko hrvatskih zastava što je svakako privlačilo znatiželju prolaznika. Barjak Autobus od preko 80 sjedala je čekao pred općinom. Kada smo se svi ukrcali u autobus i sjeli na svoja mjesta, trojica mojih prijatelja Hrvata koji su za to bili zaduženi otvorili su prozor i kroz isti izvjesili našu hrvatsku zastavu, naš barjak: **CRVEN BIJELE PLAVI, TO JE HRVAT PRAVI, TKO SE POD NJIM VIJE, KUKAVICA NIJE.** S istočne strane grada Pariza pa do mjesta koje je vrlo dobro poznato svjetskom atrakcijom **MONTMARTRE** gdje će biti Reception, Primanje, u još poznatijem Restaurantu za takove prigode **"LA BONNE FRANQUETTE"**, trebalo je proći kroz cijeli grad Pariz. Kada smo prolazili kroz vrlo turističko mjesto Pigalle i Moulin Rouge, tu nas je policija zaustavila i pitala za razlog zašto smo izvjesili zastavu jedne strane zemlje koju Francuska ne priznaje. Malo smo se natezali i u tim natezanjima francuskim redarstvenicima pojasnili i objasnili važnost hrvatskog svatovskog običaja sa hrvatskom zastavom. Sve su razumjeli i sve su odobrili, ali zastavu smo morali povući unutar autobusa. To nama nije bilo teško, jer smo skoro bili na samom mjestu i prilazu Restaurantu **"LA BONNE FRANQUETTE"** a hrvatska zastava je izvršila još jednom više, svoju nacionalnu dužnost u jednom svjetskom velegradu Parizu. Točno u dva sata iza pola noći, nedjelja jutro 1 kolovoza 1965. vrata restoranta **"LA BONNE FRANQUETTE"** se zatvaraju i to je bio službeni završetak Francusko Hrvatskog Vjenčanja u Parizu.

Mile Boban & Kamenjar.com

18-07-2015 03:53#536

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEKA I OVA POVIJESTNA PISAM BUDU DIO "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA"

(Ova dolje priložena pisma sam nedavno primio od vrlo državotvorne Hrvatice iz Zagreba. Pošto su pisma kao pisma vrlo zanimljiva i od velike povijestne istine i važnosti, smatram da ova pisma pripadaju pismima: **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA**. Ova Hrvatica pozorno prati moja pisanja koja joj se dopadaju, pa je sama došla na ideju da mi ovo prosljedi i da uvrstim u moja pisanja, što rado činim. Zato ih stavljam ovdje kao dio tih pisama. Otporaš.)

1. Milivoj Reizer rodom je iz Zagreba, a obiteljskim podrijetlom iz Samobora. Po struci je bio profesor, radio je u školi, no bio je i umjetnički nadaren, pa je pisao pjesme i svirao glasovir. Središte njegova života bila je njegova mlada obitelj, supruga, također profesorica, te njihova malena djevojčica. - Bio je slabog vida, nosio je naočale i tijekom rata nije mogao biti vojnim obveznikom. Godine 1944. pozvan je da kao domobran služi u časničkoj knjižnici, u Osijeku, gdje je obitelj tada živjela. - 1945., kada su u Osijek došli partizani uhićen je i zatvoren, a u lipnju je potjeran u dugu sužanjsku povorku koja je krenula prema Slavonskoj Požegi. Od tamo se, po jednom svećeniku, uspio javiti supruzi. - - - Puno godina kasnije, 1991., kada je u Hrvatsku došla demokracija, kćer je dala oglas u listu „Domobran“, tražeći kakvu obavijest o ocu, koji se nikada nije vratio kući. Doista, javili su se očevidci i supatnici iz nesretne 1945. i odveli je u Slavonsku Požegu, na negdašnju pustaru Valerovac. Ispričali su joj da je to bilo jedno od mjesta mučenja, te da su partizani tu ubijali one koji više nisu mogli hodati. A dalje nije mogao ni Milivoj Reizer ... A nisu ubijali hicima, već udarcima bata po glavi ... Jedan od očevidaca, tada petnaestogodišnji Ivan Vuković, morao je krvave leševe tovariti na svoja kola i odvoziti ih zakapati u Gornje Emovce. - - - Milivoj Reizer ubijen je 14. 6.1945., skupa s oko 220 drugih ljudi, a dan nakon što je napisao ovo pismo:

Zlatno i jedino srce moje!

Nalazim se u Požegi i još pomoću starog poznanstva strica Vladimira dobio sam izvrstan objed i ljekarije iz apoteke, opijum, jer mi krv ide neprestano. Nalazim se u bijednom stanju, mršav sam ko pas nakon 100 km general marša ali se nadam i molim se Bogu grčevito da me spasi. Sada idem u logor požeški 37 000 zarobljenika domobrana. – Zlato moje, bijem najveću bitku moga života u punom smislu riječi za Tebe, zlato moje, anđelu moj. Bog nas čuvaj!

Zlato, zlato moje! Tebe i Vericu grli, cjeliva do groba Tvoj Milivoj! Zlato ja sam jak, jer su me patnje očeličile, dnevni marš od 50 km ojačah, ja ću podnijeti sve da padnem pred Tebe na koljena jedanput i da ti uskliknem Zorica, za Tebe sam dalje živio.

Grli Tebe i Vericu Tvoj

Milivoj

xxxx

2. Gospođi Zorici Draksler uspjela je iz Maribora u Zagreb stići poruka supruga Drage Drakslera. Sam pošiljatelj nikada nije stigao svojoj kući. Obitelj ne zna kakvom je smrću i gdje svoj život završio njihov suprug i otac.

24. 5. 1945
 Draga Zorice!

Nalazim se sa Hoffmanom u logoru u Mariboru. Zdravi smo. Kada ćemo stići u Zagreb neznam. Mi sada smo zarobljenici. Sve dobro. Voli Te Tvoj
 Drago

xxxx

3. Jure Radman, bogoslov sarajevske biskupije, rodom iz Svilaja u Bosanskoj Posavini, pisao je početkom prosinca 1946., majci Mariji Radman, iz logora u Zenici. Komunističke vlasti ubile su ga nekoliko dana kasnije, 8. 12. 1946. - Majka je pismo čuvala pola stoljeća kao najveću svetinju te se od njega nije odvajala ni u teškim izbjegličkim danima, devedesetih, kada je morala napustiti Svilaj Imala ga je uz sebe i u času svoje smrt, u studenom 1995., u Slavanskom Brodu. - - U župi Svilaj bilo je 1945. godine 700 majki koje su oplakivale svoju djecu, a u cijeloj Bosanskoj Posavini bilo je tisuće majki.

Draga i mila majko!

Niti jedna dlaka s čovječe glave ne spada bez Božje volje, kaže se u Svetom pismu. Pa ni moj mladi život ovozemaljskog svijeta ne ide sigurno bez Božije volje, tj. Bog je tako htio da ja evo sada svoj život polažem na oltar domovine. Draga majko, nemoj samo kukati i jadikovati nego budi prava majka Hrvatica i katolkinja te zahvali Bogu i strpljivo podnosi tu žrtvu da si morala dati i drugog sina na oltaru vjere i domovine ... Ne zaboravi majko da ćemo se jedanput sastati gore kod našeg dragog Isusa Krista i njegove presvete majke Djevice Marije. Ja odlazim u nebo djedu, baki, ocu, bratu i ostalim nebrojenim rođacima, gdje ću skupa s njima i Vas dočekati ... Draga majko, nikoga ne krivite radi mene niti tražite osvetu, nego na koljenima molite Boga za spas naših duša i za svoju daljnju sreću kroz život ... A sada zadnji put pozdravljam i u duši cjelivam tebe slatka i mila majko, zatim svoju dragu braću i sestre: Stijepu, Božu, Matu, Seku, Anđu, Antu i Niku. Pozdravite svu familiju, svu milu i dragu rodbinu i molim da mi oprostite, a ja vama opraštam ... Primi moj zadnji pozdrav i češće me se sjeti u molitvi, ti, kao i čiča Franjo. Pozdravljam Mirka i Sofiju i cijeli Svilaj. Zamoli paroka neka za moju dušu rekne svetu misu. Ostajte s Bogom!

Jure

xxxx

4. Stjepan Štroman, rođen u Vukovini pokraj Velike Gorice, bio je mladi svećenik Zagrebačke biskupije. Zadnje dvije ratne godine služio je kao kapelan u Mariji Bistrici. Početkom svibnja 1945. krenuo je pred komunistima, progoniteljima Crkve, prema Zapadu. Iz logora u Wiktringu Englezi su ga izručili jugoslavenskim partizanima te je u jednoj od strašnih i tužnih kolona tjeran natrag u Jugoslaviju. Na Duhove 1945. gvardijan franjevačkog samostana u Krapini o. Ostijan Ostrognaj među jadnicima koji su stajali pred mjesnom školom uočio je skupinu svećenika i odveo ih u samostan da se okrijepe, a što su partizanski stražari u tom času bili dozvolili. U toj je skupini bio i Stjepan Štroman. – Svećenici su u samostanu boravili do 4. lipnja. Te je večeri u cijeloj Krapini odjednom nestalo struje, a uskoro zatim partizani su jednim starim kamionom došli pred samostan. Ukrcali su 11 svećenika i 9 bogoslova, rekli im da ih voze na saslušanje te da će poslije toga biti prebačeni u Varaždin. Taj je kamion neko vrijeme vozio cestom, no onda je naglo skrenuo izrovanim putem prema gustim Maceljskim šumama. - Svećenici su slutili svoj kraj. - Iz kamiona su počeli bacati djeliće krunica, medaljice, lančice i osobne dokumente, da označe svoj posljednji ovozemaljski put. Dvanaesti svećenik, koji je 4. lipnja bio teško bolestan i nije tada bio ukrcan u kamion, odveden je i ubijen 7. lipnja. – Stjepan Štroman javio se 3. lipnja 1945. svome stricu:

Dragi striče!

Još uvijek sam kod Ozne. Doduše, taj logor je vrlo ugodan jer smo u samostanu franjevac, služimo svete mise i ostalo svoje slobodno vršimo. Samo jedno ne znamo: kako dugo će to trajati i kakav će svršetak imati. Ta neizvjesnost me malo uznemiruje. Pozdravi sve moje kod kuće, pozdravljam Tebe i tetu,

Vaš Štefek

XXXX

5. Dragutin Đurić, rodom iz Nove Gradiške, po struci je bio sudac, no bavio se i publicistikom te glazbom. Bio je oženjen i imao je malenoga sina, Tomislava. U danima povlačenja krajem travnja 1945 nije pred partizanima i komunistima htio napustiti Zagreb i Hrvatsku. Roditeljima je 7. 5. 1945. napisao: „Ostao sam u Zagrebu, nisam imao snage otići iz domovine, pa što Bog da ...“ - U Zagrebu je stanovao kod znanaca. - - 15. svibnja prolazio je Jelačićevim trgom te susreo jednog partizanskog oficira, svog školskog kolegu iz Nove Gradiške. Partizan je bio iznenađen da ga vidi da je u Zagrebu, da nije emigrirao, te je pokazao prijateljske namjere da mu pomogne regulirati status. Poveo ga je u Petrinjsku ulicu, gdje je bilo sjedište Ozne, no isti čas čim su tamo stigli, dao ga je uhititi. - - Dragutin Đurić je iz zatvora na Savskoj cesti obitelji slao pisma, zahvaljujući jednom stražaru koji ih je nosio Dragutinovim prijateljima u susjednu ulicu, u samoj blizini zatvora, a koji su ga za to nagrađivali novcem i cigaretama. Prijatelji su pisma prosljeđivali obitelji Đurić, koja je svaki tjedan iz Nove Gradiške dolazila u Zagreb. - U Slavonskoj Požegi, gdje je Dragutin Đurić tijekom rata radio, građani su, pa i Srbi i Židovi, potpisivali veliku peticiju moleći pomilovanje. Ništa nije pomoglo. -- U rujnu 1945. Dragutin Đurić pisao je svojim:

Strepimo kada će otvoriti vrata i jednima donijeti život, drugima smrt. Gdje ste mili moji? Bože pomози u ovoj smrtnoj mucі. Ležimo bespomoćno na daskama i čekamo sudbinu. Majko Božja! - Čujemo da će patnaestorica ići na novi postupak. Bojimo se da je to strijeljanje. Pomози Bože! Nevin sam ...

... Bojim se zadnjeg časa. Ne znam kako se to vrši ...

30. listopada 1945 napisao je:

Prozvan na strijeljanje. 30. 10. 45. Bog Vas čuvao.

Drago.

XXXX

6. Seljak Ante Vranešić, iz sela Ribnika kraj Gospića, otac šestogodišnjeg Ivana, četverogodišnje Marije te tek rođene Ane, uspio je 5. lipnja 1945. iz gospićkog zatvora svojoj ženi Kati poslati ovo pismo:

Draga Kate,

Evo pišem nekoliko besida da znaš što je sa mnom. Doša je Gajo i pritužija da sam iša sa Stipanom u Počitelj i svuda i da sam čeka Stipu Martičina i bacio bombu na njega i puca i da sam sa Josom Staniščinim širio ustaške vijesti evo u toliko da znaš što me skida sa ovoga svijeta sutra idem na sud znam da sam gotov polako drugi ali da oče da odmah da ubiju jer je teško čekati 15 dana svakakvi muka. Molim te na djecu mi pazi koliko se dade da čete dosta biti da sam i ja s tobom a kamoli sama neka dušman živi naopako mu bilo znam da sam čiste duše. Teško ću Ivana pregovoriti ali što ću mu ja gdje ostaje. Pozdrav tebi Kate Ivanu Mariji mojoj Ani Kati Mariji Mari tko god pita za me

odlazim prav na onaj svit. Bog zauvik.

Ante

xxxx

7. Ante Gadžo, rođen 1919. u Ljubuškom, završio je gimnaziju na Širokom Brijegu, a tada i Višu ratarsku školu u Križevcima. Uoči rata vodio je Otkupnu duhansku stanicu u Širokom brijegu. Početkom 1941. uhitili su ga, skupa s nekoliko drugih uglednijih ljudi, Talijani, koji su tada bili zaposjeli taj dio Hercegovine. Optužili ga da je posjedovao oružje - mada su kod njega bili pronašli tek jedan zastarjeli pištolj. Ubrzo su ga i pogubili. Ante Gadžo stradao je dakle od fašista, i to zato jer su ovi na sve načine, radi svojih interesa, nastojali slabiti Hrvatsku državu. – Prije smrti napisao je ovo pismo:

Dragi moji!

Evo na čas prije nego ću poći skrušen pred Spasitelja, nevin, sjećam se i mislim mnogo na Vas, kao i sve ove dane u duhu Vas gledam i ako ne mognem drugačije pozdravljam se sa Vama i molim Vas kao dobar sin i brat da mi oprostite sve moje greške koje sam hotice ili nehotice učinio. Dragi moji roditelji, mila mama i tata, sve seke i braća, djeco i ostali, za menom nemojte biti žalosni ja idem pred lice Božje, samo pazite sebe. Nisam se nadao na ovo, ali neka se vrši Božja volja. Dragi moji molim Vas nemojte sebe patiti i mučiti mislima na mene. Molim Vas ako se mogne moje tijelo prevesti u Ljubuški da i ono bude uz Vašu blizinu, kao što će duh moj biti s Vama.

Mamu, tatu, Katicu (molim pazite je) Milu, Ljubicu, Franu, Zvonku, svu djecu, Ivu i Stipuvana i sve naše puno voli i u duhu ljubi i pozdravlja Vaš iskreni i odani, Ante

Za stvari sam molio da se pobrine fra Vojo Mikulić, koji nas je ispovjedio i pričestio. Sve voli i ljubi Ante, Jure Gadže, Ljubuški

xxxx

8. Partizani, koji su u rujnu 1943. privremeno zauzeli Senj, zatvorili su veliku skupinu rodoljuba koje su uspjeli uhvatiti. Ljude su mučili i pravili se da provode suđenja. Poznato je da su za tu patnju nevinih ljudi odgovorni partizani kotarskog i gradskog partijskog komiteta Ivica Radetić i Tome Strižić. - - U nedjelju, 26. rujna 1943., poslije blagoslova u Senjskoj katedrali, biskup Viktor Burić i veći broj vjernika uputio se u obližnju ulicu do zatvora u kojem su se nalazili njihovi sugrađani i rođaci. Na prozore s rešetkama popeli su se blijeđi ljudi, koji su već znali da će biti smaknuti. Kroz rešetke su nastojali bacati sitne predmete koje su imali sa sobom, i molili okupljene da ih predaju njihovim obiteljima. Sam biskup Burić zatvorenici je, kao jedino što je mogao, podijelio otpuštenje grijeha. - Ivica Katalinić, koji će sljedeći dan, 27. rujna 1943., biti strijeljan, tom je prilikom kroz zatvorski prozor uspio baciti komadić papira, na kojem je svojoj ženi, odnosno ocu, olovkom pisalo:

Draga Seko!

Reci majki da sam miran, izmolili smo krunicu i pokajanje, za žive i mrtve, Bogu smo se preporučili, pravedni umiremo i to nas tješi, neka majka bude mirna i neka moli Boga i ništa drugo.

Dragi tata, zadnja mi je želja da mi budeš dobar Branki i Seki. Još jednom zadnji zbogom!

Vaš Ive

xxxx

9. Ivica Sučić, rođen 1925. u Livnu, maturant Franjevačke gimnazije u Visokom te zatim tijekom rata hrvatski vojnik, „suđen“ je – naravno, za ništa - skupa s mladim sarajevskim svećenikom Ivanom Čondrićem, na smrt. Iz sarajevskog je zatvora 24. siječnja 1946., svom prijatelju Dušku Kutleši, na adresu Turbaši 38, Livno, poslao ovo pismo:

Sarajevo, 24. 1. 1946.
Dragi prijatelju Duško!

Rastali smo se davno, davno ali ne mogu Te nikada da zaboravim, a pogotovo sada, kad mislim na svoju minulu mladost, na protekle dane koji su bili sretni za nas. Sada, u ovim posljednjim časovima svog života, sjećam se Tebe i ostalih prijatelja i dobrih kolega. Jučer su nam nekolicini pročitali smrtne osude! Duško bili smo dobri prijatelji, dobre kolege, zato mi oprostite ako sam te uvrijedio. Duško ja umirem, Ti ostaješ i živim u Tebi. Primi mnogo pozdrava posljednjih od svog neumrlog Ivica Sučića.

XXXX

10. Tomislav Sertić rođen je 1902. na Udbini. Tijekom drugog svjetskog rata bio je hrvatski časnik. Predan je Englezima skupa s oko osam stotina hrvatskih vojnika i civila, u Krumpendorfu u Austriji, 18. svibnja 1945.. Mogao je pobjeći, no vjerovao je u kakvu, takvu pravdu. S većom skupinom hrvatskih časnika sproveden je do Zagreba, a onda i do Beograda. Na beogradskim ulicama hrvatski su časnici doživjeli kamenovanje, te je tom prilikom kamenjem ubijen pukovnik Ivan Niderlander. U kolovozu 1945 održano je „suđenje“, i tada su svim tim ljudima izrečene smrtne kazne. - U Beogradu, u logoru na Banjici Tomislava Sertića posjećivala je, te mu nosila hranu, sestrična Zdenka Sertić. Ona je dobivala propusnice preko svojih komunističkih umjetničkih veza, jer je već tada crtala za AFŽ te poznavala nove utjecajne ljude. Uspjela je doći do Augustinčića, do Šubašića, pa i do samog načelnika Generalštaba Arse Jovanovića. No, naravno, sve bez uspjeha. Tomislav Sertić napisao je i predao, preko zatvorske cenzure, Zdenki Sertić nekoliko pisama. - Strijeljan je 22. rujna 1945.

Draga Zdenka,

Jučer sam primio pakete što si mi ih poslala. Isto tako primio sam nekoliko poslanih riječi. Tako za čas izgubim osjećaj realnosti. Ja Ti se ne mogu, a može biti i neću moći nikada zahvaliti. Ali vjerujem da će Ti uspomena na mene biti ljepša od zahvalnosti, koju pruža proza života ... Želio bih Ti povratiti sve stvari koje si mi poslala ... Knjige bi mi prije dobro došle, ali sada je prekasno ... Pozdravi sve moje rođake i prijatelje. S lijepim mislima i srdačnim pozdravima
Tvoj Tomica

11. Mime Rosandić, rodnom iz Gospića, časnik, inženjer šumarstva, ovako je pisao svojim malenim kćerima, prije negoli je iz izbjegličkog logora u Fermu, 1948., u skupini Božidara Kavrana, krenuo u okupiranu Hrvatsku s nadom da bi mogao pomoći organizirati otpor protiv komunističke jugoslavenske vlasti. Doživio je, kao i njegovi sudrugovi, izdaju, jeziva mučenja u zatvoru na Savskoj cesti u Zagrebu, te osudu na smrt vješanjem. Mnogi od stotinjak ljudi iz ove skupine na koncu i nisu vješani ili strijeljani, već su zvjerski ubijani u ćelijama i na drugim skrivenim mjestima. Za grobove ovih junaka se ne zna:

Draga Anera, Mara i Ika, **(Mislim da je dr. Ante Čuvalo oženio kćer Mime Rosandić Ika-u. To treba provjeriti. Mo. Otporaš)**

Eto vaš ćakan ode za svojom zvizdom, a drugačije to i nije moglo biti. Nama je domovina iznad svega i tome se pokoravamo. Neka i vama, dico moja, to bude u vašem životu iznad svega, i tim putem i naši stari kročiše i mi u njima gledamo svoj uzor. Providnost nam je odredila taj komad

hrvatske zemlje da ju štitimo, da ju branimo i sačuvamo našim pokoljenjima.

Zato vaš ćakan nije mogao drugačije, a vi mu, moje drage curice, oprostite, što vas je ostavio sirotama. Uzdajte se u Boga, slušajte vašu majku i ostanite svojoj Hrvatskoj vjerne.

Vaš ćakan Mime

18-07-2015 12:47#537

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TOČNO TJEDAN DANA POSLIJE POGLAVNIKOVE SMRTI (1) dio **D O N E S E N I S U**

ZAKLJUČCI

DONESENI NA SASTANKU PREDSTAVNIKA I

DELEGATA

HRVATSKOG NARODNOG ODPORA

(Donosim u nastavcima prvo **Okružno Pismo HNO** - poslije Poglavnikove smrti - od dvanaest (12) točaka koje je vrlo malo poznato hrvatskom općinstvu. Pismo je pisano iz dana u dan točno tjedan dana poslije Poglavnikove smrti, i, dok je ovo Okružno Pismo pisano, tada se još **možda** nije znalo za Poglavnikovu "oporuku" u kojoj da je Poglavnik stavio na čelo Ustaškog Pokreta Dra. Stjepana Hefera. Ovo bi mogao biti početak nove **EPOHE** hrvatske političke emigracije u borbi za oslobođenje Hrvatske i Obnovu Hrvatske Države. Otporaš.)

Dana 4, 5, i 6 siječnja 1960. održan je niz sastanaka izaslanih i delegiranih predstavnika organizacije HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, kako iz domovine, tako i iz slobodnog svijeta. Nakon što su bile ovjerovljene punomoći izaslanika i delegata, koji predstavljaju organizacije Otpora u domovini i slobodnom svijetu, prešlo se na vijećanje, te je većinom glasova zaključeno slijedeće:

I. ODNOS POGLAVNIKA PREMA HRVATIMA.

Onoga časa, kada je umro Hrvatski Državni Poglavnik, Poglavnik Ustaškog Pokreta i Vrhovni Zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga, prestala je svaka obaveza hrvatskog naroda prema Poglavniku, jer mrtvi ljudi ne mogu iz groba voditi nikakvih organizacija, niti upravljati sudbinom svoga naroda. Takova se što nije dogodilo u povijesti svijeta. Samo je Bog vječan, a ljudi, pa čak i narodi, su prolazni i na jedan ili drugi način moraju umrijeti. Prema tome, Božijom voljom je prekinuta jednom za uvijek polemika među Hrvatima, da li je prestankom Nezavisne Države Hrvatske prestala i prisega i odanost, koja je narod vezala uz stvaraoca Hrvatske Države, ili je pak prisega obvezatna do naše ili Poglavnikove smrti. Umrlo je pola milijuna Hrvata za svoj Državu, umro je i Poglavnik. Hrvatski narod od toga časa dužan je voditi računa o svojoj sudbini, a prestaje svaka obaveza juridičke i moralne naravi u odnosu između mrtvoga Suverena i Vođe s jedne strane i sedam milijuna Hrvata s druge strane. Živimo u moderno doba, kad i afrička plemena stvaraju svoje države i žive svojim suverenim pravom, pa i Hrvatski Narod sa tisućgodišnjom kulturom i parlamentarnom tradicijom svojih Sabora, koji su postavljali i skidali careve i kraljeve (**skinut će i**

titulu "doživotnog predsjednika" izdajniku i lažovu Stjepanu Mesiću, mo. Otporaš) i šefove država, ima pravo i dužnost upravljati suvereno svojom sudbinom. Slobodni svijet će nas suditi prema našem držanju u svim poviestnim časovima.

2. HRVATSKI NAROD

Nije nikakva stoka, da ga se može "naslijediti", dobiti u nasljedstvo, te ga u ime nekih kontinuiteta, stranačkih legitimiteta, ili osobne "besmrtnosti", jednostavno i bez pitanja samog naroda bilo kome preda u nasljeđe .. Samo i jedino Hrvatski Narod u svojoj slobodnoj, demokratskoj, božijoj i nezavisnoj državi, preko svojih slobodnih i javnih izbora, može birati svoje predstavnike, i samo ovi u Hrvatskom (**Državnom, mo**) Saboru mogu govoriti u ime naroda, odlučivati njegovom sudbinom, kroititi zakone i postavljati poglavare države. Niječemo pravo bilo kome da iskorišćuje bol naroda nad gubitkom stvaraoca Države i sentimentalnost časa, da nam nametne novi "legalitet", nove vođe ili vođu, novu Vladu, ili bilo kakvu obavezu. Nikome se ne niječe pravo, da slijedi takove vođe, vlade, komitete, ali ovi nemaju pravo govoriti u ime naroda, nego u ime onih, koji su voljni slijediti ih, služeći se normama demokratskog postupka i ljudskih i božijih zakona i zasada, kao i u ostalim civiliziranom svijetu. I kao što jedni imaju pravo, da slijede te vođe, vlade i šefove, drugi imaju pravo, da ih ne priznaju, i mi to javno i bez rezerve činimo. Na to nam daje pravo naša prošlost, naše patnje u borbi za svoju državu i svi ljudski i božiji zakoni, pa i onda, kad bi većina naroda usvojila bilo kakvo nasljeđe, u što sumnjamo i sumnjat ćemo tako dugo, dok se to ne dokaže. U Engleskoj državi daju novčanu pomoć i službeni značaj opoziciji i zakoni svih civiliziranih država štite slobodu gradjana, da ovi izraze svoje mišljenje.

Nastavlja se.

18-07-2015 18:12#538

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TOČNO TJEDAN DANA POSLIJE POGLAVNIKOVE SMRTI (2) dio **D O N E S E N I S U**

3. ZAHVALNOST NARODA PREMA POGLAVNIKU

Povijesna veličina Poglavnika kao stvaraoca Nezavisne Države Hrvatske, koji nas je naučio boriti se zubima i noktima za svoju slobodu, ne smije biti monopolistički iskorištavana od političkih grupa ili grupe, jer ako je Poglavnik bio Državni Suveren, kako mi vjerujemo i ispovijedamo, bio je cijelom narodu, pa i svojim vlastitim neprijateljima. Ali u času smrti nitko ne smije biti neprijatelj, i mrtvi ljudi moraju biti pušteni na miru, dok je vrlina velikih ljudi oprostiti, da bude oprošten za nepravde i pogreške, koje u dugotrajnoj i teškoj borbi za slobodu prema ljudskim zakonima morao počinuti.

NA GROBU POGLAVNIKA Hrvati si moraju dati ruku pomirnicu, ([kliknite na: "USTAŠKI MIR NA GROBU POGLAVNIKA"](#), *Drina br. 2/3 1962., mo. Otporaš.*) kako bi se zaboravile i velikodušno i obostrano oprostile sve nedaće, razlike i nesuglasice, prouzrokovane pogledima na osobu Poglavnika. To je u skladu ne samo sa potrebama u ovim teškim časovima za napaćeni narod, nego je i u skladu sa vjerskim osjećajima hrvatskog naroda bilo koje vjere bio. Poglavnik je pripadao svom narodu, i kao takav mora ući u **POVIEST** uz bok Domagoja, Svačića, Tomislava i Gubeca, Zrinjskih i Starčevića, Kvaternika i Gradašćevića i onih hrvatskih velemoža u prošlosti, koji

su živjeli i umirali za hrvatski narod, a ne za jedenu grupu, stranku ili pokret, pa makar kakvih zasluga ovi imali.

Prisvajati Poglavnika, živa ili mrtva, za jednu stranku, pokret ili organizaciju, ili čak grupu, značili bi nijekati Mu nacionalnu i narodnu veličinu i degradirati Ga, mrtva, na stepen običnog političara, kakove narod brzo zaboravlja. Neka dobro promisle oni, koji iz bilo kojih razloga budu i nadalje pašovali hrvatskim obzorjem i poslije smrti Poglavnika, kako su to činili sa Poglavnikom, dok je bio u životu, mistificirajući narod i emigraciju sa činjenicama, koje nisu u skladu sa istinom (**Za sigurno general ovdje misli na imenovanje Viteza generala Rafajela, Ranka Boban za Ministra Vojske i Hrvatski Oružanih Snaga; vidi DRINA, be. 1, godina prva, 1951., strana prva, a poznato je bilo, osobito generalu Luburiću da je general Boban poginuo 1946 godine negdje oko Papuka.Mo. Otporaš.)** i potrebama naroda u borbi za svoju slobodu. Zahvalnost naroda prema Poglavniku, mrtvom Suverenu i Vodji, prema Vrhovnom Zapovjedniku slavnih oružanih snaga, mora biti beskrajna i zato Poglavnik DR. ANTE PAVELIĆ, pripada SVOM NARODU I POVIESTI.

4. Iako je bolno o tome govoriti, moramo istaknuti činjenicu, da čak niti obitelj i uži krug Poglavnika nema pravo iskorištavati političku baštinu mrtva Suverena, jer Poglavnik je djelovao u ime Naroda, za narod, i odlučivalo se i te kako o sudbini naroda. S Poglavnikom u grob otišlo je i pola milijuna Hrvata i 200.000 pripadnika USTAŠKOG POKRETA I HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, pa i ovi imaju prava tražiti da u miru i u grobu počivaju sa svojim Vođom, koji ih je u toj borbi vodio. Prema tome s bolom u duši se konstatira činjenica, da je hrvatskom uzornom svećeniku, vlč Eugenu Beluhanu, (Eugen Beluhan Kostelić napisao knjigu "STEPINAC GOVORI" koju je tiskao "DRINAPRESS", Valencija 1967, Mo. Otporaš.) po Vatikanu imenovanom hrvatskom svećeniku za sve izbjeglice Hrvate u Španjolskoj, zabranjeno sudjelovati na sprovodu svojem Državnom Poglavaru, kada je ovaj imao pravo i dužnost na vječni počinak otpratiti hrvatskog izbjeglicu katolika Antu Pavelića. I zabranjeno mu je u ime obitelji.

Pa ako je bivši vojnički kapelan vlč. Eugen Beluhan služio svoju zemlju pod vodstvom Poglavara, tada isti, pripada i vlč. Beluhanu, kao i svakom Hrvatu dobre volje. na grobu nema neprijatelj, niti političkih protivnika, i u civiliziranom svijetu je običaj, da se na grobu oprašta. tako i slično se postupalo i prema delegatu Otpora iz Kanade, Vladi Šimunci, koji je stigao sa drugog kraja svijeta, da u ime svoje i svojih drugova oda počast mrtvom Suverenu i Vođi, kojega je slijedio jedan čitav život s puškom u ruci, pa Ga je slijedio u tuđini, ispovijedao odanost prisegi, i žrtvovao cijelu svoju ušteđevinu, svoju i svojih drugova, da stavi vijenac na grob mrtva Suverena i Vođe. Nikada se nije smjelo dogoditi da se u ime obitelji Poglavnika zabrani pristup na grob onima, koji su Ga slijedili u životu ne kao člana i glavu obitelji, nego kao narodnog Suverena, ustaškog vođu i vojničkog zapovjednika. (Ovde general ne govori da je i njemu bilo zabranjeno biti na sprovodu kao svojem vođi Poglavniku, pred kojim je on osobno na Jakna Puzsty položio Ustašku Prisegu. Ali se u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" svakako može naći pismo u kojem general piše svojim suradnicima da mu je poručila obitelj Poglavnika da, ako se Luburić pojavi, bit će krvi. To je više nego žalostno za nas Hrvate, ali je bilo veselo za Udbaškog piskarala Đorđe Ličina koji je napisao u svojim feljtonim, za časopis "Danas", gdje je ovaj piskaralo imao pristup pisati, kako se je on volio izražavati: "**...protiv ekstremne fašističke emigracije...**" Donosim ovdje jedan dio koji se upravo odnosi u ovom pravcu nesnošljivosti Poglavnikove obitelji s drugim Hrvatima. Na stranici 74 časopisa "Dana" tog zadnje feljtona br. 4 Đorđe Ličina piše između ostaloga:

"...Potkraj 1957. na adresu Izabele Hernaiz Santisteban-Luburić stiglo je neobično pismo. Pisao ga je navodno netko iz najužeg kruga Pavelićevih prijatelja. neki čak sumnjaju u Pavelićevu ženu maru. U pismu mladoj kontesi stajalo je, uz ostalo, da su ruke Vjekoslava Luburića, njezina supruga krvave ..."

Poglavnik nije u životu djelovao kao glava svoje obitelji, nego kao narodni prvak, pa i u času smrti posebno ako želimo da Ga se i mrtva slijedi, pripada svom narodu, pa i onim hrvatskim

izbjeglicama, koji su i te kako u životu žrtvovali, slijedeći narodnog prvaka, Poglavnika.

Nastavlja se.

19-07-2015 18:44#539

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TOČNO TJEDAN DANA POSLIJE POGLAVNIKOVE SMRTI (3) dio **D O N E S E N I S U**

5. USTAŠKI MIR NA GROBU POGLAVNIKA

Nekoliko dana prije smrti Poglavnika razaslali smo okružnicu (Ova okružnica je vrlo važan. Ja ju nemam. Za popuniti prazninu u ovim "**svadama**" između Poglavnika dra. Ante Pavelića i Vjekosava Maksa Luburića, generala Drinjanina, bilo bi vrlo poželjno da ju se pronađe i stavi na internet i na raspolaganje svim Hrvatima koje povijest zanima. Bio bih neizmjerljivo zahvalan onima koji ju pronađu i prosljede dalje. Otporaš.) organizacijama Hrvatskog Narodnog Otpora, kao i nekim pojedincima, gdje smo molili da se na grobu Poglavnika, simbolički, stvori hrvatski mir, a prije svega **USTAŠKI MIR**, kao zalog budućeg jedinstva akcija Hrvata u borbi protiv neprijatelja. Ali onaj isti duh, koji je u svoje vrijeme prevladao i prouzrokovao beskrajnu štetu hrvatskoj oslobodilačkoj borbi, prevladao je u času smrti Poglavnika, radi čega s bolom u duši protestiramo i izjavljujemo se spremni štititi naše pravo borbe za slobodu, koje nam nitko ne može nijekati. Čitav niz čeličnih i u borbi isprobanih boraca jednostavno je isključen iz redova pokreta, vojske ili čak naroda, jer su počinili "svetogrdje" sa svojim konstruktivnim i opravdanim kritikama politike, koja nas je dovela u stanje u kojem se nalazimo. Mnogi su od nas šutjeli godinama na sve nepravde, klevete, uvrijede i optužbe, koje su mnogom od nas mogle teško škoditi čak i život ugroziti.

Izjavljujemo radi nas i radi borbe, da je naša obveza smrću Poglavnika prestala, (**Kamo sreća da su i drugi istaknuti Hrvati tadašnje hrvatske političke emigracije imali Luburićevu odvažnost i sami sebi rekli da je došlo vrijeme poslije Poglavnikove smrti da se ide, korak uz korak, s vremenom, a ne zanositi se slavom prošlosti i stupkati uvijek po istom mjestu. Da se je tada pošlo novim putem, mnoge bi hrvatske političke stvari u emigracije drugačije bile i izgledale, a naša stara hrvatska glupost bi iščezla i mnoge svađe bi se izbjegle. Ja sam jučer (18 srpnja 2015. godine) dobio e-mail pismo od jednog - iz Domovine - koji redovito prati moje pisanje i iznosnje Maksovih pisama, da sam izdao Maksove ideje, jer pišem "**OTPOR**" a ne originalno "**ODPOR**". Nisam mu odgovorio niti misli, jer, ja nisam doktor da gluposti liječim. Jezik se po potrebi vremena mijenja. Prije se je govorilo: "Pasoš", onda "Putnica", sada "Putovnica". Poglavnik je 1956. godine promijenio Ustaški Pokret u "Hrvatski Oslobodilački Pokret", a danas bi za sigurno stavio "**OSLOBODITELJSKI**" umjesto "**OSLOBODILAČKI**". Netko će se možda sada pitati: da zašto sada o tome govorim? Govorim to zato da naglasim da još ta vražija GLUPOST vlada među nekim Hrvatima koji od pusta lišća ne vide granje. Mo. Otporaš.) te da ćemo u buduću ustaškom hrabrošću braniti svoje pravo, svoju čast, obraz i dostojanstvo. I izjavljujemo se spremnima žrtvovati i svoj život, ako treba, u obrani te časti, pa radilo se makar samo i o jednom čarkaru. Nikada više se ne smije dogoditi, da se nekoga okleveta, a onda pređe preko toga "jer je to određeno". Ne bojimo se onih glupih prijetnja koje smo dobivali (i anonimni pisama o kojima je pisao udbaški piskaralo Đorđe Ličina. Vidi prošli drugi (2) dio. Mo.) i dobivamo, jer smo dokazali u borbi sa neprijateljima hrvatskog naroda, mnogi**

od nas kroz čitav svoj život, dok ogromna većina onih, koji u ime svoje organizacije, ili Poglavnika izrekoše teške klevete, "nisu borbom dokazali svoje viteštvo, nisu bili kadri pred nepristranim i objektivnim sudom svoje klevete dokazati, nego su otklonili takove čine "jer im je to ispod časti". (Ovdje se radi o ČASNOM SUDU HRVATSKOG NARODNOG ODPORA koji se je održao u Valenciji u slobodnju 1956. godine; kada se nije htjela pojaviti suprotna strana, a strana je bila "Poglavnikova okolina". Mo. Otporaš.) Odbijamo takova kanibalska suđenja, i branit ćemo se protiv njih i neka znaju, da smo šutjeli (Od 1956. pa do Poglavnikove smrti i pisanja ove okružnice general se je bio povukao, i za to vrijeme od četiri godine ni na pisma nije odgovarao, kako je kasnije pisao u svojim pismima. Mo.) iz pijeteta prema Poglavniku, koji je već odavna bio na laganom, ali sigurnom putu ka grobu, osobno, fizički i politički.

Pa ako treba, neka se zna, da smo voljni boriti se: na legalnu zakonsku i opravdanu optužbu branit ćemo se, a ako nas se prisili, da na silu odgovaramo silom, neće na nama biti krivnja. (Gledajući i promatrajući to danas, iz današnjeg ugla, napetost je bila velika. Mo.) Dostojanstvo čovjeka i u domovini i emigraciji stavljeno je na kušnju nepravdama koje su nam davno nametnute silom prilika, pa zato odbijamo pokušaj da se i nad ostacima ostataka stvaraoca i branioca Države Hrvatske izriču osude, koje diraju u dostojanstvo, čast i obraz, sve što ljudski život ljudskim čini. Nećemo ustaknuti pred nikakvom nepravdom, pa bilo tko ju počinio i bilo prema kome bude počinjena. Samo se jednom živi i samo jednom mrije, pa smo mi, stari borci i hrvatska mladost, koja je pali stijeg prihvatila, voljni taj život dati za slobodu svog naroda. Potpuno je svejedno da li će nas nepravda svijeta pribiti na križ u ime osvete za neprijateljstvo od jučer, dali ćemo pasti od četnika ili komunista, ili će nas braća-nebraća ubiti negdje u tuđini, jer nismo voljni sagnuti šiju pred nepravdama. Život je dokazao, i to je opipljivo, da se je hrvatska politika zadnjih godina vodila samovoljno, pogrješno i da se nijekalo mnogima pravo na obranu svoje časti. Tražimo, stoga, reviziju svih osuda, isključenja, bačenih anatema, (prokletstava, izopćenja, itd. mo) kako bi se uspostavio ustaški i hrvatski mir, pa kako bi uskladili našu borbu s realnim stanjem u svijetu, i svi skupa, izmireni čvrsto stupili konačno u borbu porobljenog nam naroda. Većina onih, koji nasljeđuju Poglavnika dokazat će se u kratko vrijeme, pa ili će nastati hrvatski preporod uz njihovu suradnju, ili će nastati preporod bez njih, pa i protiv njih.

Nastavlja se.

19-07-2015 22:22#540

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TOČNO TJEDAN DANA POSLIJE POGLAVNIKOVE SMRTI (4) dio
D O N E S E N I S U

6. ODNOSI MEDJU USTAŠAMA

Moraju biti regulirani suradnjom svih onih, koji su bili, jesu ili žele biti Ustaše. Mi smo u svoje vrijeme tražili u "DRINI! da se demokratizira ustaški Pokret, da se stvore ustaške organizacije, da se izgrađuju odozdol prema gore, da se uskladi naš strateški cilj sa činjenicama u svijetu, a ne da se vežemo za rep nekima preživjelim pokretima i ostacima režima, koji su nam nekada bili prijatelji; da se preporodi, podmladi pokret, da se tajnici i predsjednici društava biraju i rešpetiraju, da se organizacije iz Argentine ne nameću onima u drugim zemljama, kada zakoni tih zemalja brane takav

odnos, da se uskladi odnos prema drugim grupama, strankama, pokretima, da se nauči nešto od slobodnog svijeta gdje živimo, da se vratimo našim tradicionalnim prijateljima, i da tražimo nove prijatelje u svijetu. To je lako ustanoviti iz "Drina".

Međutim prevladalo je mišljenje, da Poglavnik sve zna, da Poglavnik uvijek ima pravo, pa ipak su događaji dokazali protivno, nije se tražio hrvatski napredak, nego stranačarski se izživljavalo pa puklo kud puklo. Smrt je zobala stare borce, staru školu, borbenu, revolucionarnu, a mladost je igrala drmeš (vrsta plesa, mo) i pravila folklornu grupu u Buenos Airesu, a zvalo se to revolucionarnom mladeži. Nije bila ni mladež, i još manje revolucionarna. Sentimentalni motivi i ljudski zakoni, istrošenost, obarali su jednog za drugim zapovjednike hrvatskih ustaških divizija, jer se nisu usudili suprostaviti se na vrijeme Poglavniku, koji je bio u dekadanciji komotnost i kukavičluk harali su našim redovima, pa ako pogledamo listu onih, koji su bili proglašeni "izdajnicima", naći ćemo nepreglednu listu intelektualaca, vojnika, revolucionaraca, političara, tehničara, boraca, a u stavu sudija-kadija, koji su tužili i sudili, naći ćemo one, koji nisu za hrvatsku stvar u životu ništa pridonijeli, nego u većini slučajeva uživali u stranom svijetu plodove naše muke, patnje i krvi.

Egoizam preživjeli staraca, nije dao stvoriti političku školu, koja bi uzela u ruke našu baštinu, koja je i Poglavnikova, ali i svih nas, nego se vegetiralo i mistificiralo, sebe i ostali svijet, gdje je to uspjelo. Kuda je stigla Ustaška organizacija? Pogledajmo oko sebe, ako nismo slijepi, ako nam starost, bijeda, neprijateljski ambijent u svijetu i Titovi agenti, nisu zamračili um, gdje je ustaška organizacija u domovini i svijetu? Zar se smjelo dogoditi, da jedan Poglavnik počini pogreške koje su već počinjene i da se u ime Poglavnika počine teške nepravde prema starim i zaslužnim ustaškim borcima, zato jer je nekome bio čef da to učini a to su oni, koji su imali privilegij govoriti u ime Poglavnika.

Ni u kojem slučaju ne možemo se pomiriti s činjenicama, da par preživjelih govore u ime USTAŠKOG POKRETA, pa makar ih bilo pet, nego smo voljni boriti se za veličini ustaškog pokreta, i za njegovo mjesto u borbenim redovima ostalih Hrvata, koji su voljni sudjelovati u borbi. A ako se ne budu tražili novi horizonti, ustaški će pokret preći u povijest hrvatske borbe za slobodu kao epizoda kolaboracije sa nacizmom i fašizmom, pa makar to i ne bila istina i makar mi to htjeli ili ne. Sam način kako je Poglavnik živio i umro, dokaz je toj tvrdnji.

Smrću Poglavnika prestali su obziri, a govorit će činjenice

7. ODNOS HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA.

Mi, stari ustaški borci, od kojih su neki još legalni predstavnici Hrvatskih Oružanih Snaga, jer se još uvijek nalaze u borbenim redovima u domovini s oružjem u ruci, izjavljujemo, da se treba stvoriti podloga i duh, koji će omogućiti u danom času stvaranje Hrvatskih Oružanih Snaga, Hrvatske Vojske na potpuno vanstranačkoj bazi, i bez bilo kakvog obilježja bilo koje političke stranke, grupe, ili organizacije, kao i u svim civiliziranim zemljama. Hrvatski su vojnici pronijeli slavu Hrvatskih oružja kroz sva stoljeća, sve kontinente, sve epohe, i sva carstva. Oni su nosioci patriotizma hrvatskih ljudi u službi domovine kroz dva milenija i sadašnja hrvatska generacija dat će i opet hrvatskom narodu svoju VOJSKU, koja će služiti samo i jedino svom narodu, svojoj državi, oslobodilačkoj borbi, sigurnosti granica i biološkom opstanku naroda, koji je ugrožen od srbokomunizma i jugoslavenstva.

U budućće će postojati samo i jedino HRVATSKA VOJSKA, gdje će služiti hrvatski ljudi vični oružju, pod emblemima Države, grbom, zastavom, imenom i oznakama samo i jedino hrvatskim. Svaki će pak Hrvat, pa tako i hrvatski vojnici, imati pravo pripadati bilo kojoj političkoj stranci, pokretu ili organizaciji, ali neće moći unutar Hrvatske Vojske ispovijedati bilo kakvu političku ideologiju, niti osnivati bilo kakove posebne stranačke ili organizacijske vojske.

To je žrtva, koju će svjesni Ustaša doprinijeti svom narodu u svojoj vojsci. Hrvatsku vojsku treba prožeti ustaškim duhom, a pod tim mislimo na spremnost za žrtvu. Ustaštvo je bila kulminacija svih vrednota u službi s oružjem u ruci. Ustaštvo je bilo radi Države i Hrvatsva, a ne obratno. Svaka je epoha dala svoje Ustaše, i buduće generacije će dati svoje. Mi ćemo našu djecu učiniti ustašama, ali će Hrvatsku Vojsku služiti kao Hrvati, kao što se to činilo kroz dva milenija, i kao što je to i običaj u svijetu.

Treba tim aktom prirediti hrvatski duh, kako bi hrvatski sinovi u danom času mogli opet odbaciti mrzke šajkače, koje mu je srbokomunizam nametnuo, a s oružjem u ruci staviti se u službu hrvatske državne misli, kao što je to bilo i 1941. godine. Ni u kojem slučaju nećemo dozvoliti da se hrvatski vojnici stave pred alternativu: ili biti Ustaše, ili partizani u službi strane državne misli i ideje, koja je strana našem načinu života.

Nastavlja se.